ELLERY QUEEN

MM METRUM

ABÜN ERE DELE

ELLERY QUEEN

A BŰN EREDETE

Az eredeti mű:
The origin of Evil
Victor Gollancz LTD, 1975. London

All rights are reserved
by the Author throughout the world.

Copyright © 1951, by Ellery Queen

Copyright © 1979, by Frederic Dannay and Manfred Lee

© Hungarian translation Falvay Mihály, 1983.

A fordítást az eredeti művel egybevetette:
Balla Péterné

ISBN 963 10 8522 8

… Laurel ijedten fölkiáltott. A fegyver már a fiú kezében volt. Érdeklődve forgatta, nézegette. – Gonosz csecsebecse. Amíg szükséged lesz rá, vigyázz, nehogy bárki elvegye. – És egy elegáns mozdulattal visszacsúsztatta a lány zsebébe. Aztán fölnyalábolta kabátostul-fegyverestül, és az ágyra ült vele. Valamivel később Laurel ezt suttogta: – Mac, én tulajdonképpen nem ezért jöttem. – Jé. – Mac, mi a véleményed Ellery Queenről? – Az, hogy szerintem beleesett az anyámba. Mondd csak, muszáj most beszélgetni?…

Elsőfejezet

Ellery egy csikóbőr huzatos karosszékben terpeszkedett, szemközt a nagy franciaablakkal, mexikói saruba bújtatott lábát a gépíróasztalon pihentette keresztbe vetve, kezében harminccentis mattüveg pohár, és lábánál a hulla. Italát kortyolgatva tanulmányozta az áldozatot, de okosabb nem lett tőle. Mindazonáltal nem aggódott. Most kezdődött még csak a vizsgálat, az áldozat testaránya nem mindennapiak, és a rum vigaszt nyújt.

Ivott egy kortyot.

Fura egy história. Az áldozat még mozgott; Ellery ültő helyéből is jól látta az élet jeleit. New Yorkban, mikor útnak indult, figyelmeztették, ne dőljön be ennek az illúziónak: a haláltusa utáni reflexek játéka csupán. Alig hihető, mondták, de már a bomlás is megkezdődött – tanúsíthatja bárki, aki a büdöske illatát meg tudja különböztetni a kaméliáétól. Ellery kételkedett. Még fénykorából ismerte a megboldogultat: pirospozsgás, nagydarab nőszemély, minden férfi vágyálma, megannyi fohász és átok fölényesen nevető céltáblája. Nem könnyű elhinni, hogy ennyi vitalitás csak úgy köddé váljék.

A tetthelyre érkezve – vagyis inkább föléje, mert a házikó, amit kibérelt, magasan a város fölött volt, mint egy madárfészek a dombok ága-bogának leghegyén – Ellery kételkedése nem szűnt meg. Ott feküdt a hölgy, vékony szmogtakaró alatt, még mocorgott is egy csöppet – és ezek azt állítják, halott.

A szépséges Hollywood.

A bűntény elkövetője, állapították meg a boncolás során: a Televízió.

Lepillantott a városra, kortyolgatta a rumot, élvezte a tulajdon meztelenségét. Verőfényes, kék-fehér nap volt. A domboldal virágos-zölden futott le a hőségben reszkető, csillámos síkságra.

Szakmai oka nem volt annak, hogy éppen Hollywoodot válassza új regénye színteréül. A detektívregény sajátos törvényszerűségeknek engedelmeskedik: a kezdő lökést, olykor egy arc nélküli női pillantás adja meg, amelyet szívdobbanásnyi időre láttunk meg az utca forgatagában; máskor az apró betűs záradék egy élet- biztosítási kötvény ötödik oldalán. Ezek után már csak a térképet kell böngészni, hogy helyszínt találjon. Ellerynek igen ködös elképzelései voltak arról, hogy merre is induljon; most még éppúgy választhatta volna a missouribeli Joplint, mint a Kreml konyháit. Annyira cseppfolyós állapotban volt a cselekmény, hogy mikor neszét vette Hollywood megöletésének, égi jelet vélt fölfedezni benne, és azonnal lépéseket tett, hogy ott lehessen a boncolásnál. Erőszakos halál lévén a mestersége, ez a város, késsel a hátában, a lehető legjobb helyszínnek ígérkezett ahhoz, hogy megtöltse Ellery üres mintavevő dobozait.

Meg kell hagyni, valami élet azért volt még az öreglányban. A filmszínházak, persze, A MOZI JOBB, MINT VALAHA fölirattal a homlokzatukon, zárva tartottak; a *Barna Keménykalapban* húsz percet sem kellett várni egy üres asztalra; Michey Cohen, a Strip legmenőbb férfidivatüzletének tulajdonosa bezárta a boltot: a filmszínészek alacsonyabb gázsiért elszegődtek a rádióhoz; a rádiószínészek idegesen próbajátékra jelentkeztek a televíziónál, s közben szorosabbra húzták a derékszíját,

vagy épp meghirdették a házukat; a boltosok panaszkodtak, hogy az embereknek nincs pénzük méterárura, de még körömráspolyra sem: a családi költségvetést agyonterheli az új autó meg a televíziókészülék; tizenévesekből álló „galerik", vagy a „farkasfalkák", ahogy a Los Angeles-i lapok ünnepélyesen elkeresztelték őket, járókelőket bántalmaztak az utcán, középiskolás fiúkat értek tetten marihuánaárusítás közben, és a spéci gépkocsin száguldozó ifjúság esztelenül vakmerő stiklikkel szórakozott az országutakon. A Hollywood Boulevardon, a Vine és a La Brea Street között, este fél tizenegy után vidáman és a közbeavatkozás veszélye nélkül lehetett fojtogatni a turistákat.

Odakint azonban, a San Fernando-völgyben, olcsó, új, stukkódíszes, cédrusfenyő homlokzatos házak nőttek ki a földből, s kúsztak föl a megfáradt dombok oldalán; a kereszteződésekben vadonatúj közlekedési lámpák állták útját az autósoknak, akik addig szabad kaliforniai lelkiismeretük szerint száguldozhattak, és a homokos völgy hosszában nagy betonárok húzódott egyre följebb, mint valami kinyíló gigászi villámzár: az „Árvízvédelmi Hivatal".

A Santa Monica-i hegyek óceán felőli lejtőin, Beverly Glentől Topanga Canyonig úriasabb házak épültek egyre-másra; büszkén „udvarháznak" hívatták magukat, búcsút mondva a divatjamúlt farmháznak, amely – mint egyre több nem kaliforniai zöldfülű volt kénytelen megtanulni – immár egészen mást jelentett: zsebkendőnyi telken apró házikót, meg három satnya barackfát. Beverly Hills, úgy lehet, bosszankodva harapdálta manikűrözött körmeit, Glendale és Encino azonban vígan prosperált, és Ellery, bárhogy hegyezte a fülét, Brentwood, Flintridge, Sunland, Eagle Rock felől sem hallott zokogást. Új iskolák nyíltak, és egyre

több nyugdíjas települt át Iowából és Michiganből, csúzos ujjaikkal véve át a havi nyugdíj csekket, és ha valaki déltájban, Los Angeles belvárosában a Harmadik utcától négysaroknyit el akart autózni a Hetedikig, mondjuk a Brodwayn vagy a Springen, a Hillen, a Maine-en, annak bizony az eddigi tizenöt perc helyett már harmincat kellett rászánnia. Ellery hallotta, hogy hatalmas gyárakat szándékoznak telepíteni, és ezerszám özönlik Dél-Kaliforniába a nép Bylthe és Indio felől a 60-as úton, Needlesen és Barstow-n át a 66-oson – megkésett pionírok, akik számára a mozi ma is az Életet és a Szerelmet jelenti, és a „televízió" csak olyan idegen és nagyképű szó, mint az „antibiotikum". Az autósvendéglők pincérnői szebbek voltak, mint valaha, és számuk egyre nőtt; egyre több hétméteres fagylalttölcsér meredt a magasba; a szabadtéri Csajkovszkij-hangversenyek továbbra is tömegével vonzották a kemény ülőizmú zenerajongókat; a vasáráruházak árubemutatóin már nem egy, hanem két óriási fényszóró okádta a fényt; a Farmerpiac, a Fairfax és a Harmadik utca sarkán, úgy zsongott-bongott a turistaszezonban, mint egy török bazár, a „Megszállott Muntz", úgy tűnt, állandó tartózkodásra rendezkedett be az égbolton: neve, mérföld nagy füstbetűkkel, nap nap után ott sodródott az égen, ki tudja mennyiért; az újságok pedig csábítóbb fotómodellekkel voltak tele, mint hajdan. – Ellerynek különösen egy bikinis szabványszőkeség tetszett meg, amint életvidáman heverészik egy virág borította hosszúkás ládán vagy dobozon. A képaláírás: *„Miss országos koporsónapok".* Már csak néhány nap, zengték az újságok, és ő Császári felsége határás szafárira indul a Misztikus Szentély Ősi Arab lovagrendjének hetvenkitudjahányadik Birodalmi Ülésszaka alkalmából –

tizenháromezer vörösfezes, szökdécselő mén, ötvenegy zenekar, válogatott tevék, bohócok és élőképek élén a Figueroa Streeten, egészen a Memorial Coliseumig – ez a látványosság még a holtakat is életre kelti.

Hollywood környéki első napjai során világossá vált Ellery számára, hogy amit odaát a keleti parton olyan lármásan elsirattak, az nem maga az angyali város, hanem csak annak régi burka, mert íme, a szeme előtt születik újjá ragyogó, erőtől duzzadó alakban. A régi rendnek befellegzett. Az új organizmus izgalmas, de nem az ő esete. Ellery kis híján összecsomagolt és visszaindult keletre. Ám aztán arra gondolt, hogy mindez csak hűhó és felhajtás, mindenki összevissza beszél az általános zűrzavarban, de a régi Hollywood magja még kitart – maradj csak, öregem, biztatta meg magát, gyilkos indulatok kavarognak a levegőben, talán kitelik belőlük egy új könyv a vájtfülűeknek, vagy kettő, a közkönyvtári polcokra.

És itt még a sajtó, és annak ügynökei, a riporterek! Ellery azt hitte, ha nem, az inglewoodi nemzetközi repülőtéren száll le, hanem Burbankben, a Lockheeden, akkor észrevétlenül bejut a városba. Rosszul gondolta: alighogy Dél-Kalifornia földjére tette a lábát, szabályszerű pergőtűz zúdult rá, kérdések és vakuk pergőtüze, és másnap valamennyi lap címoldalán ott díszelgett a képe. Még a dombvidéki ház címét is megtudták valami módon, pedig Ellery ingatlanügynök cimborája égre-földre esküdözött, hogy nem ő fecsegte ki. De hát ez volt Ellery sorsa, mióta a Macska-ügy kapcsán oly látványosan a nyakába szakadt a népszerűség. A riporterhad meg volt győződve, hogy Ellery, miután megmentette Manhattant a halállal fölérő végzetétől, Los Angelesbe is legalább ekkora horderejű ügyben érkezett. Hiába bizonygatta, hogy csupán

egy könyvet óhajtana békén megírni, kinevették, és a legkülönfélébb magyarázatokkal szolgáltak a lapokban – egyesek szerint maga a polgármester bízta meg, persze szigorúan titkosan, hogy álljon az élére a „Tisztítsuk meg Nagy-Los Angelesi-akciónak; mások tudni vélték, hogy különleges képességeit a Fekete Dália örök talányának felderítésére fogja kamatoztatni.

Hogy is hátrálhatna meg ezek után?

Ekkor vette észre, hogy pohara éppoly üres, mint az írógépe.

Fölkelt a csikóbőrös székéből, és szemben találta magát egy csinos fiatal lánnyal.

Ellery, miközben anyaszült meztelenül a háló felé iszkolt, azt gondolta magában: röhejes lehet ez a saru a lábamon. Aztán meg arra: Miért is nem szedtem magamra azt az öt kilót, amit doktor Barney előírt? Ezek után méregbe gurult, és az ajtó fedezéke mögül kikukkantva panaszos hangon így szólt: – Megmondtam Mrs. Williamsnek, hogy senkit nem fogadok, még őt sem. Hogy jutott be?

– A kert felől – felelt a lány. – Bemásztam az alsó útról. Igyekeztem nem letaposni a körömvirágait. Ugye nem haragszik?

– De. Tűnjön innen.

– Beszélnem kell magával.

– Mindenkinek beszélnie kell velem! Én azonban nem vagyok köteles mindenkit fogadni. Főként nem ilyen állapotban!

– Valóban, kissé sápadt. És hogy kiütköznek a bordái, Ellery!

– Úgy beszélt, mintha a hirtelen felbukkant édestestvére volna. Ellerynek eszébe jutott, hogy ideát Hollywoodban az öltözködés tekintetében teljes a szabadság. Akinek kedve szottyan, anorákot ölthet, és kutyaszánon húzathatja el magát a Schwab-féle fűszerüzlettől, a Laurel Canyon szájától egészen a Sunset és a Vine Street sarkán álló NBC-rádiószékházig és még csak utána sem fordulnak. Prémkepp és kordnadrág megfér egymással, ha nem is éppen előírásos, a csupasz köldök konzervatívnak hat, és a zöldségesstandoknál mindig találni legalább egy férfit, aki egy szál úszónadrágban válogat zord képpel az érett avokádók között. – Híznia kell egy csöppet, Ellery. És napra menni.

– Köszönöm szépen – mondta Ellery a maga számára is meglepően.

Ádámkosztümje a legkevésbé sem hozta zavarba az ifjú hölgyet. Aki mellesleg csinosabb volt, mint ahogy első látásra tűnt. Afféle hollywoodi szépség, gondolta mordan, ezek itt mind egyformák. A pasadenai Miss Universe, alkalmasint. Zebracsíkos szoknyanadrág volt rajta és boleró, élénkzöld szarvasbőr melltartóféleség fölött. Nyitott orrú, zöld szandál a parányi lábán. Fahéjszínű haján zsokésapka, ugyancsak zöld szarvasbőrből. Bőre, ahol kilátszott, pirítósszínű – bordája, ha volt is, nem látszott. Kicsiny volt és vékonyka, mégis háromdimenziós mindenütt, ahol szükséges. Olyan tizenkilencéves-forma. Elleryt, nem tudni, mi okból, Meg-re emlékeztette Thorne Smith *Az istenek éjszakai élete* című filmjéből. Visszahúzta a fejét, bevágta az ajtót.

Mikor visszatért, immár illendőképpen ingben, nadrágban, sőt burgundivörös kordzakóban, a lányt

összegömbölyödve találta saját csikóbőrös karosszékében; kezében égő cigaretta.

– Kevertem egy italt magának – jelentette ki.

– Milyen kedves. Gondolom, ez azt jelenti, hogy most meg kell kínálnom magát. – Bájologni azért nem kell, gondolta.

– Köszönöm. Délután öt előtt sosem iszom. – Látszott, hogy a lány valami másra gondol

Ellery nekidőlt a nagy ablaknak, és ellenségesen méregette a lányt. – Tudja, nem vagyok éppen prűd, Miss…

– Hill. Laurel Hill.

– …Miss Laurel Hill, de amikor Hollywoodban ádámkosztümben fogadok ismeretlen ifjú hölgyeket, akkor azért szeretem tudni, hogy a hátam mögött nem settenkedik-e egy cinkostárs fényképezőgéppel, és nem túl tisztességes üzleti ajánlattal. Nna. Egyszóval, miért gondolja, hogy beszélnie kell velem?

– Mert a rendőrök olyan fafejűek.

– Á, a rendőrök. Nem akarják meghallgatni?

– Meghallgatnak, abban hiba nincs. Csak aztán kinevetnek. Pedig hát mi nevetni való van egy döglött kutyán?

– Micsodán?

– Egy döglött kutyán.

Ellery sóhajtott, s homlokához szorította mattüveg poharát.

– Megmérgezték a kutyuskáját, ugyebár?

– Nem talált – felelte rezzenetlen arccal a betolakodó. – Nem az én kutyám volt, és nem tudni, mitől pusztult el. Sőt. Bár kutyabarát vagyok, fütyülök rá… Azt mondták, heccből csinálta valaki, de csak hasalnak. Hogy mi okból ölték meg, nem tudom, de az biztos, hogy nem heccből.

Ellery letette a poharát. A lány állta a tekintetét. Végül a férfi megcsóválta a fejét, elmosolyodott.

– Kezdetleges a taktikája, Laurel. Igyekezetből jeles, de még gyakorolnia kell.

– Nincs semmiféle taktikám – tiltakozott türelmetlenül a lány.

– Hadd magyarázzam el…

– Ki küldte?

– Senki. Magával vannak tele a lapok. És ez megoldotta a problémámat.

– Az enyémet annál kevésbé, kedves Laurel. Az én problémám az, hogy megtaláljam azt a békét és elszigeteltséget, amiről a nyájas olvasónak halovány sejtelme sincsen. Azért jöttem ide, Laurel, hogy könyvet írjak – hiába, úgy látszik valami gyerekkori fejlődési rendellenesség, de az írók már csak ilyenek. És ehhez idő kell. Ezért, tetszik érteni, semmilyen nyomozást nem vállalok.

– Szóval meg se hallgat – mondta legörbülő szájjal a lány. Fölkelt, és az ajtó felé indult. Ellery nézte a boleró alól kivillanó barna bőrt. Nem az esete, de szemrevaló, meg kell hagyni.

– A kutyahalál igazán mindennapos dolog – szólt utána szelídebben.

– Nem a kutya a lényeg, megmondtam. Hanem ahogy történt – magyarázta hátra sem fordulva a lány.

– Ahogy kimúlt?

– Ahogy rátaláltunk. – A lány váratlanul nekidőlt az ajtófélfának, és Ellerynek az arcélét mutatva, a cigarettáját tanulmányozta.

– A küszöbünkön. Mondja, volt macskája? Olyan, amelyik a megölt egereket szépen odahordta a

reggelizőasztalhoz a maga lágytojása mellé? Ez a kutya… ilyen ajándék volt. – Hamutálat keresve körülnézett, majd a kandallóhoz lépett. – És ez ölte meg az apámat.

Gyilkosságot elkövető döglött kutya: ez már megér egy-két óvatos pillantást, gondolta Ellery. És a lányban is van valami – valami távoli, kemény céltudatosság, ami szintén érdekes.

– Üljön csak vissza.

A lány vonakodás nélkül szinte visszaszaladt, s mikor leült a karosszékbe, kezét idegesen összekulcsolva várt.

– Mondja, Laurel, hogyan „ölhette” meg egy döglött kutya az édesapját?

– Úgy, hogy meggyilkolta.

Ellerynek nem tetszett a lány feszültsége. Szándékos nyerseséggel szólt hozzá: – Nekem maga ne adjon föl rejtvényeket. Ez itten, kérem, nem detektívregény. Egy ismeretlen kutya tetemét valaki az ajtajukba teszi, ha jól értem, és az ön édesapja meghal. Hol itt az összefüggés?

– Ott, hogy az apám halálra ijedt, mikor meglátta.

– Aha, és mi áll a halotti bizonyítványban?

– Koszorúér-valami. Nem érdekes. A kutya miatt lett, ami lett.

– Kezdjük elölről – javasolta Ellery. Cigarettával kínálta a lányt, de az megrázta a fejét, és zöld válltáskájából kivett egy csomag Dunhillt. Ellery tüzet adott neki, látta, hogy ajka között reszket a cigaretta. – Nos Laurel Hill a neve, ugye? Meghalt az édesapja. Ki volt az édesapja? Hol lakott? Mivel foglalkozott? És így tovább. – A lány meglepetten nézett, mint aki nem hiszi, hogy a másikat ilyen apróságok is érdekelhetik. – Nem ígérem, Laurel, hogy vállalom. De azt, hogy nem fogom kinevetni, megígérhetem.

– Köszönöm… Leander Hill. Hill és Priam, ékszernagykereskedők.

– Aha. – Ellery életében először hallott a cégről. – Helyben?

– A központ itt van, igen, de apának és Rogernek van… azazhogy volt… azazhogy… – Elnevette magát: – Nem tudom, melyik igeidő a helyénvaló: szóval van fióküzletünk New Yorkban, Amszterdamban és Dél-Afrikában is.

– S ki az a Roger?

– Roger Priam. Apám társa. Outpostban lakunk, nem messze. Huszonöt hektár erdő a hegyoldalon. Franciakert, eukaliptuszok, királypálmák, temérdek bougainvillea, paradicsommadár, mikulásvirág, csupa olyasmi, ami az első fagytól összekunkorodik és elpusztul, be is következik minden télen, noha mindenki azt állítja; nem létezik, hogy ilyesmi még egyszer megtörténhet idelent Dél-Kaliforniában. Apa mindenesetre szerette. Azt mondta, Karib-tengeri kalóznak érezheti magát közöttük. A ház körüli teendőket háromtagú személyzet végzi, és van egy naponta bejáró kertész. A szomszéd birtok Priaméké. – Ellerynek feltűnt, milyen pedáns gonddal ejti ki a lány a Priam nevet. – Apának rosszalkodott a szíve, jobb lett volna síkvidéken laknunk. De hát szerette a hegyeket, és költözésről hallani sem akart.

– Él-e az édesanyja? – kérdezte Ellery, noha megérezte, hogy nem. Anyátlannak látszott. Apja lánya, s bizonyára sokszor tartja fontosnak, hogy férfiasan tudjon föllépni. Mégsem az a szépségkirálynő-típus, sem Pasadenában, sem másutt nem koronázzák meg az ilyet. Azon kapta magát, hogy rokonszenvezni kezd vele. – Ugye, nem? – sürgette, mikor Laurel nem válaszolt.

– Nem tudom. – Érzékeny pont. Ha ismertem valaha is anyámat, már elfelejtettem.

– Tehát mostohaanyja van?

– Apám sosem volt nős. Dajka nevelt fel, de tizenöt éves koromban, négy éve, ő is meghalt. Nem szerettem. Gyanítom, csupán azért szerzett tüdőgyulladást, hogy bűntudatot ébresszen bennem. Apám… szóval a fogadott lánya vagyok. Vagyis voltam. – Hamutálatkérőn nézett körül, Ellery odavitt neki egyet. Miközben elnyomta a csikket, határozott hangon folytatta: – De igazi lánya lettem. Semmi hamis érzelgés, semmi kényszeredettség vagy megjátszás, ami az egyik félnél megvetést, a másiknál bizonytalanságot takar. Nem: őszintén szerettem-tiszteltem, őneki meg én, ahogy gyakran mondta is, az egyetlen nő voltam az életében. Tudja, apa régi vágású úriember volt. Ha le akartam ülni, széket tolt alám, fölsegítette a kabátom s a többi. Olyan… megbízható volt.

És most, gondolta Ellery, olyan bizonytalan lett minden, és te kétségbeesetten kapaszkodsz az emlékébe azzal a tíz kemény kis körmöddel. – Két hete történt – folytatta színtelenül Laurel. – Június harmadikán. Épp befejeztük a reggelit. Bejött Simeon, a sofőrünk, jelentette, hogy előállt a kocsival, és „valami fura” van a kapuban. Kimentünk mindnyájan, és ott volt – a döglött kutya a küszöbön, a nyakában közönséges szállítólevél, rajta nyomtatott betűvel, ceruzával, apa neve: Leander Hill.

– Cím is?

– Semmi. Csak a név.

– Nem volt ismerős a kézírás?

– Az az igazság, hogy meg se igen néztem. Csak annyit láttam, hogy ceruzával van írva, mikor apa közelebb hajolt.

Meglepetten mondta: Nahát, ez nekem szól. És akkor kinyitotta a szelencét.

– Szelencét?

– Azt. Egy kis ezüstdobozka volt a nyakörvre erősítve. Apa kinyitotta; egy vékony papírlap volt benne, úgy összehajtogatva, hogy beférjen a szelencébe. Kisimította, tele volt írva vagy nyomtatva, nem tudom – talán írógéppel írták; nem jól láttam, mert apa elfordult, mikor olvasni kezdte. Mire a végére ért, az arca már holtsápadt volt, a szája elkékült. Kérdezgettem, ki küldte, mi baj, de ő csak görcsös mozdulattal összegyűrte a papírt, fojtottan felkiáltott, és összerogyott. Nem először történt vele. Tudtam, szívroham.

Elhallgatott; némán tekintett alá a városra.

– Inna egy kortyot, Laurel?

– Nem, köszönöm. Simeon és…

– Milyen fajta kutya volt?

– Tessék? Valami vadászféle, gondolom.

– Volt-e azonosító jelzés a nyakörvén?

– Nem emlékszem, hogy láttam volna.

– Veszettség elleni oltást igazoló jelvény?

– Semmi, csak az a cédula apa nevével, meg a szelence.

– És a nyakörv? Nem volt rajta semmi különös?

– Hetvenöt centnél biztosan nem került többe.

– Szóval semmi különös. – Ellery közelebb húzott egy sárgászöld huzatú széket, és lovaglóülésben rátelepedett. – Folytassa, Laurel.

– Simeon és Icsiró, a mindenesünk fölvitte szegényt a hálószobájába, én konyakért szaladtam, Mrs. Monk, a házvezetőnő pedig telefonált a doktornak. Ott lakik a Castilian Drive-on, percek alatt megérkezett. Apa nem halt meg… akkor még.

– Aha, értem. És mi volt a szelencében talált papírra írva?

– Ez az, amit nem tudok.

– Ugyan már.

– Mikor elvesztette az eszméletét, a papírgalacsin még a kezében volt. Nekem pedig fontosabb dolgom is akadt, mint hogy a markát nyitogassam, és mire megjött Voluta doktor, megfeledkeztem az egészről. Éjjel aztán eszembe jutott, és amint alkalmam adódott, azaz rögtön reggel, megkérdeztem apát. Azonnal elsápadt, és ezt mormolta: Semmi, semmi, nem érdekes. Mire persze gyorsan témát váltottam. De mikor újra eljött Voluta doktor, félrevontam, és megkérdeztem, nem látta-e azt a papírt. Ő nyitotta ki apa tenyerét, mondta, és a galacsint odatette az éjjeliszekrényre. Nem nézte meg, mi van rajta. Kérdeztem azután Simeont, Icsirót, meg a házvezetőnőt is, de senki nem tudott róla. Amikor apa magához tért, nyilván megtalálta, és eltette.

– Kereste már azóta?

– Igen. Hiába. Félek, hogy megsemmisítette.

Ellery megjegyzés nélkül hagyta a feltételezést. – Akkor tehát, a kutya, a nyakörv, a kis doboz. Azokkal mit csinált?

– Annyira aggódtam apáért, hogy a kutya eszembe sem jutott. Szóltam Icsinek vagy Símnek, hogy tüntesse el. Én csak arra gondoltam, hogy a küszöbről tüntessék el, de másnap, mikor kerestem Mrs. Monk fölvilágosított, hogy kihívta a dögszállítókat, és elvitette.

– Ott egye meg a fene – kocogtatta meg körmével a fogát Ellery.

– Bár a szelence meg a nyakörv… Mondja csak, biztos, hogy nem a kutya látványától lett rosszul az édesapja? Nem

félt a kutyáktól? Vagy – tette hozzá hirtelen – nem félt a haláltól?

– A kutyákat egyszerűen imádta. Olyannyira hogy amikor tavaly Sarah, a chesapeake szukánk végelgyengülésben kimúlt, nem volt hajlandó másik kutyát venni. Azt mondta, nagyon megviselte az elvesztésük. Ami meg a halált illeti, nem hiszem, hogy különösen nyomasztotta volna. Mindenesetre sokkal kevésbé, mint a szenvedés. A hosszú fájdalmas betegség gondolatától irtózott; reménykedett, ha eljön az idő, őt majd álmában éri a halál. Ennyi, amit mondani tudok. Válasz ez a kérdésére?

– Igen is, nem is – felelte Ellery. – Babonás volt?

– Nem különösebben. Miért?

– Azt mondta, ugye, hogy az édesapja halálra ijedt és meghalt. Csak tapogatózom.

Laurel sokáig hallgatott. Aztán így szólt: – Pedig ez történt. Úgy értem, csakugyan holtra ijedt. Nem a kutyától… legalábbis nem azonnal. – Átkulcsolta a bokáját, tekintete a semmibe meredt. – Az volt az érzésem, hogy a kutya önmagában semmit sem jelentett neki, amíg el nem olvasta az üzenetet. Talán még utána sem. De ami a papíron állt, attól nagyon megrémült. Mint akit villám sújtott. Akkor láttam apámat először *félni.* Amúgy istenigazából. És megesküdtem volna, hogy már estében meghalt. Ahogy ott feküdt, valóban halottnak látszott… Azon a papíron valami szörnyűség állhatott. – Ránézett Elleryre. A szeme zöldes volt, barna pöttyökkel, és kissé kidülledt. – Olyasmi, amiről rég megfeledkezett. Akkora horderejű dolog, hogy tizenöt év óta először Rogert is előcsalta a csigaházából.

– Hogyan? – pislogott Ellery. – Volna szíves lassabban?

– De hisz mondtam már: Roger Priam, apa üzlettársa. Legrégibb barátja. Roger előbújt a házából.

– Tizenöt év óta először? – kiáltotta Ellery.

– Roger tizenöt éve részleges bénulást szenvedett. Azóta tolószékben él, és nem hajlandó kimozdulni a birtokáról. Hiúságból persze: állítólag szép szál ember volt fénykorában, büszke a termetére meg a fizikai erejére, s most nem tudná elviselni, hogy az emberek így lássák, ilyen kiszolgáltatottnak és tehetetlennek. A dolog a jellemének sem tett jót, kellemetlen figura lett belőle. Roger persze úgy tesz, mintha most is olyan remek fickó lenne, mint rég; nagy a szája, hogy lám, tolószékből is eldirigálja a nyugati part legnagyobb ékszerkereskedését. Ami egyáltalán nem igaz. Apa volt az ész, az ő kezében futottak össze a szálak, ámbár a békesség kedvéért belement a játékba – ellátta olyan munkával Rogert, amit hazulról, telefonon lehet intézni, minden lényeges döntés előtt konzultált vele és így tovább. Bent a városban, az irodában meg a bemutatótermekben sok alkalmazott van, aki, bár régóta a cégnél dolgozik, még soha nem látta Rogert. De látatlanul is gyűlölik. „A láthatatlan Úristen”, így hívják – mondta kis mosollyal Laurel. Ellery nem reagált a mosolyra. – Persze, alkalmazottak lévén, halálosan félnek tőle.

– És maga, ugyebár, nem osztozik félelmükben?

– Hát, szeretni én sem szeretem azt az embert. – Elég higgadtan mondta, de Ellery fürkésző tekintete elől elfordította a fejét.

– Maga is fél tőle.

– Csak nem szeretem.

– Halljuk tovább.

– Apa újabb szívrohamáról, amint lehetett, vagyis még aznap este értesítettem Priamékat. Magam telefonáltam Rogernek. Erősen érdeklődött az eset körülményei iránt, és mindenáron beszélni akart apával. Nem engedtem: Voluta

doktor minden izgalomtól eltiltotta. Másnap délelőtt Roger kétszer is fölhívott minket, és apán látszott, hogy ő is legalább olyan fontosnak tartja a beszélgetést. Izgatottan követelte, hogy engedjem telefonálni. Hálószobája és a Priam-ház között van egy privát vonal. Mikor a vonalvégre kerítettem Rogert, apa fölszólított, hogy hagyjam magára.

Laurel fölpattant, de azon nyomban vissza is ült, és előkotort egy Dunhillt. Ellery hagyta, hogy maga gyújtson rá – a lánynak föl sem tűnt. Szapora füstfelleget eregetett.

– Senki nem tudja, mit mondott akkor Rogernek. Pár perc volt az egész, és az lett az eredménye, hogy Roger azon melegében átlátogatott. Székestül beemelték a családi kombi autóba, és Delia, a felesége, áthajtott hozzánk. – Laurel hangja késéles lett, mikor Mrs. Priam nevét kellett kimondania. Ez sem kerülte el a férfi figyelmét. – Roger, mikor fölvitték apához, magukra zárta az ajtót. Három óra hosszat beszélgettek.

– A döglött kutyáról és az üzenetről?

– Csak arról beszélhettek. Az üzletről aligha. Roger azelőtt nem érezte szükségét, hogy üzleti ügyekben átránduljon, pedig apának ez már a harmadik szívrohama volt. Egyszóval, csakis a kutyáról és az üzenetről lehetett szó. S ha voltak is kétségeim, a hálószobából kiguruló Roger Priam látványa végérvényesen eloszlatta őket. Éppúgy meg volt rémülve, mint apa az előző nap, és ugyanazon okból.

– Azt látni kellett volna – folytatta halkan Laurel. – Majd ha megismeri Rogert, megérti, mire gondolok. Az ijedtség végképp nem illik az arcához. Ha félelmet észlelünk Roger közelében, annak ő mindig az okozója, s nem az áldozata… Na, akkor aztán szóba állt velem is, ami ugyancsak ritka alkalom, nem szokott figyelemre méltatni. – Jól vigyázz apádra – ezt mondta. Könyörögtem neki, mondja el, mi baj,

de úgy tett, mintha nem hallaná. Simeon és Icsiró beemelte a kocsiba, és Delia elhajtott vele. Egy hete, június tizedikén, éjjel, apának teljesült a kívánsága. Álmában halt meg. Voluta doktor szerint, az az utolsó sokk, az tett be a szívének. Elhamvasztották, és bronzurnája ott pihen Forest Lawnban, öt méter mélyen. Így akarta, így is lett. Hanem a nagy kérdés, Ellery: Ki gyilkolta meg? Erre akarok választ kapni.

Ellery csöngetett Mrs. Williamsnek. Mivel a házvezetőnő nem jelent meg, Ellery elnézést kért, és lement a miniatűr földszintre. Ott egy üzenetet talált, melyben Mrs. Williams részletesen leírta, mit és mennyit szándékozik vásárolni a North Highland-i élelmiszer-áruházban. A tűzhelyen egy kanna friss kávé, egy mélytányérban avokádókrém, valamint sóssütemény és szalonnaszeletkék tanúsították, hogy a derék Mrs. Williams mindent hallott odalentről. Ellery fogta tehát a tálcát, és fölvitte.

– Jaj, milyen kedves, igazán – mondta meglepetten Laurel. mintha manapság meglepetésszámba menne a kedvesség. A süteményt először visszautasította, éppoly kedvesen, mint ahogy kínálták, de aztán gondolt egyet és zsinórban befalt tízet, s utánaküldött három csésze kávét. – Most jutott eszembe, hogy ma még nem is ettem.

– Magam is erre a következtetésre jutottam.

A lány összeráncolta a homlokát, ami, Ellery úgy vélte, határozott javulás az iménti szenvtelen ábrázathoz képest. – Azóta legalább hatszor próbáltam Roger Priammel beszélni, de még azt se hajlandó beismerni, hogy bármi szokatlanról tárgyalt volna apával. Világosan megmondtam neki, hogy hosszú barátságuk és üzlettársi kapcsolatuk szerintem teljes lojalitásra kötelezi apa emléke iránt, aztán

elmagyaráztam, miért látom úgy, hogy gyilkosság áldozata lett; aki megölte, annak tudnia kellett apa beteg szívéről, és szántszándékkal idézte elő a végzetes szívrohamot. És persze kértem tőle a levelet. Miféle levelet, kérdezte nagy ártatlanul. Akkor rájöttem, belőle ugyan semmit se tudok kihúzni. Roger barátunk vagy maga is retteg, és azért nem beszél, vagy csak megjátssza a hajthatatlan diktátort. Mindenesetre nagy titok lappang e mögött, és a jelek szerint meg akarja tartani magának.

– Mit gondol, a feleségének elmondta? – kérdezte Ellery.

– Roger senki emberfiában nem bízik meg – jelentette ki határozottan Laurel. – S ha megbízna is, Delia lenne a legeslegutolsó, akinek elmondaná.

– Hm. Ezek szerint Priamék rosszul élnek?

– Azt nem mondtam.

– Tehát jól megvannak?

– Mi lenne, ha témát váltanánk?

– Miért, Laurel?

– Mert Roger és Delia kapcsolatának ehhez a dologhoz semmi köze. – Őszintének hangzott. Ugyanakkor az is érződött, hogy titkol valamit. – Engem csak egyvalami érdekel: ki írta apámnak azt a levelet?

– Na de mégis – erőltette Ellery. – Milyen viszonyban volt az édesapja ezzel a Deliával?

– Aha! – nevette el magát Laurel. – Hát persze, maga nem tudhatja. Viszonyuk nem volt, az biztos. Nem is lehetett volna. Már mondtam magának, hogy apa szerint én voltam az egyetlen nő az életében.

– Hm. Akkor hát ellenséges viszony lett volna köztük?

– Miért foglalkoztatja magát ennyire Delia? – kérdezte éllel a lány.

– És maga miért kerüli ennyire?

– Apa jóban volt Deliával. Mint mindenkivel.

– Hát nem mindenkivel, Laurel.

A lány fölkapta a fejét.

– Mármint ha helytálló a maga elmélete, miszerint készakarva rémítették halálra. A rendőrséget nem kárhoztathatja, Laurel. amiért nem akar szóba állni magával. A rettegés veszedelmes fegyver és még a mikroszkóp sem mutatja ki. Nem hagy ujjlenyomatot, és bírósági bizonyítéknak sem alkalmas. Hanem a levél… az, látja, más. Ha meglenne. De nincs meg.

– Maga is kinevet. – Laurel úgy tett, mint aki menni akar.

– Dehogy. A sima ügyeken a legkönnyebb elcsúszni. Én azt szeretem, ha nem sima. Az ember megkaparja az egyenetlenségeit, és a porból következtetni tud erre-arra. Nos tehát. Érzem, hogy van itt valami Delia és Roger Priam között. Mi legyen az?

– Muszáj tudnia magának?

– Muszáj, mivel nemigen akarja elmondani.

– Ugyan. Csak nem akarom az időt fecsérelni, márpedig Deliáról meg Rogerről beszélni időpazarlás. A kapcsolatuknak semmi köze szegény apához.

Találkozott a tekintetük.

Végül, kis mosollyal, Ellery fordította el a szemét.

– A levél, sajnos, nincs meg – mondta a lány. – Pedig a rendőrség is ezt kérte. Ha nincs meg a levél, vagy valami más bizonyíték, akkor egyszerűen nem avatkozhatnak be a dologba. Kérve-kértem Rogert, mondja el nekik, amit tud – mert amit ő tud, annak elegendőnek kell lennie a rendőri beavatkozáshoz –, de csak nevetett rajtam, és azt ajánlotta, menjek Arrowheadbe vagy Palm Springsbe, hogy kikúráljanak rémlátomásaimból. A rendőrök meg

rámutatnak a halotti bizonyítványra, a boncolási jegyzőkönyvre, meg apa szívbeteg múltjára, és udvariasan eltanácsolnak. Maga is ezt teszi?

Ellery kinézett az ablakon. Nem fűlött a foga ahhoz, hogy beleártsa magát itt egy igazi gyilkossági ügybe. A döglött kutya viszont izgatta a fantáziáját. Miért éppen egy döglött kutyával tudatták a rossz hírt? Valamit jelképezni akartak. Ellerynek a metaforikus érzékkel megáldott gyilkosok mindig is a gyöngéi voltak. Mármint ha csakugyan gyilkosságról van itt szó. Ez a Hollywood, ez egy komolytalan város. Itt a beugratások, a goromba tréfák is kolosszális léptékűek voltak. Egy döglött kutya semmi ahhoz képest, ami itt már megesett. Hallott például egy fürdőszobában rendezett lóversenyről; egy másik tréfához pedig nem kevesebb, mint hetvenhat színész-statisztát szerződtettek két napra. És erre jön egy nagy szellem, aki kutyatetemet küld maffiózóhoz méltó fenyegetéssel egy szívbeteg ékszerésznek, és mielőtt tiszta víz kerülne a pohárba, a kutyakomédia áldozata szívinfarktust kap. A tréfamester, amikor tudomást szerez tréfája minden várakozást felülmúló csattanójáról, érthető okokból igyekszik eltűnni. Az áldozat, végzetesen megrendült egészségi állapotában, ágyához hívatja legrégibb barátját, aki egyben üzlettársa, és hosszan tárgyalnak. A levélben talán válogatott szicíliai kínzásokkal fenyegetőztek, ha a címzett másnap éjfélig el nem helyezi a koronaékszereket a pterodactylus olajos kriptájában a Hancock Parkban. Az üzlettársak három órán át vitatkoznak, Hill idegesen bizonygatja, hogy a fenyegetés igenis valódi, Priam lefitymálja a veszélyt. Végül Priam távozik, és amit Laurel Hill félelemnek vél az arcán, az talán csak méreg, amiért Hill ilyen anyámasszony katonájának bizonyult. Hillt

mindenesetre letaglózza társa bosszankodása, és mielőtt összeszedhetné magát, a szíve fölmondja a szolgálatot. S ezzel vége a rejtélynek. Néhány eldolgozatlan szál azért így is marad… A rendőrséget mindenesetre meg lehet érteni. Az elhunyt lánya valóban egy eléggé bizarr detektívregénnyel állt elő. Nyilván holmi neurotikus fruskának vélték, akit a gyász kizökkentett amúgy is ingatag lelki egyensúlyából, vagy esetleg népszerűség-hajhászónak, aki így szeretne filmszínészszerződéshez jutni. Akár így, akár úgy, meg kell hagyni, hogy eltökélt teremtés, gondolta Ellery.

Visszafordult. A lány előrehajolt; cigarettája, melyről megfeledkezett, füstkérdőjeleket eregetett a levegőbe.

– Fölteszem, hogy az édesapjának volt egy csomó megátalkodott ellensége.

– Tudtommal nem.

Ellery meglepődött. Azt képzelte a lányról, hogy pontos adatokkal, dátumokkal, statisztikákkal fog szolgálni.

– Tudja, barátságos, kellemes modorú ember volt. Szerette az embereket. Őt is szerették. Apa személyisége sokat jelentett a Hill és Priam cégnek. Persze, mint mindenkinek, neki is voltak rossz napjai, de senkit nem ismerek, aki képes lett volna igazán és tartósan haragudni rá, még Roger sem.

– Ezek szerint a leghalványabb fogalma sincs, hogy ki állhat e mögött a… e mögött az ijesztéses gyilkosság mögött?

– Szóval *mégis* kinevet. – Laurel Hill fölállt, cigarettáját határozott mozdulattal a Hamutálba pöccintette. – Sajnálom, hogy ilyen sokáig igénybe vettem a drága idejét…

– Próbálkozzék egy megbízható ügynökséggel. Én igazán készséggel ajánlanék…

– Úgy döntöttem, magam járok a dolog végére – mosolygott rá a lány. – Köszönet az avokádóért…

– Nicsak, Laurel! – jelent meg egy magas nő az ajtóban.

Laurel megperdült.

– Helló, Delia – mondta.

Második fejezet

Laurel Hill gondosan adagolt megjegyzései a legkevésbé sem készítették föl Elleryt Delia Priam látványára. Mivel Laurel ifjonti, tapasztalatlan szeme volt az egyetlen ablak, amelyen át ráláthatott a házaspárra, az a kép alakult ki benne, hogy Delia férje egy nagyképű, nagymellényű zsarnok, aki nyomorék létére is vasakarattal uralkodik a maga szemétdombján; következésképpen a felesége csak valami szürke tollú, megfélemlített tyúkocska lehet, aki a sarokba húzódva, riadtan tollászkodik… Csúnyácska, ideges, jelentéktelen jószág.

Az ajtóban álló teremtés azonban nem afféle boldogtalan, megkopasztani és elfogyasztani való szárnyas volt, hanem egy magasabb rendű faj képviselője, akinek láttán csorog az ember nyála.

Először is, sokkal fiatalabb volt, mint amire Ellery számított, és csak jóval később döbbent rá, hogy ez is csak látszat, egyike ama bűvésztrükköknek – méghozzá az egyszerűbbeknek –, amelyeket ez a nő olyan magától értetődő, profi könnyedséggel hajtott végre, mint ahogy mondjuk a mellét hordozta. Ellery később megtudta, hogy negyvennégy esztendős, de ez – ha az asszony alakjára

gondolt – olyan lényegtelennek tűnt, mint mondjuk Ajsa születési és halálozási évszáma.

Delia Priam valódi nagyvad volt, ezt egyetlen pillantással el lehetett dönteni. Ellery ilyen pompás, arányos testű nőt még életében nem látott. Homokszínű parasztblúzt és merészen tarka kaliforniai szoknyát hordott. Súlyos, fekete hajzuhatagát polinéziai módra oldalt fésülte, a fülében egyszerű aranykarika. Ellery nem tudta eldönteni a feje, válla, a melle vagy a csípője a szebb. Markáns légkört teremtett maga körül: a tettre kész nyugalom, az éber figyelem kissé talán nyugtalanító atmoszféráját.

Hollywoodi lépték szerint nem volt szép: a szeme túl mélyen ült és túlságosan világos volt, szemöldöke bujább, az ajka teltebb a kelleténél, arcszíne túlságosan élénk, testalkata heroikus. De éppen ezek a túláradó vonások, ez a nedvdús, ragyogó, nyugodt, lenyűgöző pompa tette izgalmassá. Megragadta és fogva tartotta az érzékeket: mindene elbűvölő, dinamikus, veszedelmes. Ellery a hangját próbálta visszaidézni, az álmoskás, torokhangú dorombolást, amely mintha egy bozót sűrűjéből jönne.

Első épkézláb gondolata ez volt: *Roger; vén kakas, nem érdemelsz te ilyen nőt.* A második: *És hogy bírod megtartani?* Épp a harmadik gondolatot kerülgette, mikor meglátta a módfölött hűvös mosolyt Laurel Hill ajkán.

Összeszedte magát. Laurelnek nyilván régóta nem újság már ez a jelenség.

– Laurel… úgy látom… beszélt már rólam. – Lám, a szakaszosan beszélők fajtájából való. Elleryt idegesítette ez a fajta. De legalább újra hallhatta ezt a bozótban-bujkáló-nősténytigris hangot.

– Válaszolgattam Mr. Queen kérdéseire – szólt Laurel melegen, barátságosan. – Nem látszol meglepettnek, Delia, hogy itt találsz.

– A meglepődésem kinn hagytam a kocsidnál. – Meleg és barátságos volt ez a lusta-mély torokhang. – De, tudod… én is épp ezt mondhatom terólad, Laurel.

– Drágám, te engem sohasem lepsz meg.

Egymásra mosolyogtak.

Laurel hirtelen elfordult, és elővett egy cigarettát.

– Ne aggódjon, Ellery. Delia mindig elfeledteti a férfiakkal, hogy más nők is vannak a szobában.

– Ejnye, Laurel – tiltakozott Delia, nyilvánvaló élvezettel. Laurel végigsercintette a gyufát a doboz oldalán.

– Jöjjön közelebb, Mrs. Priam. Foglaljon helyet.

– Ha sejtettem volna, hogy Laurel itt lesz…

Laurel a szavába vágott:

– Azért jöttem, hogy megkérdezzen Mr. Queen véleményét a kutyáról. *És* a levélről. Követtél?

– Nevetséges.

– Igen vagy nem?

– Hova gondolsz, drágám. Az újságban olvastam, hogy itt van Mr. Queen. Jókor jött, gondoltam, ugyanis aggaszt valami.

– Ne haragudj, Delia. Nagyon izgatott vagyok.

– Majd máskor visszajövök, Mr. Queen.

– Mondja, Mrs. Priam, annak, amit mondani akar, van valami köze Miss Hill édesapjának a halálához?

– Nem tudom. Talán igen.

– Akkor Miss Hill bizonyára nem nehezményezi a jelenlétét. Kérem, maradjon velünk!

Az asszony lassan, kimérten mozgott. Ellery, mikor a mélyzöld színű széket odahúzta, jól megnézte magának. A

nő olyan közel telepedett le, hogy Ellery könnyedén megérinthette volna a csupasz hátát. Kis híján meg is tette.

A nő figyelemre sem méltatta. Pedig végigmérte, tetőtől talpig, de úgy, olyan személytelenül, mint egy próbababát. Lehet, hogy nem vagyok az esete, gondolta Ellery. Próbababaként legalábbis biztosan nem.

– Inna valamit, Mrs. Priam?

– Delia nem iszik – vágta rá Laurel ugyanolyan melegen és barátságosan, mint az imént, de szavait fura zihálás kísérte.

– Köszönöm, drágám. Tudja, Mr. Queen, a fejembe száll.

És te nem hagyod, hogy bármi is a fejedbe szálljon, gondolta Ellery, pedig nyilván az tud közelebb férkőzni hozzád, akinek sikerül pár martinit leimádkoznia torkod piros alagútján… Ékesszóló gondolatai önmagát is meglepték. Férjes asszony, ugye, szemlátomást úrinő, s a férje nyomorék. Hanem az a buja, ringatózó járása, az nem akármi.

– Laurel épp indulóban volt. A tények, amiket előadott, érdekesek, de én azért jöttem Hollywoodba, hogy könyvet írjak…

A parasztblúz nyakán le-fel mozgott a kivágás. Ellery fölkelt és az ablakhoz lépett. Delia ráemelte a tekintetét.

– Ha van valami hozzáfűznivalója, Mrs. Priam…

Gyanította már, hogy jó időre félreteheti a könyvét.

Delia Priam elbeszélése nehezen talált célba. Ellery nem tudott figyelni. Folyton-folyvást elveszett a részletekben, a blúz hajlataiban, a szépséges derekat ölelő szoknya ígéretében, a nagy, de formás kezekben, amelyek ölében keresztbe téve mintha az égtájakat mutatnák. Browning sorai jártak az eszében az eszményi nőről.

– Mr. Queen?

Ellery bűntudatosan összerezzent.

– Már úgy érti, Mrs. Priam, hogy ugyanaz nap, amikor Leander Hill küszöbére kutyatetemet raktak?

– Ugyanaz nap. Igen. Valamiféle ajándék volt. Nem tudom, mi másnak nevezhetném.

Laurel cigarettája megállt a levegőben.

– Nem is mondtad, Delia, hogy Roger is kapott valamit!

– Meghagyta, Laurel, hogy senkinek se szóljak. De hát te kényszerítettél rá, drágám. Azzal, hogy olyan nagy hűhót csaptál a körül a szegény döglött kutya körül. Előbb, ugye, a rendőrségen, most meg Mr. Queennél.

– Szóval mégiscsak leskelődsz utánam.

– Arra nekem nincs szükségem. – Delia elmosolyodott. – Láttam, hogy milyen szemekkel méregeted Mr. Queen képét az újságban.

– Delia, te aztán csodálatos vagy!

– Köszönöm, drágám. – Békésen üldögélt, mint egy nőstény tigris, ki tudja milyen titkokon mosolyogva… Na, te szegény Q. testvér, gondolta Ellery.

– Ó. Aha. Igen, igen, Mrs. Priam. Mr. Priamet tehát megijesztették…

– Félt, igen, attól a naptól kezdve, hogy megkapta a dobozt. Persze nem ismeri el, de mikor egy férfi egyfolytában azt bömböli, hogy őt nem lehet megfélemlíteni, akkor világos, hogy meg van félemlítve. Na és egyre-másra tör-zúz és a saját holmiját, ami nem rá vall. Roger rendesen az én dolgaimat töri-zúzza.

Lám, milyen örvendetes. Lám, milyen sajnálatos.

– Mi volt abban a dobozban, Mrs. Priam?

– Fogalmam sincs.

– Döglött kutya – szólalt meg váratlanul Laurel. – Abban is az volt! Még egy döglött kutya! – Fölemelte a fejét, eléggé kutyásan, magasra tartott, szimatoló orrocskával. Bámulatos, gondolta a férfi, mennyire jelentéktelen ez a lány Delia Priam mellett. Semleges nemű, akár egy gyermek.

– No, akkor ugyancsak apró kutyának kellett lennie, Laurel. Harminc-harmincöt centis kartondobozban.

– Jelzés vagy írás nem volt rajta? – kérdezte Ellery.

– Nem. De a spárgára, amellyel átkötötték, egy kis kártyát ragasztottak. „Roger Priam”, az volt ráírva. Krétával. – A szépséges nő elhallgatott. – Figyel ránk, Mr. Queen?

– Krétával. Hogyne, Mrs. Priam. A színe? – Mintha nem volna édesmindegy, gondolta.

– Fekete, ha jól emlékszem.

– Cím?

– Semmi. Semmi, csak a név.

– És, ugyebár, nem tudja, mi volt benne. Fogalma sincs.

– Nincs. De akármi volt is, elég kínosan érintette Rogert. Az egyik inas látta meg az ajtóban, átadta Alfrednek…

– Alfred? Ki az?

– Rogernek a… titkára.

– Nem inkább… nem inkább a barátjának kellene nevezned, Delia? – fújt ki egy füstkarikát Laurel.

– De. Igazad lehet, drágám. A barátja, az ápolója, a mindenese, a titkára, az akármije. Tudja, Mr. Queen, a férjem beteg.

– Laureltól tudom. Szóval, asszonyom, egy emberben sok ember, ugye? Mármint ami Alfredet illeti. Nos, a sokoldalú Alfred, kezében a dobozzal, bemegy Mr. Priam szobájába. Aztán? – Vajon min nevet Laurel? Na nem nyíltan. De hogy jót mulat, az nyilvánvaló.

Delia Priam mintha nem is vette volna észre.

– Történetesen Roger szobájában tartózkodtam. Akkor még persze nem tudtunk… Leanderről meg az ő ajándékáról. Alfred átadta a skatulyát Rogernak, Roger megemelte a födelet és belenézett. Először dühösnek, aztán zavartnak láttam. Gyorsan visszacsapta a tetőt, és rám szólt, hogy távozzam. Alfred velem jött. Hallottam, hogy Roger bezárja utánunk az ajtót. Többé azt a dobozt nem láttam. A tartalmát pedig végképp nem. Roger nem nyilatkozik sem arról, hogy mi volt benne, sem pedig hogy hová tette. Nem beszél róla.

– Mikor vette észre a férjén a félelem jegyeit, asszonyom?

– Miután beszélt Leanderrel a Hill-házban. Azaz másnap.

A hazaúton mindvégig hallgatott. És reszketett. Na és azóta is… reszket. Egy héttel később, mikor Leander meghalt, különösen pocsék állapotba került…

Ami Roger Priam dobozában volt, annak tehát nem volt jelentősége, amíg ajándékát össze nem hasonlította a Leander Hűiével, illetve, amíg – vélhetőleg – el nem olvasta a Hillnek szóló üzenetet. Hacsak az ő dobozában nem volt szintén üzenet. Akkor viszont…

Ellery ott téblábolt és tétovázott az ablaknál, és nem jutott dűlőre magával. Nevetséges az ő korában… úgy tesz, mintha érdekelné ez az ügy, s pusztán azért, mert egy tiszteletre méltó, férjezett nő a dzsungelra emlékezteti. Istenem, micsoda időpocsékolás, gondolta.

A két nő átható tekintete magához térítette, összeszedte magát, és hogy hivatalosabbnak lássék, tovább ködösítette a helyzetet:

– Tehát Leander Hill különös ajándékot kap, és meghal. Mrs. Priam, ön attól tart, hogy a kedves férje élete is veszélyben forog?

Most már érezte, hogy a nő szemében nem pusztán kirakati próbababa. Delia szeme annyira halvány volt, hogy az ablakon beözönlő napfényben szinte eltűnt a szembogara; Ellery úgy érezte, mintha egy kőszobor tekintene rá. Érezte, hogy elvörösödik, és úgy tűnt, hogy a szép nő mulat rajta. Dühbe is gurult. Vigye innen ez a nő máshová a drágalátos férjét a félelmével együtt!

– Laurel, drágám – nézett bocsánatkérően Delia Priam a lányra –, nagyon megharagudnál, ha… négyszemközt szeretnék beszélni Mr. Queennel?

A lány azonnal fölállt.

– A kertben leszek – jelentette ki; cigarettáját a hamutálba dobta, és rátartian kivonult.

Roger Priam felesége várt, míg Laurel karcsú figurája eltűnik a franciaablak keretében, a borzas őszirózsák között.

– Aranyos kis teremtés – jegyezte meg Delia Priam. – Csak hát olyan fiatalka, nem igaz? Azt hiszi, keresztes háborúba indult, és templomos lovagnak képzeli magát. No, majd kijózanodik… Hanem, hogy visszatérjek a kérdésére, Mr. Queen. Egészen őszinte leszek. Engem, kérem, abszolúte nem érdekel a férjem. Nem aggódom az életéért. Sőt.

Ellery rámeredt. Az asszony egy pillanatra a napba nézett, és szép szeme fölszikrázott, mint valami ritka ásvány. Arcvonásai nem árulkodtak rossz lelkiismeretről vagy bűntudatról.

– Ön csakugyan őszinte, Mrs. Priam. Brutálisan őszinte.

– Tudja, Mr. Queen, sok osztályt kijártam brutalitásból.

Lám, még ez is. Ellery fölsóhajtott.

– Hadd legyek még őszintébb – folytatta az asszony. – Nem tudom, megmondta-e Laurel pontosan… Beszélt-e arról, hogy mi a baja a férjemnek?

– Azt mondta, részleges bénulásban szenved.

– S hogy mely testtájain?

– Pardon?

– Tehát nem mondta. Nos, Mr. Queen, az uram deréktól lefelé teljesen béna – mondta különös mosollyal Delia Priam.

Ellery csodálattal adózott annak, ahogy ezt Delia mondta. *Te csak ne sajnálj engem*, ezt jelentette a mosolya.

– Őszintén sajnálom.

– Így van már tizenöt éve.

Ellery hallgatott. A nő hátrahajtotta fejét a szék támlájára. Szeme majdnem egészen lehunyva, erős nyaka teljesen védtelen.

– Nem érti, ugye, hogy miért mondom ezt el.

Ellery biccentett.

– Azért, mert ha ezt nem tudja, nem fogja megérteni, miért kerestem föl magát. Nem kíváncsi rá?

– De. Miért keresett föl?

– A látszat kedvéért.

Ellerynek elkerekedett a szeme.

– A látszat kedvéért kér arra, hogy vizsgáljam ki a férjét ért életveszélyes fenyegetés ügyét?

– Látom, nem hisz nekem.

– Dehogynem. Ilyet nem lehet kitalálni. – Fölkelt, az asszony mellé telepedett, megfogta a kezét. Hideg volt és közömbös, teljesen ernyedt maradt Ellery kezében. – Komisz élete lehetett.

– Hogy érti?

– Ez a kéz soha nem végzett munkát.

– S az rossz?

– Bizony, az lehet. – Ellery visszatette Delia kezét az ölébe. – Egy ilyen nőnek, mint maga, egyszerűen nincs joga egy félig halott férfi mellett maradni. Ha a férje szent lenne, vagy ha szerelemmel szeretnék egymást, megérteném. De ha jól értem, goromba fráter, és maga megveti. Miért nem veszi hát a kezébe az életét? Miért nem válik el tőle? Netán vallási meggondolásból?

– Amíg fiatal voltam, talán abból. Most már… – Megcsóválta a fejét. – Most meg már hogy nézne ki? Látja, egészen lecsupaszítom magam ön előtt.

Ellery bánatosan nézte.

– Igazán nagyon udvarias egy ilyen öregasszonnyal. – Delia Priam elnevette magát. – Komolyan beszélek, Mr. Queen. Régi kaliforniai családból származom. Régimódi nevelést kaptam. Zárdában. Társalkodónőim voltak. Büszke voltam a kasztomra, a hagyományainkra. Ámbár, annyira komolyan venni, mint ők, soha nem tudtam… Anyám egy új-angliai eretnekhez ment hozzá. Kiközösítették miatta, és belehalt, mikor én még kicsi lány voltam. El is szakadtam volna tőlük teljesen, ha anyám halála után rá nem beszélik apámat, hogy bízzon engem órájuk. Így aztán egy apáca nagynéném nevelt föl. Hozzámentem az első, utamba kerülő férfihoz, csak hogy szabaduljak. Nem ők választották: „amerikai” volt, mint az apám. Nem szerettem, de volt pénze, mi meg nagyon szegények voltunk, és szabadulni akartam otthonról. Ezzel a lépéssel elvágtam magam a családtól, az egyháztól, egész korábbi világomtól. Nagyanyám, aki kilencvenéves, itt lakik, három mérföldre. Tizennyolc éve láttam utoljára. Halottnak tekint. – Megcsóválta a fejét. – Harvey, a férjem, meghalt

házasságunk harmadik évében. Magamra maradtam egy gyermekkel. Akkoriban ismerkedtem meg Roger Priammel. Anyám rokonaihoz nem mehettem, apám ki tudja, merre kóborolt, és Rogerhez csakugyan vonzódtam. De még mennyire! A pokolba is követtem volna. – Újfent elnevette magát. – No és lám, éppen oda vitt. Mikor megmutatta a valódi arcát, és mikor később megnyomorodott, és még azt az arcot is elvesztettem, jószerint semmim nem maradt. Azzal töltöttem ki az ürességet, hogy próbáltam visszajutni oda, ahonnan elindultam. Mit mondjak, nem könnyű – folytatta eltűnődve Delia Priam. – Ezek nem felejtenek. És nem ismerik a megbocsátást. De a fiatalabb nemzedék azért már lágyabb, megrontotta őket a modern világ. Segítettek, persze a rokonság férfi tagjai… ma is ez az egyetlen fogózkodó a számomra.

Arcán olyan szenvedély fénylett, amit sem megosztani, sem élvezni nem lehet. Ellery megkönnyebbült, mikor elmúlt a pillanat.

– Ezek, az enyéim, nem is sejtik, milyen életet élek Roger Priam házában. Ha megtudnák az igazat, kitaszítanának, és nem lenne többé visszaút. És ha elválnék, azt mondanák, cserben hagytam a hites uramat. Márpedig ilyet, Mr. Queen, a régi kaliforniai társaság felső kasztjában nem tesznek, még ha a férj maga a sátán is. Szóval… nem válok. – Most azonban megindult valami. Nem tudom, mi. Ha Laurel tartotta volna a száját, én sem mozdítom a kisujjamat sem. De azzal, hogy fűnek-fának azt meséli, hogy az apját megölték, sikerült olyan gyanakvással teli légkört teremtenie, ami veszélyezteti a nehezen visszaszerzett pozíciómat. A lapok előbb-utóbb kiszimatolják a dolgot – Csoda, hogy eddig nem tették –, és egy-kettőre kiderül, hogy Rogert is ugyanaz a veszély

fenyegeti. Ezt pedig nem nézhetem ölbe tett kézzel. Az enyéim elvárják, hogy lojális legyek az uramhoz. És én most éppen lojális vagyok. Arra kérem, Mr. Queen, tegye meg azokat a lépéseket, amelyeket megtenne, ha csakugyan rettentően aggódnék a férjem életéért. – Megvonta a vállát. – Mondja, nem túlságosan bonyolult ez?

– Sokkal egyszerűbb lenne – felelte Ellery –, ha szépen eltűnne innen, és mindent újrakezdene, másutt.

– Itt születtem – mondta Delia, és lenézett Hollywoodra. Laurel a kert legtávolabbi zugába húzódott. – Na persze nem erre a talmi csillogásra, nem erre a kulisszamennyországra gondolok. Hanem a környező dombokra, a gyümölcsösökre. És van még egy okom, és annak semmi köze sem hozzám, sem az enyéimhez, sem Dél-Kaliforniához.

– Mi az, Mrs. Priam?

– Roger nem engedne el. Módfölött erőszakos ember, Mr. Queen. Magának fogalma nincs – hogy is lenne? – annak az embernek az őrjöngő büszkeségéről, az uralkodni vágyásáról, a… a kíméletlen gonoszságáról. Komolyan mondom, gyakran azt hiszem, egy dühöngő őrülthöz mentem hozzá.

Lehunyta a szemét. Csönd lett. Odalentről fölhallatszott Mrs. Williams louisianai ízeket őrző hangja: aranyos tollú törpepapagájának, melynek kalitkáját a konyhai mosogató fölött tartotta, panaszolta, milyen botrányosan drága lett a kávé. Wilshire fölött láthatatlan kéz ezt rótta a mennyboltra: MUNTZ TV. Az üres írógép némán feszengett.

Ám itt ült maga a dzsungel, batisztba és mintás kartonba öltözve. Ez a jellegtelen hollywoodi házacska soha többé nem lesz a régi. Izgató volt ennek a nőnek a puszta látványa is, ahogy elnyúlik a karosszékben. Lehangoló üresnek képzelni el ezt a széket.

– Mrs. Priam.

– Tessék.

– Miért nem akarta – kezdte Ellery, igyekezvén nem gondolni Roger Priamre –, hogy Laurel Hill is hallja, amit most elmondott?

A nő fölnyitotta a szemét.

– Férfiak előtt nyugodt lélekkel vetkőzöm meztelenre – mondta de nők esetében meg kell húznom a határt.

Könnyedén mondta, mégis beleborsózott Ellery háta.

Talpra is szökkent.

– Most pedig vigyen el a férjéhez!

Harmadik fejezet

Mikor kiléptek Ellery házából, Laurel kellemes hangon megkérdezte:

– Nos, Ellery, megírták a szerződést? S ha igen, melyikünket választotta? Avagy csacska a kérdés, és egyébként is mi közöm hozzá?

– Nincs szerződés, Laurel – felelt kelletlenül Ellery. – Semmi ilyesmiről nincsen szó. Csupán körül akarok nézni egy kicsit.

– És a körsétát *természetesen* Priamék házában kezdi.

– Igen.

– Ez esetben – hiszen azonos kelepcébe jutottunk, nem igaz, Delia? -, gondolom, nem bánják, ha magukkal tartok?

– Már hogy bánnánk, drágám! – felelte Delia. – Csak arra kérlek, ne ellenkezz Rogerrel. Annak mindig én iszom meg a levét.

– Mit fog mondani, ha rájön, hogy detektívet hoztál a nyakára?

– Jaj istenem – sóhajtott Delia, de csakhamar földerült. – Mr. Queent te hoztad a nyakára, nem igaz? Ugye, nem baj, ha így állítjuk be? Gyávaság, tudom, de hát nekem kell egy fedél alatt élnem vele. És csakugyan megelőztél Mr. Queennél.

– Na jó – egyezett bele egy vállrándítással Laurel. – Kapsz egy kis előnyt, Delia. Te mégy a Franklin és az Outpost Streeten, én meg a hosszabbik úton, a Cahuengán és a Mulhollandon. Hol voltál? Vásárolni?

Delia Priam elnevette magát. Beült új, krémszínű, nyitható tetejű Cadillacjébe, és leereszkedett a dombon.

– Hát ezt aligha fogom felülmúlni – jegyezte meg Laurel. Ellery fölkapta a fejét. Laurel kinyitotta a kis zöld Austin ajtaját. – Hja, madarat tolláról, sofőrt kocsijáról. El tudja képzelni Deliát egy Austinban? Sába királynőjét egy lélekvesztőben? No, üljön be!

– Rendkívüli típus – jegyezte meg szórakozottan Ellery, miközben megindult a kis kocsi.

– A melléknév talált. A főnév nem – válaszolt Laurel. – Delia Priam ugyanis nem típus, belőle csak egyetlenegy van.

– És figyelemre méltóan nyílt és őszinte.

– Ó, csakugyan?

– Igen. Én úgy látom. Maga nem?

– Mellékes, hogy én mit gondolok.

– Amivel máris elárulta, mit gondol.

– Nem, dehogy! Hanem, ha tudni akarja… Deliának soha nem lehet a lelke mélyére látni. Nem hazudik, nem azt mondom, de nem is az igazat mondja… már úgy értve, hogy soha nem a teljes igazságot. Valamit mindig megtart magának, ami csak sokkal-sokkal később kerül napvilágra

– már ha szerencséje van az embernek. Nna. Többet nem beszélek Deliáról, mert bármit mondok, maga föl fogja használni, és nem ő ellene, hanem ellenem. Delia különösen a nagykutyákat szereti elképeszteni… Gondolom, nincs értelme, hogy megkérdezzem, miről akart négyszemközt beszélni?

– Las-sab-ban, hé! – mondta Ellery a kalapját fogva. – Még egy ilyen bukkanó, és harakirit követek el a térdemmel!

– Jó voltál, Laurel – dicsérte magát a lány, és belevágott a North Highland-i sztráda forgatagába, hatalmas felleget lövellve ki a kipufogón.

Ellery egy idő után így szólt az utat figyelő lányhoz: – Olyasmit említett, hogy Roger Priam „soha” ki nem mozdul a tolószékéből. Ezt szó szerint kell értenem?

– Szó szerint. Delia talán nem mesélt a kerekes székről?

– Nem.

– Hát az valami mesés. Roger, amikor megbénult, egy darabig amolyan szabvány-betegszékkel közlekedett: úgy kellett belerakni és kivenni belőle. Apámtól tudom. Ezt a rakosgatást a mi oroszlánszívű Rogerunk nehezen tűrte. Mármint a függőséget. Fogta magát, és tervezett egy egészen speciális széket.

– Olyat, amelyik kiemeli az ágyból?

– Nem. Hanem olyat, amelyik egyben ágy is.

Ellery értetlenül bámult a lányra.

– Ahogy mondom. A kerekes járgányában alszik, eszik, dolgozik… mindent ott csinál. Keréken gördülő dolgozó, hivatal, nappali, ebédlő, háló, fürdő. Az valami csuda. Az egyik karfára elfordítható asztallap van szerelve, azon étkezik, azon keveri az italát s a többi. Alatta polc az evőeszköznek, szalvétának, koktélkellékeknek, szeszeknek. A másik karfán hasonló elfordítós asztal, arra az írógépe

van rácsavarozva, hogy menet közben, kanyarban se csússzon el. Az írógép alatti polcon a géppapír, az indigó, a ceruzák, és Isten tudja, mi minden. Telefonnal is föl van szerelve, kettővel: az egyik a városi vonal, a másik privát, az ő házuk meg a mi házunk között, na és a házi riasztó Wallace szobájához.

– Ki az a Wallace?

– Alfred Wallace a titkár-mindenes. Továbbá… lássuk csak – ráncolta a homlokát Laurel. – Mindenféle rekeszek és fiókocskák, minden elképzelhető tárgy számára – folyóirat, szivar, olvasó-szemüveg, fogkefe, egyszóval minden, amire egy embernek szüksége lehet. Úgy van megszerkesztve a szék, hogy az elejét föl, az ülőrészét lefelé lehet süllyeszteni, a támláját meg hátra, és így alkalmas nappali szunyókálásra$_T$ illetve éjszakai pihenésre is. Alfredre persze szüksége van, ő mossa le szivaccsal, öltözteti, vetkőzteti, de Roger igyekezett a lehető legnagyobb mértékben önellátósítani magát. Gyűlöl minden segítséget, még a legfontosabbat is. Tegnap, mikor át voltam náluk, bedöglött az írógépe, és Hollywoodba kellett küldeni javításra. Roger kénytelen volt Alfrednek diktálni az üzleti leveleit ahelyett, hogy maga írta volna, s ettől aztán olyan pocsék hangulata támadt, hogy még Alfredet is majd' megőrjítette. Mert Roger tényleg elviselhetetlen, amikor pocsék hangulatban van… Hát sajnálom, azt hittem, érdekli.

– Mi?

– Hiszen nem is figyel.

– Dehogynem, csak nem mind a két fülemmel. – A Mulholland Drive-on hajtottak, és Ellery keményen fogózkodott, hogy el ne szálljon a hajtűkanyarokban, amelyeket ugyancsak lendületesen nyesegetett a kis Laurel.

– Mondja csak, Laurel, ki az örököse az édesapjának? Már, ugye, maga mellett.

– Senki. Csak én.

– Priamre semmit nem hagyott?

– Miért hagyott volna? Teljesen egyenrangú üzlettársak voltak. Kisebb összegekkel gondoskodott ugyan a személyzetről, de minden egyéb ingó és ingatlan vagyona az enyém. Így tehát, kedves Ellery, én vagyok az első számú gyanúsított – fejezte be Laurel, átszáguldva egy bukkanón.

– Úgy van – hagyta rá Ellery. – És maga Roger Priam új üzlettársa, igaz?

– A státusom nincsen tisztázva. Most dolgoznak rajta az ügyvédek. Mondanom se kell, semmit nem konyítok az ékszerészszakmához, és nem is az álmaim netovábbja. Roger nem tud megrövidíteni, ha ez jár az eszében. Az egyik legnevesebb Los Angeles-i ügyvéd vigyáz az érdekeimre. Roger, ezt az egyet meg kell hagyni, meglepően tisztességes volt e tekintetben – már ugye ahhoz képest, amit várni lehetett tőle. Apa halála őt is érzékenyen érintette. Nyilván rájött, hogy milyen fontos volt apa a cég életében, és mennyire jelentéktelen ő maga. Egyébként aggodalomra nincs oka. Apa kinevelt egy elsőrangú embert, Mr. Fosst, hogy ő vigye tovább a verklit, ha vele, apával bármi történne… Szóval egyetlen igazán fontos pont szerepel a napirendemen. És ha maga nem tisztázza nekem, akkor kénytelen leszek én magam kideríteni.

– Azért, mert olyan nagyon szerette Leander Hillt?

– Azért.

– És persze azért – jegyezte meg Ellery –, mert *maga* az első számú gyanúsított?

Laurel kis keze erősen megmarkolta a kormányt. Aztán ismét elernyedt.

– Erről van szó, Ellery – válaszolta nevetve. – Csak célozgasson, egész nyugodtan. Nincs ellenemre. Na, itt volnánk Priamék-nél.

Priamék egy magánút végében laktak; sötét kőből és megfeketült gerendákból épült ház a völgy hajlatában, föléje erdőmélyi félhomály borult a magas szikamórok, szilfák és eukaliptuszok jóvoltából. Ellery első gondolata az volt, hogy milyen elhanyagolt a ház környéke, de aztán észrevette, hogy hátrább megnyesték a bokrokat; tehát szándékos ez a látszólagos összevisszaság. Szándékos az ágak-bogak, levelek kuszasága: éppen ezt a titokzatos, derengő légkört hivatottak biztosítani. Priam behúzódott a dombok közé, és lombokkal álcázza magát. Ki ez az ember, aki így dacolt a napsugárral?

A ház inkább eldugott vadászlaknak tűnt, mint módos hollywoodi palotának. A főútról jószerével látni is alig lehetett, és a megszokott dél-kaliforniai kültelki kanyont vad skót horhossá változtatta. Laurel elmondta, hogy a Priam-birtok jó háromholdnyit hasít ki a dombvidékből, és mindenütt olyan, mint a ház körüli részen.

– Dzsungel – szaladt ki Ellery száján, miközben Laurel leállította a kocsit a ház előtt. A krémszínű Cadillacnek egyelőre nincs nyoma.

– Az. Roger egy vadállat. Mint a szarvasok, amelyeket fölriaszt olykor az ember az erdőben.

– Gondolom, borsosan fizet a kedvteléséért. Óriási villanyszámlái lehetnek.

– Az egyszer biztos. Egyetlen napfényes szoba nincs az egész házban. Amikor Roger… hát nem is több fényt akar, inkább kevesebb homályt, és a levegő nincs túl megrekedve, akkor kikerekezik a teraszra, oda ni. – A ház oldalán

hatalmas terasz állt, fele szélességében tető alatt, a másik fele szabadon, de föléje borult ott is az eukaliptuszok fenséges boltíve, melyen a napsugár alig-alig bírt áttörni. – Az odúja, mert az a megfelelő kifejezés, az odúja a teraszra nyílik azon a franciaablakon át. Legjobb, ha elölről közelítjük meg: Roger nem állhatja, ha megszentelt magányát váratlanul megzavarják. Priamék házába be kell jelentkezni.

– Delia Priamnek nincs beleszólása a háza életébe?

– Ki mondta, hogy az ő háza? – álmélkodott Laurel.

Rángó arcú szobalány nyitott ajtót. – Jaj, Miss Hill – mondta idegesen –, nem hinném, hogy Mr. Priam… éppen diktál Mr. Wallace-nek. Én talán nem is…

– Mrs. Priam itthon van, Muggs?

– Most jött meg, igen, vásárolni volt. Fönt van a szobájában. Fáradt. – Meghagyta, hogy ne zavarják.

– Szegény Delia – mondta higgadtan Laurel. – Mr. Queen bizonyára csalódott most egy kissé. Mondja meg Mr. Priamnek, hogy beszélni szeretnék vele.

– De Miss Hill…

Tompa dühkiáltás hangzott föl és fojtotta belé a szót a lányba. Rémülten sandított hátra.

– Semmi baj, Muggsy. Majd én tartom a hátam. Jöjjön, Ellery.

– Kíváncsi lennék, hogy a szobalány miért… – dünnyögte Ellery, miközben Laurel mutatta az utat a hallon keresztül, de aztán jobbnak látta elhallgatni.

A ház komorabb volt, mint kívülről sejteni lehetett. Sötét faburkolatos, súlyos függönyű, komor szobákon haladtak keresztül; a bútorzat masszív, kényelmetlen. Az erő és a titkok háza.

Az ordítás basszus hangú dörmögéssé enyhült közben:

– Fütyülök én arra, hogy *Mr. Hill* mit szándékozott tenni a Newman-Arcó-számlával, Foss! Mr. Hill Forest Lawnban pihen, nincs abban a helyzetben, hogy tanácsaival szerencséltessen bennünket… Nem, Foss, egy percet sem várok! Ezt az… üzletet én dirigálom, és ha nem tetszik a stílusom, mehet a pokolba!

Laurel összeharapta az ajkát. Fölemelte öklét, és bezörgetett az ajtón.

– Ki a nyavalya az? Alfred!… Foss, a vonalban van még? Nyílt a nehéz ajtó, egy férfi surrant ki rajta, behúzta az ajtót, de a kilincsgombot még nem eresztette el.

– Pompás pillanatot választott, Laurel. Épp az irodával beszél.

– Hallom – mondta a lány. – Bemutatom az urakat. Mr. Queen. Mr. Wallace. A bibliai Jóbról kellett volna elnevezni, de Alfrednek keresztelték. A tökéletes ember, én csak úgy hívom. Szuperhatékony. Diszkrét a végletekig. Soha nem fog mellé. Pompás ember. Kedves Alfred, beszédem van az üzlettársammal.

– Hadd készítsem elő – javasolta mosolyogva y Wallace. Miközben visszasurrant a szobába, tekintete rávillant Elleryre. Aztán csukódott az ajtó, és Ellery titkon meglóbálta a jobb kezét, mely még most is zsibbadt Wallace kézszorításától.

– Meg van lepve? – kérdezte halkan Laurel.

Ellery meg volt lepve. Félénkebb, jámborabb figurának képzelte a titkárt. És lám Alred Wallace toronymagas, keménykötésű férfi, szabályos, kissé tán éles arcvonásokkal, sűrű haja ősz, a bőre barna, egész megjelenése szikáran elegáns. A hangja érces, értelmes, és van benne egy csöppnyi… gőg talán? Akármi is, ahhoz elég csak, hogy figyelmet keltsen; ahhoz, hogy ellenszenvet,

kevés. Wallace akár a Metro-Goldwyn-Mayer produktuma is lehetett volna, *Tőrölmetszett úriember címkével* ellátva. Ellery „jól konzervált színésznek” nevezte el magában – ezekben a napokban a legváratlanabb helyeken tűntek föl jóvágású, főszerepekből ismert színészek, sportosan lebarnult, markáns arcú férfiak, akik; félretették büszkeségüket annak reményében, hogy megszerzik a mindennapi betevőjüket. Egy perccel később Ellery elbizonytalanodott: ennek az embernek a válla nem az a fajta, amit le szoktak vetni a zakóval együtt. Wallace fizikuma, de még az eleganciája is megbízható háziipari termék.

– Vigyázzon a szívecskéjére, Laurel – mondta várakozás közben Ellery. – Veszélyes férfi! Tökéletesen fegyelmezett, és milyen szemérmetlenül elegáns!

– Az. Csak kissé öreg. Mármint hozzám- – mondta Laurel.

– Ötvenötnél aligha több. És ősz haja ellenére sem látszik negyvenötnél többnek.

– Alfred akkor is öreg lenne hozzám, ha húszéves lenne… Nocsak. Minden rendben? Félresöpörtessem az útból Mr. Queennel, Alfred? Vagy nem szükséges, mert kegyes hangulatban méltózta- tik lenni a nagyvezír?

Alfred Wallace mosolyogva utat nyitott.

A férfi lecsapta a telefont, és olyan könnyedén perdült meg, mintha a súlyos acélvázas kocsi pehelykönnyű parafából készült volna. Hatalmas, erőteljes, zömök férfiú. Nagy gülü szempár, vaskemény járomcsontok, az orra masszív ormány, buján burjánzó fekete szakálla a mellét veri. A szék kerekét markoló keze mint a sütőlapát – zakóujját majd’ szétfeszíti a bicepsz meg az alkar izomzata.

És ez az egész masszív mechanizmus állandó mozgásban van, energiái szinte túlcsordulnak. Akár egy háborgó tengeren vezénylő hajóskapitány. E hatalmas torzó mellett még Alfred Wallace erőteljes figurája is törékenynek tűnt, maga Ellery pedig fejletlen fiúcskának érezte magát.

Deréktól lefelé viszont halott volt Roger Priam. Súlyos törzse megrokkant alapokon, ványadt húson, sorvadt izmokon nyugodott. Nadrág és cipő volt rajta – Ellery nem szívesen gondolt arra, hogy micsoda kínlódás lehet minden áldott nap az öltözés-vetkőzés –, de a bokája kilátszott: két aszott csont. Térde pedig mint villámsújtott gerendacsonk, csaknem átszúrta a nadrágot. Hasznavehetetlen, töpörödött alváz.

Minden részlet logikusan magyarázható, gondolta Ellery: a torzónak muszáj ilyen erőteljesnek lennie, hiszen a legegyszerűbb ténykedéshez is rendkívüli energiákat kell mozgósítani; szakállt azért növesztett, hogy napi toalettjének egy fáradságos mozzanatát kiküszöbölje; durva modora és arca a sorssal szembeni tehetetlen gyűlölködését fejezi ki; izgágaságával pedig a végérvényes röghözkötöttség ellen tiltakozik. Logikus mindez, de valami mégis megmagyarázatlan… A hevesség Roger Priam lényének a magva: heves testi erő, heves érzelmek, heves reagálás a fájdalomra és az emberekre. Ha mindentől elvonatkoztatunk, ez a hevesség akkor is megmarad. Már az anyja méhében is bizonyára ilyen volt. A szerencsétlenség, ami történt vele, csak felszínre hozta igazi természetét.

– Na mit akarsz, Laurel? És ez kicsoda? – A rekedt, fenyegető basszus, mint forró láva tört föl melle mélyeiből. Iménti telefonbeszélgetése a boldogtalan Fosszal

fölingerelte, szeméből csak úgy sütött a gyűlölet. – Mit meregeted a szemed? Miért nem nyitod ki a szádat?

– Ez az úr Ellery Queen.

– Kicsoda?

Laurel megismételte.

– Sose hallottam róla. Mit akar itt? – A nyers tekintet most Elleryre szökkent. – Mit akar, he?

– Mr. Priam – hangzott fel Alfred Wallace érces hangja az ajtóban –, Ellery Queen híres író.

– Író?

– És detektív, Mr. Priam.

Priam lebiggyesztette az ajkát, szakálla előremeredt. A keréken nyugvó nagy kezek kampóvá görbültek.

– Megmondtam, Roger, megmondtam, hogy nem hagyom annyiban – szólt higgadtan Laurel. – Apámat megölték. Kellett, hogy legyen valami oka. És bármi legyen is az, maga, Roger, éppúgy bele van keveredve, mint szegény apa volt. Fölkértem Ellery Queent, hogy foglalkozzon az üggyel, és most eljött, hogy beszéljen magával.

– Nocsak. Szóval eljött. – Halkult valamelyest a dörgés, de a tüzes szemek továbbra is villogtak. – Hát akkor halljuk, uram. Beszéljen.

– Elsősorban, Mr. Priam – kezdte Ellery –, azt szeretném tudni…

– Válaszom: nem! – vicsorította ki fogát Roger Priam a szakállrengetegből. – Halljuk, mi van másodsorban.

– Nézze, Mr. Priam – kezdte újra türelmesen Ellery.

– Kár a gőzért, uram. Nem tetszenek a kérdései. És most ide hallgass, Laurel! – jobb ökle lesújtott a szék karfájára –, leszel szíves fölhagyni ezzel a kotnyeleskedéssel, igen? Nem a te dolgod. Hanem az enyém. Majd én elintézem,

ahogy jónak látom. Ahogy én látom jónak, világos? A magam módján, a magam erejéből. Fölfogtad végre?

– Roger, maga fél – állapította meg Laurel Hill.

Priam megemelkedett a székében. A szeme villogott, torkán feltört a láva.

– Hogy én félek? – bömbölte – Méghogy én?! Mitől? Egy *kísértettől?* Mit képzelsz, ki vagyok én? Leander Hill? Egy hitvány senki? Aki örökké citerázott, és a háta mögé tekingetett, és minden hitvány gyávasága az arcára volt írva? Gyávának született, és úgy is halt meg, gyáván…

Laurel ököllel az arcába vágott. Priam bal karja egy ingerült mozdulatával félresöpörte. Laurel félszobányit hátrált, bele egyenest Alfred Wallace karjába.

– Eresszen el – suttogta. – Eresszen!

– Laurel – szólalt meg Ellery.

Laurel zihálva kiegyenesedett. Wallace szótlanul eleresztette.

Laurel kivonult a szobából.

– Méghogy félek! Méghogy *rettegek!*- Vörös folt izzott Priam járomcsontján. – Azt hiszed, félek?! – bömbölte a távozó után. – Na majd rájön az a bizonyos valaki is, hogy *az én szívem* nem mondja föl a szolgálatot az első ijedelemre. Méghogy félek! Kész vagyok én bármikor, hogy szembeszálljak avval a…! Éjjel-nappal készen állok, tessék tudomásul venni! Amikor csak idemerészkedik azzal a szutykos kezével! Majd megtapasztalja, hogy nekem is van két erős kezem! – kinyitotta, ökölbe csukta gyilkos-erős kezeit, és Ellerynek megint a hajóskapitány jutott eszébe.

– Mi baj, Roger?

Ott állt a tünemény az ajtóban. Két oldalt térdig felhasított aranymintás selyempongyolája szorosan a

testére simult. Delia Priam hűvös pillantást vetett a férjére, majd Elleryre.

Wallace szeme az asszonyra tapadt. Nézésében mintha csipetnyi derű bujkálna.

– Ki ez az ember?

– Senki. Semmi baj, Delia. Téged nem érint. – Priam akkor rámeredt Elleryre. – Takarodjon!

Lám lejött, hogy a férje előtt igazolja: nem ismeri Elleryt. Ám Ellery ahelyett, hogy méltányolta volna ezt a hűvös ravaszságot, bosszankodott. S hogy miért, azzal maga sem volt tisztában. Mi ő Hekubának? Azt viszont pontosan látta az asszony, hogy mi *neki,* Ellerynek, Hekuba. Ellery kihívást gyanított, és kissé sértve érezte magát. Vajon más férfiakból is ilyen érzéseket vált ki?… Wallace diszkréten, de nyilvánvaló élvezettel figyelt, mint a vájt fülű színházlátogató, aki egyedül értette meg a nézőtéren a ravasz célzást, de tapintatosabb, semhogy hangosan nevessen… Delia higgadtan, félelem és minden egyéb érzelem látható jele nélkül kezelte a férjét.

– Mire vár még? Kívül tágasabb! Isten áldja, uram! Akarom mondani, takarodjon.

– Azon töprengek, és nem tudom eldönteni, Mr. Priam – szólt Ellery hogy ön nagyképű hólyag-e, vagy pedig kötözni való bolond.

Priam szakáll övezte ajka fura táncba fogott. Haragja, mely mindig sekély vizekben tanyázott, ismét a felszínre tört. Ellery jól fölkészült a csobbanásra. Ez a Priam *csakugyan* fél, gondolta. Wallace, a hallgatag, élveteg, éberen figyelő Wallace látta. És látta Delia Priam is: mosolygott.

– Alfred, ha ez a fickó még egyszer a szemem elé kerül, törje el a… a gerincét!

Ellery a karjára nézett. Rajta volt Wallace keze.

– Tartok tőle, Mr. Queen – dünnyögte Wallace –, hogy vagyok olyan legény a gáton, hogy meg is tegyem.

Marka szorítása, mint a satué. Priam vigyorgott. Idegborzoló vigyora volt. És az asszony – a megelevenedett dzsungelrészlet – őket nézte. Ellery, legnagyobb megdöbbenésére, azon kapta magát, hogy elönti a pulykaméreg. Alfred Wallace amikor- magához tért, a földön ült, csuklóját tapogatta, és fölnézett Elleryre. Nem látszott mérgesnek, csak meglepettnek.

– Jó fogás volt – szólt elismerően. – Megtanulom.

Ellery cigaretta után kotorászott, aztán legyintett rá magában.

– Hát eldöntöttem, Mr. Priam – mondta. – Ön nagyképű hólyag, de egyszersmind kötözni való bolond is.

Az ajtónyílás már üres volt…

Haragudott magára. Soha dühbe nem gurulni: az első számú szabály a nagykönyvben; még apja térdén lovagolva tanulta. Mindazáltal az asszony biztosan látta. Látta, amint Wallace repül. És látnia kellett Priam ocsmány arcán a döbbenetet. Ez elegendő vigasz egy hétre…

Mikor a hallon át kifelé tartott, akaratlanul is az asszony kereste a szeme sarkából. Árnyék árnyék hátán; az egyik árnyék bizonyára őt rejti, ott vár. Szemét nem látni, mert lesüti, de minden más porcikáját igen…

A hall is üres volt…

Térdig fölsliccelt pongyola! De hisz ez a trükk öregebb a piramisoknál. No és az ő férfiúi balgasága? Az meg nyilván az őshüllőkkel egyidős.

És akkor eszébe jutott, hogy Delia Priam úrihölgy, s hogy ő, Ellery úgy viselkedik, mint egy sóvárgó kamasz, és mérgesen bevágta a Priam-ház ajtaját.

Laurel az Austinban várta. Még most is sápadt volt. Vehemensen szívta a cigarettáját. Ellery beugrott melléje.

– Na. Mire várunk? – kérdezte.

– Megbomlott ez a pasas – jelentette ki idegesen Laurel. – Szét fog esni apró darabkákra, Ellery. Láttam én már máskor is üvöltözni meg erősködni, de amit ma produkált, az mindennek a teteje. Örülök, hogy elhoztam, Ellery. Nos, mire kíváncsi?

– Vigyen haza. Vagy kerítsen nekem egy taxit.

Laurel rémülten nézett rá.

– Hát nem vállalja az ügyet?

– Hülyékre nem fecsérelhetem a drága időmet.

– Mármint hogy rám?

– Mármint hogy nem magára.

– De hiszen máris rájöttünk valamire – ellenkezett élénken a lány. – Maga is hallhatta. „Kísértet”, azt mondták. És mikor kifelé mentem, azt: „az a bizonyos valaki”. Eszemnél vagyok én, Ellery! Lám, Roger is azt hiszi, hogy apát valaki szántszándékkal rémítette halálra. És ami még fontosabb, tudja, mit jelent a döglött kutya…

– Nem szükségképpen – morogta Ellery. – Ez a baj magukkal, amatőrökkel. Túl hamar vonják le a következtetést. De akárhonnan nézzük is, képtelenség itt bármit tenni. Priam nélkül, ugye, semmire sem megyünk, és Priam nem hajlandó együttműködni.

– Delia miatt mondja, nem igaz?

– Delia? Szóval hogy Mrs. Priam? Hogy őmiatta? Szamárság.

– Nekem nem kell bemutatni Deliát – szögezte le Laurel. – De a férfiakat sem. Delia minden nadrágos lény vágyálma.

– Nem is tagadom, hogy vonzó teremtés – dünnyögte Ellery –, hanem mintha kissé kihívó lenne, nem? –

Igyekezett ezenközben nem föltekinteni az emeleti ablakokra. Ott kell lennie Delia hálószobájának. – Laurel, nem ülhetünk itt az álló kocsiban, a ház előtt, mint két roskatag, elhízott turista… – Látnom kell, gondolta. Csak még egyszer az életben.

Laurel álmélkodó pillantást vetett rá, aztán elindította a kocsit. Az útra kiérve balra fordult, és lassan továbbhajtott.

Ellery a térdét átölelve lehangoltan gubbasztott. Mintha az Austin minden egyes kerékfordulatával messze távolítaná valami számára nagyon fontostól. No és itt van Laurel, mereven nézi az utat, de valami egyebet is lát közben. Kemény teremtés. És milyen egyedül van! Ellery érezte, gyöngül az ellenállása.

– Mit fog most aztán tenni, Laurel?

– Szaglászni fogok.

– Eltökélte magát, hogy nem hagyja abba?

– Engem ne sajnáljon jó? Majd csak elboldogulok.

– Laurel, megmondjam, mit teszek?

A lány ráfüggesztette a szemét.

– A levélig elkísérem magát. Hadd legyen jó startja.

– Miről beszél? – állította meg nagy hirtelen a kocsit Laurel.

– A levélről, amit az ezüstszelencében találtak a kutya nyakörvén. Amiről úgy véli, hogy az édesapja megsemmisítette.

– Mondtam már, hogy kerestem, és nem találom.

– És mi lenne, ha én is keresném?

Laurel rámeredt. Aztán elnevette magát, és a kis Austin nekilódult.

Hillék háza a meredek kanyonfal tetején trónolt, vidáman mutogatva vörös cserepeit a napnak. Kétszintes, spanyol stílusú ház volt, szép fehér, kovácsoltvas díszei és

rácsai feketék, mindenütt boltívek, balkonok, és minden vadrózsával befuttatva. Egy hold virágtenger, virágzó bokrok, fák – pálma és gyümölcsfa és dió- és afrikai paradicsommadár-fa. A telek alját az erdőség határolta.

– A birtokunk – magyarázta Laurel, miközben kiszálltak – arra lefelé a Priamékével határos. Van vagy négy hold erdőnk, az nyúlik át a szomszédékéba. Az erdőn át tulajdonképp igen közel van a házuk.

– Nézetem szerint igen messze – dünnyögte Ellery. – Olyan messze, mint a sasfészek egy tengermélyi odútól. Látom, egyébként, hogy eredeti spanyol missziós stílus, nem afféle silány utánzat. Nagy büntetés lehet Delia Priamnek – ilyenben nőtt fel, és most amolyanra kárhoztatva kell élnie.

– Szóval elmondta – jegyezte meg Laurel. Bekísérte vendégét a házba.

Hűvös volt odabent, fekete kőlapok a talpuk alatt. Kevéssel a talajszint alá süllyesztett, legalább tizenkét méter hosszú nappali, múlt századi kandalló, könyvek, muzsika, festmények, kerámiák, virággal teli vázák mindenütt. Fehér kabátos, mosolygó, magas termetű japán lépett be, és vette át Ellery kalapját.

– Icsiró Szotova – mutatta be Laurel. – Időtlen idők óta nálunk dolgozik. Icsi, bemutatom Mr. Queent. Az iránt érdeklődik, hogyan halt meg apa.

Az inas arca elkomorult.

– Baj, baj – mondta fejcsóválva. – Szív nem jó. Egy ital, uram?

– Most nem, köszönöm. Hanem azt mondja meg, Icsiró, mennyi ideje szolgálja a Hill családot?

– Tizenhat év, uram.

– Aha. Akkor maga nem volt még azokban az időkben, amikor… Hát a sofőr? Simeon, ugye úgy hívják?

– Vásárolni vitte Mrs. Monkot.

– Igen, de azt kérdem, mióta dolgozik ebben a házban.

– Tíz éve – felelt Laurel. – Akkoriban jött, amikor Mrs. Monk.

– Aha, értem. Hát akkor lássunk hozzá, Laurel.

– Hol kezdjük?

– Az édesapja a szívrohama napjától, amikor a kutya idekerült, egészen a haláláig a hálószobájában volt?

– Igen. Fölváltva ápoltuk, Icsi és én. Éjjel-nappal, egy teljes héten át.

– Akkor tán a hálóval kezdjük. Mutassa az utat.

Másfél órával később Ellery megjelent Leander Hill szobája ajtajában. Laurel a lépcsőpihenőn, egy ablakfülkében gubbasztva várta, fejét a falnak támasztva.

– Most biztos azt hiszi, hogy rémes kis mimóza vagyok – mondta feléje sem fordulva –, de mit csináljak, ha a szobájában azonnal megjelenik előttem az a márványfehér arca, a kék, erőtlenül lebiggyedt ajka… mintha nem is ő lett volna. Na, hagyjuk.

– Jöjjön csak ide, Laurel.

A lány hátranézett, leszökkent a párkányról, és odaszaladt.

Ellery becsukta utána a háló ajtaját.

Laurel mohón körüljáratta a szemét. De csak a széttúrt nagy, négyoszlopos ágy volt szokatlan. Vissza volt hajtva az ágytakaró, a paplan, a lepedő, s kilátszott az epedás matrac oldala.

– Nos…

– Az a levél, azt, ugye, maga látta, mikor az édesapja levette a kutya nyakáról? Ugye, vékony papírra volt írva?

– Nagyon. Olyan selyempapiros-félére.

– Fehér volt?

– Igen.

Ellery biccentett. Odalépett a matrachoz. – Egy hétig tehát ebben a szobában volt az apja, a szívroham és a halála közötti időben. Sok látogatója volt azon a héten?

– Priamék. Néhányan az irodából. Egy csomó barát.

– Akkor nem csoda, ha az édesapja jobbnak látta, hogy óvintézkedést tesz. – Ujját végighúzta a matracot szegélyező kék csíkon. – Nem volt más szerszáma mint egy tompa zsebkés az éjjeliszekrényről. És bizonyára sietett, nehogy meglássák. Következésképpen, nem végzett valami precíz munkát. – Ellery ujja hirtelen eltűnt a matracban. – Egyszerűen felhasította a két szegély mentén a matracot, és bedugta a papírt. Én pedig megtaláltam.

– A levél – álmélkodott Laurel. – Hát megtalálta! Hadd lássam!

Ellery a zsebébe süllyesztette a kezét. De mikor már húzta volna elő, meggondolta magát. Szeme az egyik ablakra tévedt. Három-négy méterre tőle volt egy vén diófa.

– No – mondta értetlenül Laurel. – Most meg mi baj?

– Szálljon le az ágyról, ásítson egyet, mosolyogjon rám, ha ugyan bír, és baktasson szépen az ajtóhoz! Menjen ki! Hagyja az ajtót nyitva!

A lány szeme elkerekedett.

Leszállt az ágyról ásított, megragyogtatta a fogait, és az ajtóhoz ment. Ellery követte a mozdulatait, ügyelve, hogy mindig a lány és az ablak között maradjon.

Mikor a lány eltűnt, hanyag léptekkel utánaindult. Profilját mutatva az ablaknak, rámosolygott Laurelra, és behúzta maga után a hálóajtót.

És rohant a lépcsőhöz.

– Ellery…

– Itt maradni!

Leszáguldott a fekete lépcsőn, magára hagyva az álmélkodó lányt.

Fönn a diófán ugyanis, jó magasan, egy férfi rejtőzött, és a lombfüggöny mögül leskelődött Leander Hill hálószobaablakán. Odasütött a nap, és Ellery fogadni mert volna, hogy a fickó anyaszült meztelen.

Negyedik fejezet

A meztelen férfi eltűnt. Ellery téblábolt még egy ideig a gyümölcsfák között, úgy érezve magát, mint hajdan Robinson Crusoe. A kockaköves piazzáról Icsiró tátotta rá a száját, mellette sofőrsapkás, zömök, pirospozsgás alak, egy láda csemegeáruval a kezében, ugyancsak szájtátva.

Ellery a gyümölcsös szélén egy jókora lábnyomra lelt; a nyom éles volt és sarka mélyebbre fúródott, ami futásra vagy ugrásra utalt, és egyenest az erdő felé mutatott. Beszaladt a sűrű aljnövényzet közé, s szinte azonnal rátalált a bokrok-fák között kanyargó, jól kivehető ösvényre, melyet a mezítelen lábnyom számos példánya díszített jövet is, menet is.

– Ennek ez lehet a szokása – dünnyögte. Meleg volt a fák közt. Ellery izzadt, mint a ló, és meglehetős ingerlékeny hangulatba került.

Egy tisztás közepén minden további nélkül vége lett az ösvénynek. Sehol egy lábnyom. A legközelebbi fa, egy tölgyszerű monstrum, méterekkel távolabb volt. Lelógó indákat sem lehetett látni.

Körülnézett, a tarkóját szárítgatva. Aztán fölnézett a fákra. A hatalmas ágak sűrű lombmennyezetet vontak szúrós kis levelekből a tisztás fölé, de a legalsó ág is vagy tíz méter magasan nőtt ki a törzsből.

Ez a fickó bizonyára csapkodni kezdett a karjával, és fölszállt, mint a madár.

Ellery leült egy korhadt tönkre, és arcát törölgetve, eme csodán töprengett. Nem mintha bármin meglepődött volna; tudta, Dél-Kaliforniában minden megeshet. De ez még ennek az istenáldotta, bizarr földnek a játékszabályai szerint is furcsa! Repülő férfiakt!

– Eltévedtünk?

Ellery ugrott egyet meglepetésében. Apró öregember, kekiszínű sortban, pólótrikóban. Barátságosan mosolygott Elleryre a bokrok sűrűjéből. Fején papírcsákó, kezében lepkeháló, girhes vállán egy nagy vörös táska. A bőre ráncos, keze akár egy öreg fa kérge, de a szeme kéken, fiatalosan és jóindulatúan fénylett.

– Nem tévedtünk el – közölte ingerülten Ellery. – Keresek valakit.

– Nem valami bizalomgerjesztően mondta, hallja-e! – lépett ki az öreg a tisztásra. – Rossz úton jár, fiatalember. Az emberekkel csak baj van. Hanem a lepidopterák! Ismeri őket?

– Nem én. Nem látott egy…?

– Evvel a hálóval lehet lepidopterát fogni. Épp tegnap vettem… képzelje, sétálok a Hollywood Boulevardon, és nesze, ott egy játékbolt kirakatában, de egyenest rám mosolyog! Meg is vettem azon nyomban. És képzelje, már négy szépséges példányt fogtam! – És a lepkevadász azzal el is indult az ösvényen, hálóját lengetve.

– Várjon! Nem látott erre szaladni egy embert?

– Szaladni? Hát, az attól függ.

– Mitől függ? Drága uram, nem függ az semmitől. Vagy látott valakit, vagy nem.

– Nem szükségképpen van az úgy – felelt a kis ember, immár visszafelé cammogva. – Mert attól függ, hogy a válaszom bajba sodorhatja-e őt… vagy magát. Annyi a jaj meg a baj ezen a világon, fiatal barátom. Hogy nézett ki ez a szaladgáló?

– Nem tudom leírni – mondta türelmetlenül Ellery –, mivelhogy roppant keveset láttam belőle. Illetve csak a lényegtelen részeit láttam. Mert meztelen volt, hogy enné meg a fene.

– Ohó! – kiáltotta a lepkevadász, sikertelen közeledési kísérletet téve egy nagy, tarka pillangóhoz. – Szóval meztelen, hm?

– Igen, és elég termetes.

– Aha. Nem akar bajt neki?

– Nem, dehogy. Nem bántom. Csak azt mondja meg, merre ment.

– Attól nem tartok, hogy bántaná. Inkább hogy magának esnék bántódása. Igencsak jókötésű fiatalember. Ismertem egyszer egy hajófűtőt, azt volt ilyen – meghajlította az még a vasnyelű szívlapátot is! Még a *Susie Belle*-en történt, vitt föl bennünket Alaszkának…

– Úgy beszélt róla, mintha ismerné.

– Mintha ismerném? Még szép. Hiszen a tulajdon onokám. Itt is van e! – kiáltotta a lepkevadász.

– Hol?

De csak az ötödik pillangó lett meg, és a kisöreg átugrott a bozótosba, és már ott se volt.

Ellery morózusan tanulmányozta az utolsó, még látható lábnyomot, amikor egyszer csak Laurel jelent meg a tisztáson.

– Jaj, hát itt van! – kiáltotta megkönnyebbülten. – Úgy, de úgy megijesztett az imént. Mi történt?

– Leselkedett utánunk valami figura az ablak előtti diófán. Idáig tudtam követni a nyomait…

– Hogy nézett ki? – ráncolta a homlokát Laurel.

– Nem volt rajta ruha.

– Hű, azt a hazudós mindenit! – kiáltotta mérgesen a lány. – Hogy fogadkozott, hogy többé ilyet nem tesz! Még a végén kénytelen leszek sötétben vetkőzni.

– Lám, hát ismeri – álmélkodott Ellery. – Tudhattam volna, hogy Kaliforniában bőven tenyésznek az ilyen szexmániások.

– Ó, ez a fiú, ez nem szexmániás. Megdobálja kaviccsal az ablakomat, és beszélgetni akar az istenadta. De hát nekem, köszönöm szépen, nincs időm olyanok számára, akik huszonhárom éves fejjel az Utolsó ítéletre készülnek. Ellery, hadd lássam azt a levelet.

– Kinek az unokája?

– Hogy kié? Hát a Mr. Collieré.

– És ez a Mr. Collier nem egy sovány, aszaltfüge-képű öreg?

– De. Pontosan.

– Hm. És ki ez a Mr. Collier?

– Delia Priam apja. Ott lakik Priamékkel.

– Az ő apja. Nocsak. – Bármerre indul is az ember, Deliához ér vissza. – De ha ez a kukkolós fiúcska Delia Priam apjának az unokája, akkor…

– Hát nem mondta Delia? – kérdezte némi malíciával Laurel.

– Nem mondta, hogy van egy huszonhárom esztendős fia? Ügy hívják, hogy Crowe MacGowan. Delia első házasságából. Roger mostohafia. De ne vesztegessük rá az időt…

– Hogyan tűnhetett el csak úgy? Szinte hogy az orrom elől?

– Hja, annak is megvan a sora. – Laurel fölnézett. Fölnézett tehát Ellery is. De nem látott egyebet, mint a lombmennyezetet, ahol az óriási tölgy tíz méter magasban szétágazott.

– Mac! – kiáltott fel parancsolóan Laurel. – Mutasd a képed!

Ellery ámulatára, a zöld kárpit megnyílt, és egy nagy arcú fiatalember tekintett alá, ijesztően zord fintorral.

– Laurel, ki ez az alak?

– Lejössz, de tüstént.

– Újságíró?

– Jaj, dehogy – kiáltotta Laurel. – Ellery Queen, személyesen.

– Ki?

– Ellery Queen.

– Na ne szórakozz velem!

– Arra időm sincs.

– Egy pillanat és lenn vagyok!

Az arc eltűnt. A helyén valami más materializálódott és zuhant alá, mint a meteorkő, szinte súrolva Ellery orrát. Egy kötélhágcsó. Masszív férfiláb törte most át a zöld mennyezetkárpitot, aztán a másik, aztán előtűnt a fiatalember többi része, és egy perccel később a derék famászó pontosan ott állt, ahol megszakadt a meztelen lábnyomok sora.

– Rettentően boldog vagyok, hogy megismerhetem!

Elkapták Ellery kezét, és azon nyomban összeroppantották a csontjait. Vagy legalábbis úgy érezte. Ez a nap valahogy nem használt a Mester önbecsülésének: válogathatott, kinek erősebb a marka, Roger Priamnek, Alred Wallace-nek, vagy ennek a különös vadembernek. Delia fia vagy tizenöt centivel tornyosult Ellery feje fölé: jóképű óriás, fantasztikus vállakkal, botrányosan keskeny derékkal, izomzata mint a Mr. Amerikáé, de a bőrét mintha Hawaiiból hozta volna – és látszott is minden négyzetcentimétere, nem tekintve egy barna ágyékkötős, elhanyagolhatóan csekély területet. No és a vigyora, az olyan szemtelenül fiatal volt, hogy Ellery határozottan öregnek érezte magát.

– Azt hittem, riporter, Mr. Queen. Nem állhatom őket. Az életem megkeserítő! De hát ne ácsorogjunk itt, jöjjenek föl hozzám.

– Majd máskor, Mac – intette le hűvösen Laurel, s megfogta Ellery karját.

– Na persze, az a gyilkosságos vesszőparipád. Miért nem hagyod a fenébe?

– Kedves Mac, nem hiszem, hogy szívesen látnának bennünket a mostohaapja házában – mondta Ellery.

– Szóval, már volt részük a megtiszteltetésben? Csakhogy mikor azt mondtam, *mihozzánk,* akkor a saját házamra gondoltam.

– Szó szerint kell vennie, hogy „fel”, Ellery – sóhajtotta a lány. – Na jó, essünk túl rajta. Úgysem hinné, ha nem a tulajdon szemével látja.

– Ház? Ott fönt? – sandított föl Ellery, s rémületére az ifjú óriás bólintott, felszökkent a kötélhágcsóra, és barátságos vendégszeretettel intett, hogy kövessék.

Csakugyan ház állt fönn a lombok koronájában. Igaz, csak egyetlen szoba, s az sem valami tágas, de volt négy fala, szalmafödele, masszív padlózata, gerendás mennyezete, két ablaka, s előtte egy dobogóféleség, amelyről a kötéllétra csüngött alá – ezt a veszedelmes pallót hívta az ifjú MacGowan „erkélynek”, és nagy vígan biztosította vendégeit, hogy tökéletesen biztonságos, csak leesni nem szabad róla.

A fa, magyarázta, a *Quercus Agrifolia* egy szép példánya, törzse kerülete hat méter, „és nézze meg ezeket a leveleket, Mr. Queen, kutya legyek, ha nem harapnak!” Ellery, aki egy ideje az ingébe ragadt, szúrós kis fenevadakat szedegette kifelé, keserves képpel bólintott. A ház, erkélyestül, mindenesetre vaskos ágak karéjában nyugodott, és padlózata is masszívnak tetszett.

A házigazda biztatására bedugta fejét a házba is, és tátott szájjal bámészkodott, ahogy egy jó. turistához illik. A fal és a padló minden négyzetcentiméterét beborították a fán élés kellékei. Fán élés: jobb kifejezést hamarjában nem tudott kiötleni.

– Sajnálom, hogy nem invitálhatom beljebb – mondta a fiatalember –, de hármunknak csakugyan szűk lenne. Üljünk le inkább az erkélyen. Szolgálhatok-e innivalóval? Bourbon? Scotch? – A választ meg sem várva, MacGowan kétrét hajtotta és beszuszakolta magát a házába. Folyadékcsobogás.

– Laurel – súgta Ellery –, miért nem dugják intézetbe ezt a szegény fiút?

– Azt meg is kellene indokolni.

– Miért, maga szerint komplett? – csattant föl Ellery.

– Nem kárhoztatom, Mr. Queen – mondta szeretetreméltóan a toronyember, két hűtött pohárral

bukkanva elő. – A látszat valóban ellenem beszél. De csak azért, mert maguk, többiek, fantáziavilágban élnek. – Hosszú karját benyújtotta a házba, s elővarázsolt egy harmadik poharat.

– Fantáziavilágban. És éppen mi. – Ellery kihörpintette itala egyharmadát. – Míg maga, ugye, a realitás talaján áll?

– Muszáj ezt? – kérdezte nyűgösen Laurel. – Ha ez belemelegszik, akkor napnyugtáig itt ülünk, Ellery. Hanem a levél, az…

– Realistát rajtam kívül nem ismerek – nyilatkoztatta ki az óriás; hanyatt feküdt dobogója végében, és izmos lábszárait lelógatta az űrbe. – Mert nézzük csak. Mit tesznek maguk, többiek? Éldegélnek a házukban, mindig ugyanabban, olvassák mindig ugyanazt az újságot, nézik ugyanazt a mozit, ugyanazt a televíziót, járkálnak ugyanazon a járdán, vezetik ugyanazt az új és még újabb autójukat. Álomvilág, nem tetszik látni? Mit ér az üzlet? Mit az égre írt füstbetűk? Mit a rászedés? A gyilkosság? Tetszik érteni?

– Nem mondhatnám, hogy teljesen – ingatta a fejét Ellery, lenyelve a második harmadol Most vette csak észre, hogy bourbont iszik, pedig azt világéletében utálta.

– Az általában történelem néven közismert, súlyos betegség válságos szakaszában kell élnünk – szavalta a fiatal MacGowan. – Maga is holmi kis gyilkosságokkal szórakozik, mikor az emberiség a legnagyobb pusztító akciójára készül az Özönvíz óta. Hiszen ma már az atombomba is csak tejbepapi. Itt a hidrogénbomba, amelyhez képest a nukleáris láncreakció – vagy mi a bánat – garantáltan ártalmatlan tűzijáték csupán. Itt vannak a vegyi anyagok, amelyekkel meg lehet fertőzni a föld teljes ivóvízkészletét. A bénító és ölő idegmérgek és harcigázok.

Potenciális gyilkosok, s nincs ellenük védekezés. És isten tudja, mi van még. Hogy nem fogják őket használni? Drága barátom, ezek a szavak állnak majd az emberiség síremlékén. Valahol, mondjuk Jugoszláviában vagy Iránban, vagy Koreában valaki előbb-utóbb kihúzza a dugót, és akkor dzumm! Vége. És akkor mindez oda – intett a poharával MacGowan az alattuk rejtőző világ felé. – Lakhatatlan városok. Száz évre megmérgezett termőtalaj. Elvadult háziállatok. Soha-nem-látott rovarinvázió. Felborul a természet egyensúlya. Romok és járványok, és kb. millió sugárfertőzött négyzetkilométer. Az utak beszakadnak, a vonalak megszakadnak, a gépek elrozsdásodnak, a könyvtárakat megeszi a penész, a keselyűk dagadtra híznak, és Hollywoodot és Vine-t birtokába veszi az erdei előember – ami talán nem is olyan rossz ötlet. Előbb-utóbb ennek be kell következnie. A főemlősök harmincezer éves evolúcióját egy perc alatt tönkre fogjuk silányítani. A civilizáció széthullik és elpusztul. Lesznek, persze, túlélők is – én is túl fogom élni a katasztrófát. Na de akkor aztán mihez kezdünk? Megmondom: visszamegyünk, ahonnan jöttünk. A fára megyünk vissza. Ésszerű, nem? Bizony. Én már ott is vagyok, ahol lennem kell. Jó előre föl vagyok készülve.

– Most pedig lássam a levelet – kérte Laurel.

– Egy pillanat. – Ellery felhajtotta a maradék italt. Megborzongott. – Nagyon is ésszerű, kedves Mac, egy-két tényezőtől eltekintve.

– Mint például? – kérdezte udvariasan Crowe MacGowan. – Hadd töltsek még.

– Nem, köszönöm, elég egyelőre. Eltekintve, például, ettől, ni – mutatott a házikó tetején csatlakoztatott távvezetékre. – Ahhoz képest, hogy leírta a maga részéről az

emberiség harmincezer esztendős fejlődését, furcsállom, kedves Mac, hogy nem átallja megcsapolni az elektromos energiahálózatot, méghozzá csak azért, hogy, lássuk csak… – kukucskált be a kis házba – …csak azért, hogy legyen villanyvilágítása, elektromos tűzhelye, hűtőszekrénye, meg efféle primitív szerkentyűje, nem is beszélve a folyóvízről – mutatott a házhoz fölvezető vízcsövekre –, meg a vízöblítéses vécéről, amelynek bizonyára steril emésztője van valahol a talajszint alatt. És így tovább. Ezek a tények, már megbocsásson Mac, bizony megfúrják a maga szépséges teóriáját. Mostohaapja háza és a magáé között csak annyi a különbség, hogy a magáé kisebb, és magasabban van.

– Hja kérem, gyakorlatiasnak kell lenni – vont vállat az óriás. – Véleményem szerint bármelyik nap ránk szakadhat a végítélet. De lehet, hogy tévedek. Lehet, hogy néhány évet várat még magára. És akkor miért ne élvezzük a civilizáció áldásait, amíg lehet? Hanem biztosan észrevette, hogy lóg itt egy 22-es karabély, meg egy pár 45-ös, és ha majd kifogy a muníció, akkor fogom az íjamat, itt van ni, azzal elejthetem mindazt az őzet és szarvast, amit nem vitt el a világégés. Mindennap gyakorolok. És egész biztonságosan szaladgálok már a fák koronájában…

– Erről jut eszembe – vágott közbe Laurel –, leszel szíves eztán a saját fáid koronájában szaladgálni? Nem vagyok prűd, de azért nekem is lehet magánéletem. Ellery, most már igazán…

– MacGowan – fúrta Ellery vendéglátója szemébe a tekintetét –, mire megy ki ez az egész?

– Hisz mostanáig azt fejtegettem.

– Hallottam, de amit eddig mondott, az az egyik fülemen be, a másikon ki. Miféle szerepet alakít maga itt? És kinek a forgatókönyve alapján? – Ellery letette poharát, és fölállt.

A hatás nem lett tökéletes, mert kicsi híján leszédült az erkélyről. Ijedtében elzöldülve, a ház felé hátrált. – Nem most léptem le a falvédőről.

– Tessék nyugodtan gúnyolódni – mondta neheztelés nélkül a barna bőrű nehézatléta. – Megígérhetem, hogy tisztességgel el fogom temetni, már ha össze tudom szedni a csontjait.

Ellery egy darabig szótlanul tanulmányozta Mac széles hátát. Az óriás teljesen nyugodt volt. Ellery vállat vont. Valahányszor Hollywoodban jár, mindig történik vele valami elképesztő. Ennél elképesztőbb még nem történt. De jó, hogy semmi közöm hozzá, gondolta.

Ám akkor eszébe jutott, hogy valamennyi köze azért van.

Zsebébe tette a kezét.

– Laurel – szólalt meg jelentőségteljesen megyünk?

– Ha arról a papírról lesz szó, amit Leander ágyában talált – szólalt meg váratlanul az ifjú MacGowan magam se bánnám, ha megtudhatnám, mi áll benne.

– Semmi baj, Ellery – mosolygott feszengve Laurel. – Crowe-t igazából sokkal jobban érdeklik az álmodozók ügyes-bajos dolgai, mint amennyire mutatja. Én meg egészen perverz módon megbízom benne. *Szabad kérnem* a levelet?

– Ez a papír nem az, amit az édesapja a maga szeme láttára vett le a kutya nyakából – mondta Ellery, rosszalló pillantást vetve MacGowanre és zsebéből előhúzta a levelet. – Másolat. Az eredeti eltűnt. – Széthajtogatta: engrépapír volt, zöldesszürke, dombornyomásos zöld monogrammal.

– Apa levélpapírja.

– Az éjjeliszekrényéből, igen. Ugyanott találtam ezt a ceruzát.

– Ellery előhalászott zsebéből egy töltőceruzát. – A kék hegy elfogyott. Az írás kéken kezdődik, és pirossal fejezték be. Nyilván menet közben fogyott ki a kék. A ceruzából megállapítható, hogy a levelet a hálószobában másolták át. – Ellery megmutatta a papírt: – Ráismer az édesapja kézírására?

– Rá.

– Nincs kétsége?

– Nincs.

– Hát jó, Laurel – nyugtázta Ellery. – Olvassa.

– De hisz nincs aláírva – mondta Laurel olyan hangon, mintha orrba szeretne vágni valakit.

– Olvassa csak.

MacGowan mögéje térdelt, nagy állával hozzáérve a vállához.

Laurel rá se hederített. Eltökélt arccal olvasott.

Hullának hivél. Hivéd, hogy gyilkosságod be van fejezve. Húsz évnél is-régebben kereslek azzal a másikkal. És íme, megvagy, és megvan ő is. Véled-e, mire készülök? Meg fogsz halni. Hogy gyorsan-e? No nem. Lassan. Nagyok lassan. Ezzel fogsz adózni megannyi éves keresésemér, meg azér, hogy oly sokáig álmodék a bosszúról. Lassú halál… irgalom nélküli halál. Neked is, neki is, lassan, kínnal múlni el – előbb lélekben, majd fizikálisán. És minden újabb lépés egy-egy figyelmezés… olyan, aminek rációja csak neked és neki világos. Hogy legyen min rágódni. Íme, az első figyelmezés.

Laurel a papírt bámulta.

– Az évszázad leghülyébb vicce – vette át összevont szemöldökkel a papírt MacGowan.

– Több az annál – csóválta a fejét Laurel. – Az első számú figyelmeztetés. Gyilkosság. Bosszú. Rejtett jelentés… de hisz ennek *ilyen* hosszú szakálla van, erre már csak a Tamás bátya kunyhójával lehet rálicitálni – mondta nevetve, és körülnézett. – Azért ez még Hollywoodban is fantasztikus.

– Jó, de akkor Hill, az öreg fiú, miért vette be? – kérdezte aggodalmasan Crowe.

Ellery elvette és gondosan összehajtogatta a papírt. – A melodrámai hatás végül is az atmoszférán és a kifejezésen múlik. Tessék kinyitni bármelyik Los Angeles-i napilapot, és találnak benne három új sztorit, folytatásokban, amelyekhez képest ez itt olyan, mintha maga Einstein írta volna. Mégis azok tűnnek reálisnak, mert mindennapi szóhasználat közvetíti őket. Ami ezt a levelet hihetetlenné teszi, az nem a tartalma. Hanem a stílusa. A szóhasználata.

– A szóhasználata?

– Úgy van. Nehézkes. Érezhetően régies. Mintha az írója spanyol gallért vagy háromszögletű kalapot viselne. Ez az illető egy másfajta angolt beszél. Vagyis ír. Hogy is mondjam… bukéja van, archaikus íze. És az ilyesmit nem lehet szántszándékkal, félrevezetésül csempészni a sorok közé, mint ahogy, teszem azt, az emberrablók teszik, akik tanulatlan ember benyomását akarják kelteni, és levelüket telezsúfolják nyelvtani és helyesírási hibákkal. És hát izé… ennek ellenére én nem is tudom. – Zsebébe csúsztatta a papírt. – Zseniális keveréke eredetiségnek és rafinált kitalációnak. Egyszerűen nem értem.

– Talán valami beteg lelkű külföldinek az iromány a – kockáztatta meg a fiatalember, karját könnyedén átvetve a lány vállán. – Úgy hangzik, mintha ősöreg fóliánsokból merítené a szókincsét.

– Az sincsen kizárva – szívta be szórakozottan Ellery az alsó ajkát. Aztán vállat vont. – Mindenesetre, Laurel, ez már valami, amin el lehet indulni. Mondja, biztos, hogy nem lenne jobb négyszemközt…?

– Azért, mert Roger is érintve van? – nevette el magát Laurel, s válláról lehámozta MacGowan mancsát. – Tudja, Ellery, Mac nem tartozik Roger leglelkesebb rajongói közé. Úgyhogy emiatt nem kell aggódnia.

– Mit tett már megint az az ember? – mordult föl Roger Priam mostohafia.

– Azt mondta, ő aztán nem fog beijedni holmi „kísértetektől", Mac. Nem is mondta, hanem bömbölte. Ez a kísértet valaki a múltjából, és persze a Leander Hilléből is. „Neked is, neki is…" Mit tud az édesapja múltjáról, Laurel?

– Nem sokat. Kalandos fiatalsága volt, azt hiszem, de ha erről faggattam, különösen kislány koromban, csak nevetett, megpaskolta a fenekem, és azt mondta, eriggy szépen a Mad'moiselle-hez.

– A családjáról esetleg?

– A családjáról? – ismételte tétován a lány.

– Testvérek, nénikék, nagybácsik. Család. Hová valósi? Látja, Laurel, sötétben tapogatózom. Tényekre lenne szükségem.

– Félek, hogy ebben nem sok hasznomat látja. Apa soha nem beszélt magáról. Én meg úgy éreztem, nincs jogom faggatózni. Nem emlékszem, hogy kapcsolatot tartott volna akár csak egy rokonával is. Nem tudom, vannak-e rokonai egyáltalán.

– Mikor társult Priammel?

– Húsz-huszonöt éve.

– Még mielőtt feleségül vette Deliát – szólt közbe Crowe. – Delia az anyám, Mr. Queen.

– Tudom – mondta kissé mereven Ellery. – Priam és Hill vajon jól ismerte egymást a közös ékszerkereskedés megalapítása előtti időkben is, MacGowan?

– Nem tudom – felelte az óriás, és átölelte Laurel derekát.

– Szerintem jóban voltak. Jóban kellett legyenek – tette hozzá

Laurel, bizonytalanul, és szórakozottan kibontakozott az ölelésből. – Most látom csak, milyen ijesztően nem ismerem apa múltját.

– Nekem meg éppilyen idegen Rogeré – nyilatkoztatta ki Crowe, végigszánkáztatva két ujját Laurel gerincén. A lány össze- rándult: – Jaj, hagyj már békén, Mac. – A fiú fölállt. – Egyikük sem fecsegett a múltjáról – jegyezte meg; elnyúlt a dobogó szélén, és újfent lelógatta a lábát.

– Könnyen lehet, hogy okkal hallgattak. Leander Hillnek és Roger Priamnek közös ellensége volt a régi időkben, valaki, akit holtnak hittek. És ez a valaki azzal vádolja őket, hogy el akarták tenni láb alól. Húsz évig keresgélte, és most megtalálta őket.

Ellery járkálni kezdett a szűk helyen, gondosan kerülve Crowe MacGowan szétvetett karjait.

– Lehetséges, hogy apa meg akart gyilkolni valakit? – harapdálta a hüvelykujját Laurel.

– Aki gyilkost kiált, annak föl kell készülnie, hogy a visszhang sem lesz patyolattiszta. Az ilyenfajta gyilkosság – folytatta, miközben meggyújtott egy cigarettát, és a lány ajka közé dugta – bizony nem elegáns dolog. Rendszerint mocsokban fogant. Priam, ugye, semmit nem jelent magának, az apján meg már nem lehet segíteni. Ennek

ellenére folytatni akarja? *Maga az* ügyfelem és nem Mrs. Priam.

– Anyám megkereste magát? – kiáltott föl MacGowan.

– Igen, de köztünk maradjon.

– Nem is gondoltam, hogy ennyire foglalkoztatja a dolog – motyogta az óriás.

Ellery most magának is meggyújtott egy cigarettát.

Laurel az orrát ráncolta, mintha rosszullét környékezné.

Ellery elpöckölte a gyufaszálat.

– Aki ezt a levelet írta, az szemlátomást a lassú halál híve. Ugyancsak fűtheti a bosszúvágy, ha tervéről húsz évig nem mondott le. Gyors halállal ilyen bosszúvágyat nem lehet jóllakatni. Azt akarja, hogy aki vétett ellene, az szenvedjen, ahogy vélhetőleg, ő szenvedett annak idején. És módszeresen hozzálát páciensei idegzetének a felőrléséhez. Gondosan kimunkált stratégiája van. A sötétben meghúzódva végrehajtja első taktikai húzását… megküldi az első „figyelmezést”, amelyekből, ugye, egész sorozatot helyezett kilátásba. Az első számú figyelmezés, egy döglött kutya, a második számút Rogernek küldte abban a skatulyában. Apropó, jó lenne tudni, mi volt az. Nem tudja véletlenül, Mac?

– *Semmit* nem tudok, és nem is akarok tudni az anyám férjéről – felelt határozottan MacGowan.

– És eltökélte, hogy tovább küldözgeti figyelmeztetéseit, a sajátos értelmű „ajándékok” kíséretében. Most már ugye csak Priamnek, Hill túljárt az eszén, korai halálával áthúzta a számításait. Egy rögeszme megszállottja az az ember, Laurel, és csökönyösen ápolja a sérelmeit. Ha rám hallgat, hagyja ezt az egészet a fenébe. Oldja meg Priam, ahogy akarja. Az ő bőrére megy a játék, és ha segítségre lesz szüksége, tudni fogja, hol kérjen.

Laurel hátradőlt, és a füstöt a foszlányfelhőkkel csipkézett égbolt felé fújta.

– Miért gondolja, hogy úgy kell viselkednie, mint egy folytatásos képregény hősnőjének?

Laurel nem felelt.

– Hagyja a csudába, Laurel. Ha mondom.

A lány megrázta a fejét.

– Nem érdekel, mit követett el apa, s mit nem. Az ember, még akkor is hibázik, ha tisztességes. Néha az események kényszerítik rá, néha embertársai. Úgy ismertem, mint a tenyeremet. Ha ő meg Roger kelepcébe kerültek, akkor csakis Roger Priam miatt történhetett… Az a tény, hogy nem a vér szerinti apám, csak fokozza elszántságomat. Mindent neki köszönhetek. – Hirtelen felült. – Nem lépek vissza, Ellery. Egyszerűen nem tudom megtenni, hogy visszalépjek.

– Majd maga is rájön, Queen – közölte zordan a beállott csöndben az ifjú MacGowan –, hogy micsoda kemény teremtés a kisasszony.

– Meglehet, hogy kemény, kedves Tarzan barátom – dünnyögte Ellery de itt üzletről van szó, és nem az állóképesség mérlegeléséről. Ide szakismeretek kellenek és kapcsolatok. Ennek, kérem, technikája van. Ide, kérem, tapasztalat kell. S e felsorolt kellékek közül Oroszlánszív Kisasszony eggyel sem rendelkezik. – Bosszúsan elnyomta a csikket. – Nem beszélve a személyes kockázatvállalásról… Tudja mit Laurel, egy darabig azért a közelben maradok, szaglászom egy kicsit a múltban. Nem lesz kellemes munka: kideríteni, mi rossz fát tettek a tűzre ezek a jóemberek a boldog emlékezetű húszas években. És hogy ki is az, aki rajtavesztett… Nna, jó. Most pedig, ugye, visszakocsikáztat engem is a fantáziavilágba?

Ötödik fejezet

Ellery másnap reggel föltárcsázta a Los Angeles-i rendőrséget, és telefonhoz kérte az ügyeletes tisztet.

– Lordetti őrmester, parancsoljon.

– Örvendek, őrmester, itt Ellery Queen… Igen. Jó napot! Tudja, azért tartózkodom a városban, mert egy hollywoodi regényt szándékozom írni… igen, szóval tudja… nem, az újságokkal nem boldogulok, és az az igazság, hogy már föl is adtam. Kedves Lordetti, nekem egy szakértőre lenne szükségem, aki segítene hitelessé tenni a könyvem hátterét. Van valakijük, mondjuk, a hollywoodi kapitányságon, aki néhány órát nekem áldozhatna az idejéből? Egy öreg róka, ha lehet, afféle problémamegoldó típus, akinek, gyilkossági nyomozásban nagy gyakorlata van, s ráadásul kerékkötőnek tartják a munkában, így nem hiányozna, ha olykor igénybe venném?… Hogyan? Hogy leleplező dokumentumregényt akarok-e írni? Hát maga is bevette? Hahaha! Én, akinek hekus az apja? Hova gondol, őrmester, nem, nem, elhiheti, semmi ilyen… Kicsoda?… Keats? Nagyon köszönöm… Dehogyis, őrmester. Nyugodtan összeüthet egy rövid közleményt.

Ezután a hollywoodi kapitányságot hívta a Sunset Boulevardon, rögtön a Wilcox sarkán, és Keats hadnagyot kérte. Keats hadnagy egy másik vonalon beszélt, így meghagyta a saját számát, hogy hívja vissza a hadnagy, amint tudja.

Húsz perccel később gépkocsi állt meg a ház előtt, és egy magas, szikár, sötét öltönyös férfi csöngetett be, kíváncsi pillantással mérve föl Ellery gyűszűnyi kertjét. Ellery, aki a

függöny mögül nézte, rögtön látta, hogy nem kereskedelmi ügynök, mert a keze üres, és az arca sem gondterhelt. Talán újságíró, bár annak túl elegáns. Olyan, mint egy sportriporter, vagy mint egy szabadnapos pilóta.

– A rendőrségtől keresik, Mr. Queen – jelentette idegesen Mrs. Williams. – Mit tetszett művelni?

– Magát nem ártom bele, Mrs. Williams… Keats hadnagy? Nahát, lenyűgöz az önök testülete. Hiszen csak annyit kértem, hívjon vissza.

– Rám telefonált Lordettí őrmester, és elmondta, miről lenne szó – mondta a hollywoodi detektív az ajtóban. – Gondoltam, elébe vágok a dolgoknak. Nem, köszönöm, munka közben nem iszom.

– Munka…? Mrs. Williams, lesz szíves becsukni az ajtót?… Munka közben, hadnagyom? De hisz elmondtam Lordettinek, hogy…

– Ő is nekem. – Keats pedánsan elhelyezte a kalapját a zöld széken. – Szaktanácsra van szüksége a készülő bűnügyi regényhez. Mit kíván tudni, Mr. Queen? Hogy hogyan jelentenek egy emberölést Los Angelesben? Na ne. Ezzel etesse a *Mirrort* meg a *Newst.* Most pedig mesélje el, valójában miért kéretett.

Ellery csak bámult. Aztán, egyszerre, elvigyorodtak, kezet ráztak, és már mint régi barátok ültek le.

Homokszín hajú férfi volt Keats, harmincnyolc-negyven éves; vöröses szemöldöke alatt tiszta, távol ülő szürke szempár. Keze nagy és ápolt, biztonságos érzést keltő, bal keze gyűrűsujján arany karikagyűrű. A tekintete értelmes; szigorú álla a kiállt hányattatásokról árulkodott. Modora kissé tartózkodó. Jóképű hekus, gondolta Ellery. Kemény fickó lehet.

– Hadd adjak tüzet, hadnagy úr.

– Erre a koporsószegre gondol? – nevette el magát Keats, és kivette ajka közül szétnyomorgatott, meggyújtatlan cigarettáját. – Köszönöm, nem gyújtok rá. Fölhagytam a dohányzással. – Hamutálra tette a roncsot, elővett egy épet, és kényelmesen hátradőlt.

– Egyszóval, kezébe vett egy ügyet? És nem akarja, hogy híre keljen?

– Tegnap délelőtt botlott belém az ügy. Hallottak-e egy ékszernagykereskedő, bizonyos Leander Hill haláláról?

– Szóval megtalálta magát az a nőszemély. – Keats ajka közé vette a friss cigarettát. – Járt a kapitányságon is, hogyne. Púpnak kellett a hátunkra az a lány. Az a história a döglött kutyáról, meg a levélről, amelyek láttán szörnyethalt az apja. Levél persze sehol. Furfangos mese. Inkább a maga asztalára való, nem a miénkre.

Ellery válasz helyett átnyújtotta a Leander Hill levélpapírjára átmásolt üzenetet.

Keats komótosan elolvasta. Aztán magát a papírt vette szemügyre, elölről-hátulról.

– Hill kézírása – tájékoztatta Ellery. – Minden valószínűség szerint az eredeti levél másolata. A matrac hasítékában találtam.

– Mi lett az eredetivel, Mr. Queen?

– Valószínűleg megsemmisült.

– Még ha az eredeti lenne is ez – tette le a hollywoodi hekus a papírt –, akkor sem bizonyítaná jogi szempontból, hogy Hill gyilkos szándék áldozata lett. No persze, a bosszú olyan téma…

– Tudom, hadnagy úr. Az ilyenek okozzák maguknak a legtöbb fejfájást. Minden jel arra utal, hogy a levél írója bomlott elméjű. Ám a célba vett másik áldozat nem hajlandó együttműködni velem.

– Ki az?

– Akire a „neki” szó céloz a levélben. – Ellery elmondta Priam rejtélyes dobozának a történetét, meg azt a félmondatot, amit Priam elkottyantott a jelenlétében. – Több ez, hadnagy úr, mint egy beteg lélek beteg megnyilvánulása. Priammel nem lehet dűlőre jutni… de azért utána lehet érdeklődni, nem igaz?

A detektív ujja közé vette meggyújtatlan cigarettáját.

– Nem tudom, bele akarok-e mászni ebbe a históriába – jelentette ki Ellery. Az írógépét nézte és Delia Priamre gondolt. – Valamivel többet kellene tudnom, mielőtt elkötelezném magam. Érzésem szerint, ha ki tudnék deríteni valamit Hill és Priam múltjából, akkor erről a levélről is kiderülhet, hogy nem őrült handabanda…

– Persze titokban, igaz?

– Persze. Meg tudná oldani?

Keats egy ideig hallgatott. Fölvette és újra elolvasta a levelet.

– Szeretném magammal vinni – jelentette ki.

– Vigye. De visszavárom.

– Fotókópiát csináltatok róla. Megmondom, mit teszek, Mr. Queen – állt föl Keats. – Beszélek a főnökkel, s ha ő is úgy látja, hogy érdemes, akkor utánanézek a dolgoknak.

– Még valami, Keats…

– Nos?

– Ha már benne van… utánanézhetne egy bizonyos Alfred Wallace-nek is. ő legalábbis így nevezi magát. Roger Priam személyi titkára.

Aznap délután felhívta Delia Priam.

– Meglep, hogy otthon találom.

– Miért, Mrs. Priam? Hol kellene lennem? – mihelyt meghallotta a torokhangú dorombolást, felpezsdült a vére. Jaj, a fenébe, úgy hat ez a nő az emberre, mint az első koktél egy nehéz munkanap után…

– Hogy hol? Valamerre, nyomozó körúton. Nyomozónak az a dolga nem?

– Olyasmi. Ha, mondjuk, elvállaltam volna az ügyet. – Igyekezett, nehogy ingerültnek lássék. – Csakhogy még nem döntöttem.

– Haragszik rám a tegnapi miatt, ugye?

– Ugyan, asszonyom, már hogy haragudnék?!

– Bocsánat. Én úgy láttam, neheztel.

– Ohó, csakugyan?

– Tudja, betegesen irtózom minden kavarodástól. Szívem szerint mindig a legkisebb ellenállás irányában haladnék.

– Mindig?

– Mire gondol? – kuncogott igézetesen az asszony.

Legszívesebben ezt mondta volna: Ha beugrana hozzám, mondjuk ma délután, nem lennének többé kétségei. Ehelyett ártatlanul megkérdezte: – Tulajdonképp melyikünké a kérdezés joga, Mrs. Priam?

– Óvatos ember maga, Mr. Queen.

– Tudja, az ügyet nem vállaltam el… ez idáig.

– Gondolja, segíthetek, hogy döntésre vigye a dolgot?

Ráharapott. Most kell berántani…

– Hát, tudja, Mrs. Priam, az ajánlata kockázatos lehet… Halló… Halló?… Mrs. Priam?

– Le kell tennem – mondta halkan és sebesen az asszony, és a vonal megszakadt.

Ellery verejtékezve tette le a kagylót. Annyira haragudott magára, hogy mérgében lezuhanyozott.

Az elkövetkezendő huszonnégy órában Laurel Hill kétszer is felkereste. Először „épp csak arra járt”, és gondolta, jelenti, hogy semmi nem történt. Priam nem hajlandó szóba állni vele; erőszakos,- goromba vadkan. Delia ki akarta szedni belőle, Laurelből, hogy miként döntött és mit művel Ellery, és az az igazság, hogy bizony ő, Laurel is kíváncsi lenne…

Ellery tüntetőleg az írógépre pillantott, és nem hiába, mert Laurel pár perc után pánikszerűen távozott.

Másnap reggel újra megjelent. Eltökélt volt és ellenséges.

– Vállalja vagy nem vállalja?!

– Nem tudom, Laurel.

– Beszéltem az ügyvédeimmel. Folyik még a hagyatéki eljárás, de ötezer dollárt össze tudok kaparni, mondjuk, előleg gyanánt.

– Nem a pénzen múlik, Laurel.

– Ha nem kívánja, hogy zaklassam, lesz szíves megmondani, hogy keríthessek valaki mást.

– Ez a lehetőség mindig fönnáll.

– De az isten áldja meg, maga csak ül ölbe tett kézzel!

– Lépéseket tettem: hozzákezdtem az előzetes tájékozódáshoz – magyarázta türelmesen.

– Innen? Ebből… ebből az elefántcsonttoronyból?

– Mészkő. Hogy lépek-e, és mit, Laurel, az csupán attól függ, mi lesz az előzetes tájékozódás eredménye.

– Eladta magát Deliának, csak nem meri bevallani! – Förmedt rá a lány. – Csakhogy ő nem akarja, hogy fény derüljön az ügyre! A múltkor csak azért követett ide, mert fúrta az oldalát, hogy mi járatban vagyok. Megjátssza magát az a nő! Éppen hogy azt szeretné, ha megölnék Rogert! Ami nekem, értse meg, édes mindegy; engem csak és csupán

Leander Hill ügye érdekel! De ha Delia keresztezi az útjaimat…

– Maga, ugyebár, tizenkilenc éves, Laurel? – kérdezte Ellery, felgyülemlő mérgét gondosan palástolva.

– Beismerem, amit ő adhat, azzal nem tudok versenyezni…

– Delia Priam semmit nem ígért, Laurel. Szó sem volt még a tiszteletdíjamról.

– Én nem *pénzre* gondoltam! – kiáltotta már-már könnyben úszó szemmel.

– Ne tessék hisztériázni! – csattant fel akarata ellenére Ellery. – Lesz szíves türelemmel lenni, Laurel. Egyelőre én sem tehetek egyebet, mint hogy várok.

A lány szó nélkül elviharzott.

Másnap reggel, kései reggelijénél ülve, Ellery kiteregette az újságot, és ki más nézett farkasszemet vele, mint Roger Priam, Leander Hill és Crowe MacGowan. Mac persze egy fáról.

A milliomos tagadja, hogy megfenyegették – üzlettársa erőszakos halálában sem hisz

Roger Priam, vagyonos Los Angeles-i ékszer-nagykereskedő bezárkózott hollywoodi házába, mikor tudósítóink tisztázni szerették volna, valóban kiszemelt áldozata-e ő is annak a gyilkosnak, aki a múlt héten – állítólag – végzett üzlettársával, Leander Hill-lel…

A cikk szerint Mr. Priam, miután kidobta a riportereket, Alfred Wallace révén rövid nyilatkozatot tett közzé, melyben változatlanul tagadja a fenyegetés tényét és kijelenti: Hill halála „orvosilag igazolt”, természetes halál volt.

> A Los Angeles-i rendőrség hollywoodi kapitányságának nyomozói ma reggel közölték, hogy Hill lánya, Laurel szerint az apját „halálra ijesztették”, de hozzáfűzte azt is, hogy állítását tényekkel nem tudja bizonyítani. Igazságügyi körökben a vádat irreálisnak nevezték.
>
> Miss Hill, akivel a Priam-birtokkal szomszédos otthonában készítettünk interjút, kijelentette: „Ha Roger Priam homokba akarja dugnia fejét, hadd dugja. Az ő feje.” Jó okkal hiszi, folytatta, hogy mind az apját, mind Priamet „egy, a közös múltjukban szerzett ellenségük” akarta eltenni láb alól.

A cikk az alábbi kitérővel zárult: „Mr. Priam mostohafia, a huszonhárom éves Crowe MacGowan, az atomkor ősembere, arról nevezetes, hogy ruháinak búcsút mondva, egy fán ütött tanyát mostohaapja birtokán, és a világvégét várja.”

Lám, a Los Angeles-i zsurnalizmus nem tagadja meg magát, gondolta Ellery. A telefonhoz lépett, és Hillék számát tárcsázta.

– Laurel? Nem reméltem, hogy ma reggel szóba áll velem.

– *Nekem* nincs mit rejtegetnem – nyomta meg egy csöppet Laurel a névmást. És roppantul hűvös volt a hangja.

– Csak egy kérdést. Priamról maga értesítette az újságírókat?

– Nem.

– Becsületszavára?

– No hallja, ha egyszer azt mondom!

Ellery nem értette a dolgot, és ezen törte a fejét egész reggeli alatt, amit egyébként Mrs. Williams makacs következetességgel ebédnek titulált. Második csésze kávéjával végzett éppen, mikor nyílt az ajtó, és belépett Keats.

– Nagyon reméltem, hogy eljön – örvendezett Ellery, miközben Mrs. Williams még egy terítéket tett az asztalra. – Köszönöm, Mrs. Duplavé, a többivel már magam is boldogulok… Kedves Keats, mivel nem tudtam, mi hol szivárog ki, úgy döntöttem, inkább nem telefonálok. Ez idáig senki nem tudja, hogy benne vagyok az ügyben.

– Szóval nem magától kapta az újság a tippet? – kérdezte Keats. – Köszönöm, nem kérek cukrot. Tejszínt sem.

– Persze hogy nem. Arra gondoltam, talán magától.

– Tőlem aztán még úgy sem. Biztosan ez a Hill lány volt;

– Nem. Megkérdeztem.

– Furcsa.

– Az. És magukat hogyan értesítették?

– Telefonon. Az ügyeletet. Elváltoztatott hangon. Nem tudták azonosítani a hívót.

– Férfi vagy nő?

– Azt mondták, férfihang, de olyan furán magas, hogy akár női is lehetne. Hollywoodban, ahol nyüzsögnek a komédiások, sohase lehet tudni. – Keats tűnődve gyufát gyújtott, de fejcsóválva azonnal el is fújta. – Tudja, Mr. Queen – mondta rosszallóan méregetve cigarettáját –, nem tartom éppen lehetetlennek, noha elismerem, hogy

őrültségnek hangzik, hogy aki a sajtót értesítette, az nem más…

– Mint a fenyegető levél írója? – vágott a szavába Ellery. – A gondolattal magam is eljátszadoztam, hadnagy úr.

– A nagyobb nyomaték kedvéért.

– Hogy Priam idegeit kikészítse.

– Föltéve, hogy neki magának kötélidegzete van. – Keats fölállt. – Hát így nem jutunk semmire,

– Hát Hill és Priam múltját illetőleg?

– Egyelőre semmi. – Keats két ujja közt lassan szétmorzsolta a cigarettát. – Lehet, hogy nehezebb lesz, mint gondoltuk, Mr. Queen. Nem tudtam még a tűz közelébe férkőzni.

– Ki nem engedi?

– Még csak az sem derült ki. Adjon még pár nap haladékot.

– Wallace-ról megtudott valamit?

– Értesíteni fogom, mihelyt megtudok.

Aznap, késő délután – huszonegyedike volt, a vörösfezesek felvonulásának másnapja – Ellery, fölpillantván írógépéről, Delia Priam nyitható tetejű autócsodájának pasztellszínű orrát látta az ablak előtt.

Nyugalmat parancsolt magára: kivárta, hogy Mrs. Williams ajtót nyisson.

Épp a haját igazgatta, mikor benyitott Mrs. Williams, és így szólt:

– Egy pucér férfi keresi. Idehaza tetszik lenni?

MacGowan jött, egyedül. Ősemberkosztümben – az ágyékkötője ezúttal lángvörös színű. Bágyadtan rázta meg Ellery kezét, kegyesen elfogadott egy jeges whiskyt,

letelepedett a kanapéra, csupasz sarkait fölrakta a franciaablak párkányára.

– Ismerős ez a kocsi – jegyezte meg Ellery.

– Anyámé. Az enyémből kifogyott a benzin. Zavarok? – sandított az óriás az írógépre. – Lám, hát ezen írja a könyveit?… Hanem, hallja, muszáj volt idejönnöm. – Crowe MacGowan szemlátomást feszengett.

– Akkor hát halljuk, Mac.

– Hát… Arra gondoltam, talán azért habozik, hogy vállalja-e az ügyet vagy sem, mert nem lát elég pénzt benne.

– Igen?

– Nézze, mi lenne, ha én megtoldanám a pénzét annyival, hogy semmiképp ne járjon rosszul?

– Azt akarja modani, hogy *maga* szabályszerűen meg akar fogadni?

– Azt. – Megkönnyebbült, hogy így kibökte. – Tudja, elgondolkodtam… az a fenyegető levél, meg az az akármi, amit Roger dobozban kapott, aznap, mikor a vén Hill megkapta a kutyáját… Szóval, valaminek kell lennie a dologban, Mr. Queen.

– Jó, tegyük föl, hogy van. – Ellery kíváncsian fürkészte vendégét. – Magát miért érdekli annyira, hogy súlyos pénzeket is hajlandó áldozni rá?

– Roger, végtére is, az anyám férje.

– Lám, milyen megható. Mondja, mikor szeretett bele a mostohaapjába?

Az ifjú MacGowan barna bőre sötétmahagónira pirult.

– Hát hogy is mondjam… tény, hogy Roger meg én nemigen állhatjuk egymást. Mint mindenkin, rajtam is örökké uralkodni akar. De igazán nem rossz szándékú, így hát…

– Értem, s maga ezért mondja magát Crowe MacGowannek, nem pedig Crowe Priamnek – mosolygott Ellery.

Crowe elnevette magát.

– Jól van na, leteszem a fegyver. Mindig is megvetettem azt a lajhárt. Örökké marakodunk, mint a veszett kutyák. Mikor elvette Deliát, engem nem akart adoptálni: azt akarta, hogy örökké tőle függjek. Kis srác voltam akkor még, azonnal meggyűlöltem. Megtartottam hát apám nevét, és soha egy pennyt el nem fogadtam tőle. Nem mintha hű de nagy hősiesség lett volna: van egy kis járadékom, az apám hagyta rám. Gondolhatja, mennyire bosszantja ez is Mr. Priamet. – Újra elnevette magát, de a nevetés megint szárnya- szegettre sikerült. – Én meg, ugye, felnőttem már egy-két éve. Elviselem a pasast. Anyám kedvéért. Ez az – derült föl a képe –, anyám kedvéért tűröm csak el. Na és csakis ezért akarok a dolog végére járni. Érthető, Mr. Queen?

– Az édesanyja szereti Priamet?

– A felesége.

– Na ne fárasszon, Mac. Minap, a fa tetején világosan tudomására hoztam, hogy az édesanyja igénybe kívánja venni szolgálataimat. Laurelről nem is beszélve. Akkor most mire megy ki ez az egész?

MacGowan ingerülten fölpattant.

– Miért muszáj megindokolnom? Tettem egy tisztességes ajánlatot. Azt akarom, hogy fény derüljön erre a piszkos munkára. Mondja meg, mennyit kér, és rajta.

– Kedves Mac, én most eltűnök a színről – jelentette ki Ellery. – Ez a legbölcsebb, amit tehetek.

– Mire vár, legalább azt mondja meg!

– A második számú figyelmeztetésre. Ha a fenyegető komolyan gondolta, amit gondolt, akkor lesz egy második számú figyelmeztetése, és addig egyszerűen semmit nem tehetek. Mivel Priam megátalkodottan elzárkózik, maga meg az édesanyja azzal hajthatnák a legnagyobb hasznot, ha jól nyitva tartanák a szemüket. Aztán majd meglátom.

– Na és mire figyeljünk? – kérdezte csúfondárosan a fiatalember. – Nem jön-e egy újabb titokzatos doboz?

– Nem tudom. De bármi lesz is, lehet, hogy nem tárgy érkezik, hanem valami esemény történik, szóval bármi rendhagyó dolog, még ha triviálisnak vagy szamárságnak tűnik is, kérem, azonnal tudassák velem. Maga… vagy az édesanyja – tette hozzá.

Csörgött a telefon. Kinyitotta szemét, s akkor eszmélt rá, hogy már egy ideje csörög.

Villanyt gyújtott, hunyorogva silabizálta a karóráját.

Négy óra harmincöt. És fél kettőkor került ágyba.

– Halló – motyogta.

– Mr. Queen…

Hisz ez *Delia Priam!*

– Igen? – röppent ki egyszeriben az álom a szeméből.

– A fiam, Crowe mondta, hogy értesítsük, ha… – Távoli és ijedt volt a hangja.

– Igen. Igen?

– Lehet, hogy semmiség. De maga mondta…

– Delia. Mi történt?

– Roger rosszul lett, Ellery. Itt van Voluta doktor. Azt mondja, ételmérgezés. Csakhogy…

– Egy perc és ott vagyok!

Voluta doktor rengő tokájú, puhány férfi volt, a szeme sem állt jól: Ellery első látásra megutálta. Sárga műselyem pizsamára húzott kék blézert viselt, és zsíros, barna haja, akár a szénaboglya. A lábán nemezpapucs. Ellery kétszer is akaratlanul kapitány úrnak szólította, s nem csodálkozott volna, ha Priam orvosa őt matróznak titulálná a hirtelen magára kapkodott, enyhén koszos fehér vitorlavászon nadrág és magas nyakú pulóver láttán.

– Magukkal, detektívekkel csak az a gond – jelentette ki Voluta doktor, miközben mintavételező üvegcsébe kaparta a gyűrött lepedőn éktelenkedő okádékot –, hogy odáig vannak a gyilkosságért. Minden kis hasfájásban gyilkosságot gyanítanak.

– Szép kis hasfájás – jegyezte meg Ellery. – A dugót keresi? Odatette a mosdókagylóra.

– Aha, köszönöm. Ez a Priam, kérem, egy nagy disznó. Egészséges embernek is sok lenne, amit összezabál. Évek óta mondom neki, hogy szokjon le a vacsora utáni nassolásról, különösen az ilyen fűszeres halakról.

– Hallom, ugyancsak szereti a fűszeres halat.

– Én meg, Mr. Queen, a fűszeres kis szőkéket szeretem – vágta rá Voluta doktor –, de igyekszem kordában tartani az étvágyamat.

– Mintha azt mondta volna, doktor úr, hogy nem volt minden rendben azzal a tonhallal.

– Nem is. Megkóstoltam. De nem ez a lényeg. A lényeg az, hogy ha megfogadja a tanácsomat, semmilyen halat nem evett volna.

A tálalóban voltak; az orvos ingerülten keresgélte, mivel födhetné le a műanyag tányért, amibe a tonhal maradványait kaparta.

– Mi tehát a véleménye, doktor úr?

– Mondtam már. A hal romlott volt. Soha nem hallott romlott konzervről, Mr. Queen? – Kinyitotta orvosi táskáját, elővett egy gumikesztyűt, és azt húzta rá a tányérra.

– Doktor úr, én megvizsgáltam az üres konzervdobozt. – Ellerynek szerencséje volt, hogy Los Angelesben elkülönítették a háztartási szeméttől a bádogdobozokat: könnyen megtalálta. – És képzelje, semmi jele, hogy túlnyomás alakult volna ki benne.

– Miből gondolja, hogy éppen az volt a doboza? – firtatta a doktor.

– Abból, hogy megkérdeztem a szakácsnőt. Ma csak ezt az egy halkonzervet bontotta ki. Méghozzá néhány perccel azelőtt, hogy nyugovóra tért. A doboz a szemét tetején volt.

Voluta doktor föltartotta két kezét.

– Már megbocsásson, de szeretnék megmosdani.

Ellery elkísérte a földszinti mosdó ajtajáig. – Rajta kell tartanom a szemem a mintavevő üvegcséjén, meg az ételmintáján, doktor úr – közölte bocsánatkérőleg mivelhogy nem akarja rám bízni őket.

– Fütyülök én magára, uram. Szerintem képtelenség, amit állít. De ha analizáltatni kell a mintákat, hát magam adom át a rendőrségnek. Személyesen. Félreállna az útból? Szeretném becsukni az ajtót.

– Az üvegcse – mondta magyarázatképpen Ellery.

– Jaj, hogy az isten áldja meg! – Az orvos ingerülten hátat fordított, és goromba mozdulattal kinyitotta a csapot.

Várni kellett Keats hadnagyra. Már majdnem hat óra volt, s az ablakon túl szürkén körvonalazódott a világ. Hideg volt a házban. Priam, átesvén a gyomormosáson, az igazak álmát aludta; fekete szakálla olyan halálos fenséggel meredezett takarói fölött, hogy Ellerynek – amíg Alfred Wallace tapintatosan rá nem csukta az ajtót – folyton a

sírjában pihenő asszír Szinaherib királyra kellett gondolnia, s a gondolat korántsem volt vigasztaló. Az éjszaka hátralevő részét Wallace a gazdája szobájában töltötte, az ilyen esetekre beállított heverőn.

Crowe MacGowan igencsak ingerült kedvében volt. – Ha nem tettem volna ígéretet, Ellery, bizony nem engedem, hogy az anyám rátelefonáljon magára. Ekkora felhajtás egy kis rókázás miatt! Hagyja szépen Volutára a dolgot, és menjen haza, feküdjön le. – És azzal ásítozva vissza is vonult meghitt tölgyfájára.

Delia apja, az öreg Collier főzött magának egy teát a konyhán, és visszafelé baktatva odasúgta Ellerynek:

– Na, ez a bolond is meggondolja legközelebb, hogy mennyit zabáljon.

Delia Priam… Ellery a színét sem látta, Pedig nagyon készült erre az éjszakai találkozásra, noha szilárdan eltökélte, hogy megingathatatlanul korrekt lesz. Delia erről nyilván mit sem tudott. Mire Ellery megérkezett, ő már visszavonult a szobájába. Ellery egyfelől örült ennek, tetszett neki, hogy az asszony ily illemtudóan alkalmazkodott az ő kedélyállapotához. Tapintatos lépés volt Delia részéről. Másfelől persze kissé becsapottnak érezte magát.

Ellery éberen őrt állt Voluta doktor kékzakós, hájas háta mögött.

Hagyhatná persze a csudába a doktort, fölmehetne az emeletre, és bekopoghatna az asszonyhoz. Nem is kellene erőlködnie, hogy feltegyen néhány kérdést.

Vajon mit csinál most Delia?

S miként fest reggel hat órakor?

Eljátszogatott egy ideig a gondolattal.

Normális körülmények között – nyúlt az orvos a törülközőért – megmondtam volna kerek perec, hogy menjen a fenébe. Csakhogy egy jó klientúrával rendelkező orvosnak óvatosnak kell lennie ebben a városban, Mr. Queen, és Laurel, ugye, elindította a lavinát, mikor gyilkosságot emlegetett az apja halálával kapcsolatban. Ismerem én a maga fajtáját, Mr. Queen. Él-hal a népszerűségért. – Lendületesen lecsapta a törülközőt, fölkapta az üvegcsét és a műanyag tányért. – Nem kell ilyen árgus szemmel figyelnie, Mr. Queen, nem fogom kicserélni a mintákat. Hol a fenében késik már az a detektív? Egész éjjel talpon voltam.

– Mondták-e már magának, doktor úr – kérdezte kedvesen Ellery –, hogy egészen olyan, mint Charles Laughton *Az utca bolondjában?*

Dühösen meredtek egymásra, míg odakinn meg nem állt egy autó, és ki nem pattant belőle Keats.

Aznap délután négykor Ellery bérelt Chryslerje a Priam-ház elé gördült. Keats kocsija már ott állt. A rángó arcú szobalány fintorogva bekísérte a nappaliba. Keats a kandalló előtt állt, és egy papírlap sarkával a fogát piszkálta. Laurel Hill, Crowe MacGowan és Delia Priam úgy ülték körül, mint egy tanító bácsit. Fejük a belépő Ellery felé fordult. Ellery úgy látta, hogy Laurel hűvösen várakozó, az ifjú MacGowan feszeng, Delia pedig meg van ijedve.

– Elnézést, hadnagy úr. Tankolnom kellett. Megvan a laboratóriumi jelentés?

Keats átadta a papírt. A többiek mind rámeredtek. Mikor Ellery visszaadta, a tekintetek ismét követték a papírt.

– Talán tarthatna egy kis eligazítást az egybegyűlteknek, Mr. Queen – javasolta a nyomozó. – Aztán majd én is bekapcsolódom.

Ellery biccentett, és belekezdett:

– Hajnali ötkor, mikor ideértem, Voluta doktor meg volt győződve, hogy ételmérgezéssel állunk szemben. A vonatkozó tények: Mr. Priam, nem hallgatva Voluta doktor tanácsára, elalvás előtt rendszeresen evett. Ez a szokása köztudott volt a házban. Nem valami jó alvó, későn tér nyugovóra. A szakácsnő, Mrs. Guittierez viszont éppen hogy korai lefekvő. Következésképp, Mr. Priam rendszerint közli Mr. Wallace-szal, hogy mit kíván fogyasztani majd éjféltájban, és Mr. Wallace leadja a rendelést a szakácsnőnek, mielőtt az aludni tér. Mrs. Guittierez elkészíti a kívánt harapnivalót, beteszi a hűtőszekrénybe és lefekszik.

– Tegnap este tonhalat rendelt Mr. Priam. Nagyon kedveli. Mrs. Guittierez elővett tehát az éléskamrából egy tonhalkonzervet – az egyik legnevesebb cég gyártmányát, mellesleg fölnyitotta, elkészítette, ahogy Mr. Priam szereti, apróra vágott hagymával, zöldpaprikával, zellerrel és sok-sok majonézzel, amelyet egy fél citrom levével is ízesített, és megfűszerezte frissen őrölt borssal, csipetnyi sóval, pár csöpp Worcester-mártással, fél kávéskanál mustárral, és egy kevéske oregánóval és kakukkfűvel – és egy tálban a hűtőszekrénybe tette. Aztán elmosogatott, rendbe rakta a konyhát és lefeküdt. Körülbelül háromnegyed tízkor hagyhatta ott a konyhát, csak a gázbojler őrlángját hagyta égve… Éjfél után tíz perccel – folytatta Ellery, a kandalló fölött függő spanyol főúr olajportréjához intézve szavait, nehogy zavarba jöjjön egy bizonyos szempár tüzétől – Roger Priam elküldte a harapnivalóért Alfred Wallace-t. Wallace

kivette a hűtőből a tonhalsalátát, tálcára tette néhány szelet rozskenyérrel, egy kis vajjal, meg egy bontatlan üveg tejjel, és a tálcát bevitte Mr. Priam dolgozójába. Priam jó étvággyal, bőségesen evett, noha hagyott valamennyit a tálcán. Wallace akkor megtette az éjszakai előkészületeket, villanyt oltott, és a kései vacsora maradványát tálcástul kivitte a konyhába. Utána fölment a saját szobájába. Hajnali három óra tájban Wallace a házi telefon csörgésére ébredt. Mr. Priam hívta, nagy fájdalmak között. Wallace leszaladt, és igen rossz állapotban találta gazdáját. Azonnal telefonált Voluta doktornak, aztán fölszaladt az emeletre, és felébresztette Mrs. Priamet. Eztán együttes erővel próbálták ellátni a beteget, míg az orvos meg nem érkezett, mindössze néhány perccel a hívás után.

MacGowan ingerülten közbeszólt:

– Az ördögbe is, miért kell ezt nekünk végig…

Delia Priam megfogta fia karját, mire az nyomban elhallgatott.

– Folytassa csak, Mr. Queen – biztatta halkan. Elleryt ez a hang rögtön izgalomba hozta. Vajon tisztában van ez a nő félelmetes hatalmával?

– Mikor ideérkeztem, a tálcát a konyhában találtam, éppen ott, ahová Wallace tette az éjjel. Mikor tisztáztam a tényállást, fölhívtam Keats nyomozót. Amíg rá vártunk, összeszedettem mindent, amit a halsalátához használtak – a fűszereket, az üres konzervdobozt, de még a citromhéjat is, meg a tálcán talált tárgyakat. Mert maradt rajta kevés saláta, vaj, tej, rozskenyér. Ezenközben Voluta doktor mintát vett Mr. Priam hányadékából. Mikor megérkezett Keats hadnagy, mindent átadtunk neki.

Ellery elhallgatott, rágyújtott.

Keats vette át a szót:

– Én meg mindent elvittem a bűnügyi laborba, és épp most kaptuk meg a labor jelentését. – Ránézett a papírra. – A jelentés részleteivel nem akarom untatni önöket. A lényegre fogok szorítkozni. A Mr. Priam hányadékának analízise arzén jelenlétét mutatta ki. Egyetlen alkotóelemben sem volt méreg – tiszta volt a hal, tiszták a fűszerek, a konzervdoboz, a citrom, a kenyér, a vaj, a tej, egyszóval minden. Csupán a kész salátában volt méreg. Ugyanezt a fajta arzént megtalálták a tálcán hagyott salátamaradékban is… Voluta doktor tévedett – folytatta Keats. – Nem ételmérgezéssel állunk szemben, nem romlott konzerv okozta a tüneteket, hanem az arzén, amelyet a kész salátához kevertek. A szakácsnő háromnegyed tíz körül tette hűtőbe a salátát. Mr. Wallace éjfél után tíz perccel ment érte. Ez alatt az idő alatt a konyha üres volt, s csak egy gázlángocska Világított. Ez alatt a két és fél óra alatt valaki beosont és megmérgezte a salátát.

– Tévedés kizárva – tódította meg Ellery. – Minden este bekerül a hűtőbe egy tál ennivaló, Mr. Priam számára. Maga a tál is különleges: csak erre a célra használják. Arany betűkkel rajta áll a Roger név. Alfred Wallace karácsonyi ajándéka.

– Az tehát a kérdés – vonta le Keats a következtetést –, hogy ki mérgezte meg Mr. Priamet.

Barátságosan nézett végig az egybegyűlteken.

Delia Priam hirtelen fölállt.

– Annyira hihetetlen – dünnyögte bele zsebkendőjébe.

Laurel rámosolygott Deliára, ám az éppen háttal állt.

– Nekem is ez volt, drágám, az első gondolatom, mikor apával az a szörnyűség történt.

– Jaj, Laur – csattant fel Mac –, a jóisten áldjon meg, nekem ne vigyorogjál itt, mint lady Macbeth vagy mint

Cassandra vagy ki a bánat. Még csak ez hiányzott; azt hiszed, anyám meg én akartuk ezt a fölfordulást?

– Senki nem vádol, Mac – válaszolt Laurel. – Csupán oda akarok kilyukadni, hogy most már talán elhiszitek, hogy nem ópiummámorban beszéltem, amikor beszéltem.

– Jól van, na!

Delia most Keatshez fordult. Ellery látta, milyen feszélyezetten néz rá Keats, s tekintetében mégis ott ég a bizonyos nőktől meg nem tagadható aprólékos érdeklődés. Pompás formában volt az asszony, talpig fehérben; derekát ezüstlánc fogta át, nagy fakereszttel. Ez a ruha nem volt fölsliccelve, az ujja is hosszú volt, a nyaka zárt. Hátul azonban derékig kivágva. Valamely hollywoodi divatkreátor álma az egyéniségre igazított divatról. Hát nem érzi ez a nő, micsoda botrány, amit művel? De hiába, a nők, még az igazán feddhetetlenek is, a legromlottabb ártatlanságot tanúsítják ebben a témában, elmélkedett Ellery; valóban sportszerűtlenség egy derék rendőrtiszttel szemben, aki bal keze gyűrűsujján jegygyűrűt visel.

– Hadnagy úr, ki kell szállnia a rendőrségnek ehhez az esethez?

– Szokványos körülmények között, Mrs. Priam, a válaszom egyszerű és egyértelmű. – Keats szeme idegesen megrebbent; ajka közé dugott és idegesen szája sarkába görgetett egy meggyújtatlan cigarettát. Árnyalatnyi dac érződött a hangján, mikor megszólalt: – Csakhogy ilyen eset még nem volt a praxisomban. A férje, kedves Mrs. Priam, nem hajlandó együttműködni velünk. Még csak meg sem hallgat. Annyit mondott csupán, hogy tud ő vigyázni magára, őt így még egyszer nem fogják megtréfálni, és legyek szíves vegyem a kalapomat és tűnjek el.

Delia az ablakhoz lépett. Beszédes hátát tanulmányozva, Ellery arra a következtetésre jutott, hogy az asszony megkönnyebbült, és kedvére alakul a dolog. Hanem a háta, az *csakugyan* földúlja az embert.

– Mondja meg nekem, Mrs. Priam, őrült a kedves férje?

– Ezt, kedves hadnagy, magam is sokszor kérdem magamtól – rebegte, hátra sem fordulva, Delia Priam.

– Hozzá kell tennem, hogy azt a halat aztán igazán gyerekjáték volt megmérgezni. A konyhaajtó nem volt kulcsra zárva, kavicsos ösvényre nyílik, és rögtön ott az erdő. Aki eltökélte magában, és tudomása is volt a rendszeres éjjeli nassolásról, annak nem volt művészet megvalósítani, amit eltökélt. Lennie kell valakinek Mr. Priam és Mr. Hill közös múltjából, valakinek, aki mind a kettőjükre halálosan neheztel már jó ideje. Nem feledkeztem meg róla, nehogy azt higgyék. De arról sem akarok megfeledkezni, hogy ez az egész elterelő hadmozdulat is lehetett. Sőt szerintem az is volt. Nem hiszek én ebben a lassú halált osztó, régi bosszúhistóriában. Örvendek, hogy itt, mindnyájuk előtt leszögezhetem. Rendben, Mr. Queen, a magam részéről kész volnék.

És közben le nem vette a szemét Delia hátáról.

Jaj, testvér, gondolta részvéttel Ellery.

Mondani pedig ezt mondta:

– Könnyen lehet, hogy igaza van, Keats, de hadd mutassak rá a laboratóriumi jelentés egy különös mozzanatára. Az ételbe juttatott arzén mennyisége a halálos dózison jócskán innen volt.

– Nyilvánvalóan elszámította magát – vélekedett a nyomozó. – Előfordul. Ez a „jócskán több, jócskán kevesebb” amúgy sem valami precíz meghatározás.

– Nem csak így lehet ezt nézni, hadnagy úr – ellenkezett Ellery.

– Ami itt történt, az nem egy impulzív gyilkosra utal. Minden szál szépen el van dolgozva: itt egy pedáns és kristálytiszta elme működik a színfalak mögött. Ilyen elme pedig olyan durva hibát, mint hogy aluladagolja a mérget, nem követ el. „A halálos dózison jócskán innen”: ez csak szándékos lehetett.

– Na de miért? – rikkantott közbe az ifjú MacGowan.

– Hát a lassú halál miatt! – kiáltotta diadallal Laurel. – Nem emlékszel?

– A kapcsolat a Hillnek címzett levéllel nyilvánvaló – jelentette ki zordan Ellery. – Nem halálos adag. Ahhoz elég csupán, hogy gyalázatos rosszullétet okozzon. „Lassú halál”, „minden lépés egy-egy figyelmezés”. Ez a mérgezés a második számú figyelmeztető jel Roger Priamnek, az ismeretlen tartalmú doboz után, amely egyszerre érkezett Mr. Hill döglött kutyájával. Priam első számú figyelmeztetéséről semmit nem tudunk. A második: arzénes tonhal. Elragadó, nem?

– Nem osztom lelkesedését – jegyezte meg kesernyésen MacGowan. – Mit jelentsen ez? Ez a sok… ez a szócséplés?

– Azt jelenti, Mac, hogy kénytelen vagyok elfogadni a megbízását – felelte Ellery. – És a magáét, Laurel, és a magáét, Delia. Nem szívesen teszem, mert másra szántam ezt az időt. De nincs más választásom.

Odalépett hozzá Delia Priam, megfogta a kezét, szemébe nézett, és minden sallang nélkül ezt mondta: – Olyan nagy… megkönnyebbülés tudnunk, hogy az ügy… a maga… a maga kezébe került.

És parányit ugyan, de meg is szorította a férfi kezét. Személytelen, vagy legföljebb baráti kézszorítás volt – de a

tulajdon fia jelenlétében másmilyen nem is lehetett. Ellery mindenesetre igencsak bánta, hogy a verejtékmirigyeinek nem tud parancsolni.

Keats a meggyújtatlan cigarettáját szopogatta.

MacGowan jóindulatú érdeklődéssel tekintett le rájuk.

– Akkor hát mindent szépen eligazítottunk – jelentette ki Laurel ijesztően fakó hangon, és némán kivonult.

Hatodikfejezet

Hűvös volt az éjszaka – Laurel fürgén szedte lábát az ösvényen, zseblámpája fénye ott szökdécselt előtte. Csupasz lába libabőrös volt a hosszú szarvasbőr kabát alatt.

A nagy tölgy elé érve, lámpájával lyukat ütött a zöld lombmennyezeten.

– Mac. Ébren vagy?

A fénykévében föltűnt a fiatalember széles ábrázata.

– Laurel? – kérdezte hitetlenkedve.

– Nem is Esther Williams.

– Meg vagy őrülve, egyedül mászkálni éjjel az erdőben? – Laurel lába elé dobta a kötélhágcsót. – Mondd csak, be akarsz kerülni a lapokba? Újságszenzáció akarsz lenni, mint a legfrissebb kéjgyilkosság áldozata?

– Te lennél az első számú gyanúsított. – Laurel kapaszkodni kezdett a létrán, a lámpafény körbepásztázott a tisztáson.

– Várj egy csöppet. Gyújtom a fényszórót. – MacGowan eltűnt, s egy perccel később műtermi fényözön árasztotta el a fa koronáját. – Ezért vagyok ideges – közölte vigyorogva,

mikor újra fölbukkant. Hosszú karjával fölsegítette a lányt a dobogóra. – Ebben az összkomfortban, ugye. Na gyere beljebb!

– Kapcsold ki a lámpádat, Mac. Diszkrécióra lenne szükségem.

– Máris. – Mac térült-fordult, és egyszer csak ölébe kapta a lányt, az meg hagyta, hadd vigyék be a kis házba, s fektessék le az éjszakára szétterített ágyra. – Várj egy csöppet, eloltom a rádiót is.

– Mikor fölállt, feje kis híján a mennyezetet verte. És a lámpát.

– Ezt a kicsit, ezt hagyjad.

– Jó, jó. Nem fázol, bébi?

– Látod, Mac, ezzel az eggyel nem számoltál. A hűvös kaliforniai éjszakákkal.

– Aha, csakhogy nekem saját, hordozható központi fűtésem van, nem tudtad? Húzódj kicsit arrébb, rögtön meglátod.

– Ülj le szépen, Mac.

– Mi?

– Méghozzá a földre. Beszédem van veled.

– Te olyat még nem hallottál, hogy csak a szív beszél és a szem? Meg ilyesmi?

– Meglehet, de most a száj fog beszélni. – Laurel a könyökére támaszkodott, és rámosolygott a fiúra. Az duzzogós képet vágott, de aztán lekuporodott a lány lábához, és annak csupasz térdére hajtotta a fejét. Laurel gyöngéden eltolta, majd visszaengedte Mac fejét, közben gyors mozdulattal térdére simította a kabátot.

– Na jó. Halljuk.

– Mac – mondta Laurel – miért fogadtad föl Ellery Queent?

Az óriás egy darabig hallgatott, aztán levett a polcról egy cigarettát, rágyújtott, és visszadőlt.

– Hogy éppen ilyet kell kérdezned egy forróvérű férfiútól, éjjeli tizenkettőkor, egy fa tetején!

– Jó, jó, felelj már.

– Miért nem mindegy az neked? Fölfogadtad te is, Delia is, mindenki, gondoltam, akkor én miért ne. Beszéljünk másról. Már ha van közös témánk.

– Sajnálom, nekem ma estére ez a témám, és nem egyéb.

MacGowan törökülésbe fonta behemót lábát, és a füstön át homlokráncolva nézte csupasz lábujjait. – Laurel, mióta ismerjük mi egymást?

– Kissrác korunk óta. – Laurelt meglepte a kérdés.

– Együtt nőttünk föl, mondhatni?

– Mondhatni.

– Tettem-e valaha is olyat, amit szégyellnem kellene?

– Nem – nevetett halkan Laurel. – Nem mintha nem próbáltál volna.

– Ide hallgass, te kis béka, jó lesz, ha vigyázol magadra; azt hiszed, nem bírlak kettétörni, mint a mákos patkót? Hát nem tudod, hogy szerelmes vagyok beléd, mióta csak rájöttem, hogy hogyan születik a kisbaba?

– Jé, Mac – motyogta Laurel –, hisz most hallom először. Ezt a szót soha még ki nem mondtad.

– Most viszont kimondtam. És leszel szíves most te is vallani.

– Mondd még egyszer, Mac.

– Szeretlek! Téged!

– Így, ilyen hangon?

Laurel azon kapta magát, hogy fölrántják az ágyról, talpra állítják a padlón, és megölelik.

– Szeretlek – suttogta Mac –, hogy a fene essen beléd.

A lány fölnézett rá.

– Mac…

– Szeretlek…

– Eressz, Mac! – Nagy nehezen kibontakozott a fiú öleléséből. – Aha, szóval ezért fogadtad föl Elleryt! – kiáltotta. – Mert szeretsz, vagy… vagy valami hasonló. Miért tetted, Mac? Tudnom kell!

– Ennyi a válaszod a szerelmi vallomásra?

– Miért tetted, Mac?

Az ifjú MacGowan hanyatt feküdt, úgy fújta a füstöt. Közben magában dünnyögött. Aztán eloszlott a füst, de ő csak feküdt tovább, lehunyt szemmel.

– Szóval nem mondod el.

– Nincs mit elmondanom, Laur. De hidd el… semmi köze. Csak az én buggyant ötleteim egyike.

Laurel visszaült az ágyra, Milyen magas, milyen izmos, milyen barna ez a fiú, gondolta. Kabátzsebéből előhorgászott egy Dunhillt, és reszketeg kézzel rágyújtott. De mikor megszólalt, a hangja higgadt volt.

– Túl sok itt a titok, Chesty. Az egyik, tudom, téged érint, éspedig érzékenyen…

MacGowan kinyitotta a szemét.

– Maradj csak, Mac. Nem vagyok bolond. Van valami, lappang valami itt e mögött a fán lakás meg a nagyokos civilizációvégi elméleted mögött, és az a valami bizony hogy nem a hidrogénbomba. Lehet, hogy egyszerűen lusta vagy? Netán ezzel akarsz az ujjad köré csavarni valami filmszínésznőcskét? Azok közül, akik úgy érzik, érdemelnek az élettől valami különlegeset, olyasmit, amit egy motelban nem kapnának meg? – A fiú elvörösödött, de a szája csukva maradt. – Na jó, hagyjuk. Hanem ami a szerelmet illeti.

Laurel belemarkolt a fiú göndör hajába. Mac meglepetten tekintett föl rá. A lány föléhajolt, és szájon csókolta.

– Köszönetképpen kaptad. Gyönyörű férfi vagy, ha nem tudnád… látod, egy lánynak is lehetnek titkai… Nem! Szó sem lehet róla, Mac! Ha valaha is összekerülünk, csak egy normális, tiszta rendes házról lehet szó. A talajszinten. De szerelemre pillanatnyilag nincs időm.

– Még hogy idődd!

– Gyönyörűm, valami gyalázat történik itt körülöttünk. Soha ilyesmi nem fordult elő az életemben… vagy legalábbis nem emlékszem semmi gyalázatra. És apa mindig nagyon jó volt hozzám. Csak úgy törleszthetek neki valamit, ha megtalálom azt, aki megölte, és teszek róla, hogy ő is meghaljon. Ugye milyen ostobán hangzik? Lám, már én is vérszomjas vagyok. Mindegy: pillanatnyilag egyszerűen semmi más nem érdekel. Ha lesújt rá a törvény szigora, jó. De ha nem…

– Az isten szerelmére! – Crowe talpra szökkent, elöntötte az epe. Laurel kezében megjelent egy kurta csövű automata pisztoly. Szórakozottan célba vette a fiú köldökét.

– Ha nem, akkor magam járok a dolgok végére. Lelövöm, Mac, le én, mint a veszett kutyát. Még ha gázkamrába küldenek is érte.

– Tedd vissza azt a vacakot a zsebedbe, Laur!

– Tőlem aztán akárki lehet, nekem egészen mindegy. – Barnával pettyezett zöld szeme szépségesen fénylett. A pisztoly meg se rezzent. – Még ha az derül is ki, hogy te vagy a bűnös, Mac. Még ha férj-feleség lennénk is, még ha kisgyerekünk lenne is. Ha rájönnék, hogy te tetted, megölnélek, Mac.

– Nocsak, és én még azt hittem, hogy Roger a legkeményebb ember. – MacGowan csak bámulta a szerelmét. – Jó. Ha rájössz, hogy én tettem, akkor meg is érdemlem. Addig azonban…

Laurel ijedten fölkiáltott. A fegyver már a fiú kezében volt. Érdeklődve forgatta, nézegette.

– Gonosz csecsebecse. Amíg szükséged lesz rá, vigyázz, nehogy bárki elvegye. – És egy gáláns mozdulattal visszacsúsztatta a lány zsebébe. Aztán fölnyalábolta kabátostul-fegyverestül, és az ágyra ült vele.

Valamivel később Laurel ezt suttogta:

– Mac, én tulajdonképpen nem ezért jöttem.

– Jé.

– Mac, mi a véleményed Ellery Queenről?

– Az, hogy szerintem beleesett az anyámba. Mondd csak, muszáj most beszélgetni?

– Lám, milyen jó megfigyelő vagy. Igazad lehet, én is úgy látom. De nem éppen erre gondoltam. Hanem hogy szakmailag milyen.

– Ó, hát elég kellemes fickó…

– Te! Mac!…

– Jó, jó, – Az óriás duzzogva fölállt, s lerakta a lányt. – Ha csak fele olyan jó, mint a híre…

– Na, ez az. Mit gondolsz?

– Mit gondolok? Miről is van szó? – MacGowan töltött magának.

– Van-e fele olyan jó?

– Honnan a nyavalyából tudjam. Iszol?

– Nem. Rátörtem kétszer is, telefonáltam tudj'isten hányszor az elmúlt pár nap alatt, és képzeld, örökké otthon ül. Szívja a cigarettáit, és bámulja a látóhatárt.

– Ez kedvesem, életforma, ha nem tudnád. – MacGowan kihörpintette poharát, elfintorodott. – Ezek a nagymenő hekusok néha csakugyan így dolgoznak. Náluk minden odafönt zajlik. A fejükben.

– Nohát, én azért nem bánnék egy kis aktivitást Mr. Queen végtagjaiban sem. – Laurel talpra ugrott. – Mac, nekem agyamra megy ez a tétlenség. Mi lenne, ha nekivágnánk, te meg én? Ha elkezdenénk a magunk szakállára…?

– Micsodát?

– Azt, amit neki kellene megtenni.

– Hogy kezdjünk el nyomozni? – álmélkodott a nagydarab fiatalember.

– Mindegy, minek hívjuk. Tényekre vadászni, ha így kevésbé mozis. Tenni végre valamit. Kimozdulni a holtpontból.

– Hekus kisasszony és Csupaizom bátyó – érintette meg két kézzel a mennyezetet az ifjú MacGowan. – Hát ez jó. Tudod mit, csakugyan tetszik.

Laurel hűvösen nézte.

– Ez nem vicc, Mac.

– Már hogy is volna? A te eszeddel meg az én erőmmel…

– Na jó. Felejtsük el. Jó éjt.

– Hé. – A két nagy mancs az ajtóban kapta el a lányt. – Nem kell rögtön felkapni a vizet. Lassacskán tényleg megbuggyanok én itt a fán. Nem olyan könnyű ám idefenn gubbasztani, és várni a nagy bummot. Szóval, mondd el szépen, hogyan képzeled.

A lány hosszan, gyanakodva nézte.

– Mac, velem te nem fogsz szórakozni, világos?

– Te jó ég. Mi a fenének szórakoznék *éppenséggel* veled, nem mondanád meg?

– Ide hallgass, ez nem játék, mint ez a tarzanosdi. Nem lesznek török jelszavaink, nem ragasztunk álbajuszt, nem találkozunk rejtélyes kis bisztrókban. Hanem sokat-sokat talpalunk, és könnyen lehet, hogy minden eredmény nélkül. Ha ezt fölfogod, és még mindig velem akarsz tartani, rendben. Ha nem, csinálom egyedül.

– De azért egy férfiinget vagy nadrágot csak-csak fölvehetnél – mondta morcosan az óriás. – Hol kezdjük?

– A döglött kutyán kellett volna kezdeni. Rég. Honnan való, kié volt, hogyan múlt ki. S a többi. De hát annak már bottal üthetjük a nyomát… Ide hallgass, Mac – mondta Laurel, az ajtófélfának támaszkodva, zsebre süllyesztve két kezét ide hallgass, az arzénnal fogjuk kezdeni. Az újabb téma, azon egész jól el lehet indulni. Valaki beszabadult a konyhába, és arzént kevert Roger halsalátájába. Arzént azt nem adnak csak úgy az embernek. Valahol nyoma kell legyen.

– Erre nem is gondoltam. Hogy a fenébe akarsz utánajárni?

– Van pár ötletem. De legelőször egyebet kell tennünk. Azt a halat a Priam-házban mérgezték meg. Ott kell tehát legelőször körülnézünk.

– Gyerünk – MacGowan egy sötétkék kardigánért nyúlt.

– *Most?* – kérdezte kissé megszeppenve a lány.

– Miért, tudsz jobb időpontot?

Bejött Mrs. Williams, és nekiment egy széknek.

– Mr. Queen. Idehaza tetszik lenni?

– Igen.

– Akkor mi a nyavalyáért nem gyújt fényt? – A házvezetőnő megtalálta a kapcsolót. Ott terpeszkedett Ellery a kanapé sarkában, lába a franciaablak párkányán.

Hollywoodot nézte; olyan volt a város, mint valami tűzijáték – villózó fények minden színben és mennyiségben. – Kihűl a vacsorája.

– Hagyja csak a konyhaasztalon, Mrs. Williams. Hazamehet.

Mrs. Williams zajosat szippantott.

– Miss Hill keresi, meg az a pucér férfi, csak épp ma este ruha is van rajta.

– Jaj, miért nem ezt mondja! – Ellery fölpattant. – Laurel! Mac! Befelé! Tessék!

Mosolyogtak, de Ellery látni vélte, hogy idegesek. Crowe MacGowan kifogástalan öltönyben feszített, még nyakkendő is volt rajta.

– Nos, kedves Queen, ugyebár most is tele van rejtelmes és mély értelmű gondolatokkal? Remélem, nem szaladtak széjjel a gondolatai…

– Ahogy így elnézem – szólalt meg Laurel –, hatvan órája el sem mozdult innen. Ellery – folytatta azonnal –, újságunk van a számára.

– Újság? Számomra?

– Igen. Rájöttünk valamire.

– Aha. Gondoltam is, ugyan miért húzott öltönyt ez a derék Mac. No, tessék helyet foglalni, és halljuk. Csak nem nyomozni voltak?

– Nem olyan nagy művészet ez a detektívesdi – nyújtotta ki kényelmesen lábait a nagyra nőtt fiatalember. – Mondd el neki.

– Elhatároztuk, hogy nyomozgatunk egy keveset a magunk szakállára, és…

– Ez bizony úgy hangzik, mintha az ügyfelem elégedetlen lenne – dünnyögte Ellery.

– Pontosan. – Laurel föl és alá járkált, cigarettáját szíva. – Jobb is, ha tisztázzuk, Ellery. Arra fogadtam meg magát, ugye, hogy megtalálja nekem a gyilkost. Nem vártam, hogy huszonnégy órán belül megfogja az illetőt, de *valamit* igenis elvárok: mutathatná például *valamelyes* jelét az érdeklődésnek, esetleg egy kis aktivitást is színlelhetne. És ehelyett? Itt ül és dohányzik!

– Nem is rossz szisztéma, Laurel – nyúlt a pipájáért Ellery. – Évekig sikerült így ellébecolnom.

– Az engem nem érdekel!

– Ki vagyok rúgva?

– Kérem, nem azt mondtam, hogy…

– A hölgy szerintem – szólalt meg MacGowan – mindössze ösztökélni akarná egy kissé, Mr. Queen. Úgy látja, a gondolkodás mindenestül nem helyettesítheti az utánajárkálást.

– Mind a kettőnek megvan a maga haszna – mondta kedvesen Ellery. – Laurel, kérem, foglaljon helyet. A gondolkodás néha igen fontos lehet. Nem vagyok teljesen tudatlan a történteket illetően, noha csakugyan nem tettem ki innen a lábam. Lássuk például, rájövök-e, hogy milyen hírrel érkeztek. – Lehunyta a szemét. Percnyi szünet után így szólt: – Valószínűnek tartom, hogy kinyomozták, honnan való a Priam halsalátájában talált arzén. – Kinyitotta a szemét. – Idáig jó?

– Fantasztikus! – ujjongott MacGowan.

Laurel dühösen meresztgette a szemét.

– Hogy jött rá?

Ellery megkocogtatta a homlokát.

– Egy kis agymunka. Nos tehát, mit végeztek? Hadd koncentráljak egy csöppet: igen… maga és Mac… fölfedeztek egy doboz patkánymérget a Priam-ház

pincéjében. – A két fiatal tátott szájjal bámulta. – Patkánymérget. Úgy van. Megállapították továbbá, hogy ennek a fajta patkányméregnek arzén a hatóanyaga… és hát ugye Priam salátájában is az volt, arzén. Na, jól haladok?

– Csak azt nem értem, hogy a csudába… – dadogta Laurel.

Ellery közben fölállt, az ablak melletti íróasztalhoz lépett, és kihúzott egy fiókot. Elővett egy kártyát, és hosszasan tanulmányozta.

– No igen. Megállapították, hogy a mérget egy D-e-a-t-h-kötőjel-o-n-kötőjel-R-a-t-s márkájú patkánymérget tartalmazó dobozból kerítette a tettes. Kinyomozták továbbá, hogy e szert ez év május tizenharmadikán vásárolták… lássuk csak, hol is… a Kepler-patikában, a Nort Highland 1723. alatt.

Laurel ránézett MacGowanre. Az óriás vigyorgott. Laurel rálövellt egy gyilkos szemsugarat, aztán Elleryt vette célba.

– Ha nem magával Mr. Keplerrel beszéltek, akkor a segédjével, Mr. Candyvel… nem tudom, melyikkel a kettő közül, bűvös kristálygömböm ezen ponton homályos egy kissé. Lényeg az hogy a Deth-on-Ratzot egy magas, jóképű úriember vásárolta, akit – talán épp a fényképek alapján, amit magukkal vittek megmutatni – sikerült Alfred Wallace-szal azonosítaniuk. Stimmel, Laurel?

– Hogy jött rá? – kérdezte ellenségesen Laurel.

– Nézze, én az ilyen aprómunkát azokra hagyom, akik sokkal gyorsabban és hatékonyabban végzik, mint ahogy én végezném, vagy akár maga. Vagy a szintén jelenlevő kedves atomkori fánlakó barátunk. Keats hadnagy néhány óra alatt begyűjtött minden információt, és továbbította nekem. Miért süttessem magam a kaliforniai gyilkos napsütéssel,

mikor ülhetek idehaza, teljes kényelemben és kedvemre gondolkodhatom?

Laurel ajka reszketett. Elleryből kitört a hahota. Kedvesen összeborzolta a lány haját, és az álla alá nyúlt.

– Mindazáltal, dicséretes a vállalkozó kedvük, Laurel. Derék dolog, igazán.

– Nem is olyan derék – süppedt bele tragikus arccal egy karosszékbe a lány. – Maga most tisztára idiótának tart bennünket.

– Korántsem! Inkább csak türelmetlennek. Ehhez a szakmához nemcsak ész kell és fürge láb, de jól fejlett ülőizom, azaz türelem is, és miközben az előbb említett két testrész dolgozik, bölcs rezignációval kell pihenni tudni a harmadikon. Nna. Mi egyébre jöttek rá?

– Semmire – felelte boldogtalanul Laurel.

– Azt hittem, hű milyen nagy dolog – jegyezte meg Crowe MacGowan. – Rájönni, hogy Alfred vásárolta a mérget, amitől aztán a gazdája fejre állt… ennek azért jelentenie kell valamit, Queen.

– Ha ezt a következtetést vonja le, azt hiszem, eltévesztette a házszámot – mondta fagyosan Ellery. – Keats ugyanis egészen másra jött rá.

– Na mire?

– Az édesanyja volt az, Mac, aki egérneszezést hallott a pincében. És ő bízta meg Wallace-t a patkányméreg beszerzésével.

A fiú eltátotta a száját. Laurel zavartan tanulmányozta a kezét.

– Nem kell izgulni, Mac. Nem teszünk lépéseket az anyukája ellen. Jóllehet az egerek képzelődésnek bizonyultak: nem találtunk sem ürüléket, sem egérlyukat… Az az igazság, hogy semmit nem állíthatunk határozottan.

Közvetlen bizonyíték arra sincs, hogy a halsalátában lelt arzén a pincebéli patkánymérges dobozból való-e. Nincs bizonyítva, hogy tett-e valamit Wallace vagy az anyukája, Mac, hogy megszabaduljanak az egerektől, akik történetesen elfelejtettek a helyszínen tartózkodni…

– Persze hogy! – élénkült föl MacGowan; még mintha kötekedő kedv is csillant volna a szemében. – Még ilyen hülye ötletet. Nem volt valami nagy gondolat ez az amatőr detektívesdi, Laurel. Végtére, ezek mindenre gondolnak. Annyiban is hagyhatnánk, nem?

– De – felelte Laurel. Még egyre a kezét nézte.

Ellery azonban más véleményen volt.

– Én ugyanis jó ötletnek tartom, ha maguk ketten is aktívan munkálkodnak. Végtére, maga, Mac, ott van a tett helyszínén…

– Nagyot téved, ha azt hiszi, hogy szaglászni fogok az anyám után! – horkant föl az ifjú.

– Mondja, Mac – emelte égre a tekintetét Ellery maga komolyan el tudja képzelni, hogy az édesanyja megmérgezi a mostohaapját?

– Dehogyis! Hova gondol! Nem vagyok én olyan patkány… vagy mi…

– Én rángattalak bele, Mac. Igazán sajnálom – szabadkozott Laurel. – Visszaléphetsz, ha úgy gondolod.

– Lép a nyavalya! Ti ketten itt minden szavamat kiforgatjátok!

– Akkor is aggályoskodna, ha Wallace-ra terelődne a gyanú? – kérdezte mosolyogva Ellery.

– Egyáltalán nem. Wallace számomra semmit nem jelent. Delia annál többet… Úgy gondolom, valamicskét magának is jelent – tette hozzá ravaszul.

– Valamicskét nekem is. – Igazság szerint Keats jelentése Delia Priam és a méreg összefüggéséről becsületesen megviselte Elleryt. – Hanem összpontosítsunk most, Wallace-ra! Mit tud róla, Mac?

– Semmit a világon.

– Mióta áll a mostohaapja alkalmazásában?

– Vagy egy éve. Ezek egymásnak adják a kilincset. Az utóbbi tizenöt év alatt egy tucat titkárt fogyasztott el Roger. Wallace pillanatnyilag az utolsó a tornasorban.

– Tudja mit, tartsa rajta a szemét. Maga pedig, Laurel…

– Delián – szúrta közbe szarkasztikusan a fiú.

– Laurel mindenen. És folyamatosan tájékoztasson. Mindenről, ami kicsit is rendkívülinek látszik. Lehet, hogy ez az ügy egy hosszú ásatáshoz lesz hasonló, s az igazságot a legmélyebb rétegből kell a felszínre hoznunk.

– Ha vissza tudnánk menni a kezdetekhez – elmélkedett Laurel –, és tisztázhatnánk a kutya körüli dolgokat…

– Jaj, hiszen maguk nem is tudhatnak róla! – kiáltott föl Ellery, és újra az íróasztalhoz ment.

– A *kutyáról?*

Ellery már egy másik kártyát tartott a kezében. – A kutya gazdája egy bizonyos Henderson, lakik a Clybourne Avenue-n, a Toluca Lake körzetében. Törpe az illető, időnként filmszerepet kap. A kutyát Franknek hívták. Május harmincadikán tűnt el; Henderson jelentette is a rendőrségen, de a leírása elég pontatlan, ráadásul kutyatartási engedélye sem volt – Henderson, úgy látszik, ellensége a bürokráciának. Mikor a tetemet fölszedték a házuk előtt, Laurel, a szokásos módon takarították el, nem tudván megállapítani a hovatartozását. Henderson csak jóval később azonosította a nyakörvet, amit visszaszolgáltattak neki.

– Keats látta a nyakörvet, de Henderson, érzelmi okokból, nem akar megválni tőle. Keatsnek egyébként is az a véleménye, hogy sokkal okosabbak nem lennének tőle. A nyakörvhöz erősített ezüstdoboznak se híre, se hamva. Az átvételi elismervényen, melyet Henderson a gyepmesteri hivatalban aláírt, még szerepelt, de Henderson azt vallja, hogy mivel nem az övé volt, eldobta.

– Arra vonatkozólag, hogy a kutya mitől múlt ki, az egyik sintér, aki emlékezett az állatra, azt mondta, hogy megmérgezték. Kérdésünkre, hogy a méreg lehetett-e arzén, igennel felelt. Mivel laboratóriumi analízisről nem lehet szó, ennek a véleménynek hitelt nem adhatunk. Tegyük fel, hogy arzéntartalmú táplálékot adtak a kutyának, ez spekulációnak érdekes, de bizonyító hatálya a nullával egyenlő. Szóval, ez a döglött kutya históriája, kedves Laurel. El lehet felejteni.

– Segítségére leszek, amiben csak hasznom veheti – ajánlkozott szégyenkezve Laurel. – És még egyszer a bocsánatát kérem, Ellery.

– Ugyan már. Az én hibám, hogy nem tájékoztattam. – Ellery megölelte a lány vállát. Laurel halványan elmosolyodott. – Figyeljen, Mac – mondta aztán Ellery. – Volna négyszemközt egy-két szavam Laurelhoz. Nem haragszik, ha megkérem, hogy pár percre hagyjon magunkra?

– Azt hiszem – morogta távozóban az óriás –, hogy magában, Queen, rendőrkutya létére, elég sok a ragadozó hajlam. – Fenyegetően előredüllesztette állkapcsát. – Csak annyit mondhatok, hogy az anyámat hagyja ki a játékból, oké? Ha nem akarja, hogy összetörjem a csontjait!

– Jaj, hagyd ezt a gyerekes fenyegetőzést, Mac! – intette le Laurel.

– Laur, csakugyan egyedül akarsz maradni ezzel az alakkal?

– Várj meg kinn a kocsiban.

Mac kis híján kiszakította sarkából a ház ajtaját.

– Mac csakugyan a vikingek kései rokona – jegyezte meg Laurel, háttal az ajtónak. – Erős, becsületes és kissé ostoba. Szóval, Ellery?

– Ostoba volna? Melyik megnyilvánulásában, Laurel? – fürkészte a lányt a detektív. – Tán velem kapcsolatban? Aligha, hiszen beismerem, hogy vonzódom Delia Priamhez.

– Nem. Nem így értettem – Laurel szaporán ingatta a fejét. – Mindegy is. Nem érdekes, Ellery. Mit kíván?

– Vagy Deliával kapcsolatban volna ostoba? Laurel, maga tud valamit Mac anyjáról…

– Ha Deliáról akar faggatózni, én… én egyszerűen nem felelhetek. Mennék is, ha lehet.

– Máris – tette a kezét Ellery a kilincsgombra, s nézett le a lány fahéjszínű fejebúbjára. – Tudja, Laurel, Keats hadnagy a maga házában is végzett némi kutatómunkát.

A lány szeme a férfi arcára rebbent:

– Hogyhogy?!

– Beszélt a házvezetőnővel, a sofőrrel, a mindenessel.

– De hisz egy szót nem szóltak nekem róla!

– Profival áll szemben, Laurel, méghozzá igen jó profival. Ezek az emberek észre sem vették, hogy ki vannak kérdezve. – Ellery tekintete komoly volt. – Pár hete történt, Laurel, hogy maga elvesztett vagy eltüntetett egy kis ezüstdobozt. Amolyan gyógyszeresszelencét.

A lány elsápadt, de hangja tisztán csengett.

– Úgy van.

– A leírásból, amit maga adott Mrs. Monknak, Icsirónak és Simeonnak – maga kérte, hogy keressék –, arra kell

következtetnem, hogy a szelence olyan és akkora volt, mint az, amelyikben az édesapjának azt a fenyegető levelet küldték. Keats azonnal ki is akarta kérdezni, de megkértem, hadd intézzem magam. Mondja, Laurel, a maga ezüstszelencéje volt a döglött kutya nyakörvén?

– Nem tudom.

– Miért nem szólt, hogy kevéssel június második előtt elvesztett egy, az inkriminált tárgyhoz hasonló ezüstszelencét?

– Mert biztosra vettem, hogy a kettő nem azonos. Nevetségesnek tartottam a gondolatot is. Hogy lehetett volna éppenséggel az én dobozom? A *The May* áruházban vettem, de tudomásom szerint a Broadway és még jó néhány áruház tartott ilyen árut. Vitamintabletták tárolására reklámozzák. Ezret meg ezret adnak el Los Angeles-szerte. Igazából apának szántam. Rendszeres gyógyszerfogyasztó volt, gondoltam, hordhatná az órazsebében.

– Semmiképp nem lehetett az a maga szelencéje?

– Lehetni éppen lehetett… de…

– És, ugye, a magáé nem is került meg?

A lány aggodalmasan nézett rá:

– Maga szerint az lehetett?

– Még nem tudok véleményt nyilvánítani, Laurel. Igyekszem rendbe szedni a gondolataimat. És begyűjteni a tényeket. Meg a tárgyakat. – Ellery kinyitotta az ajtót és óvatosan kikémlelt. – Lesz szíves föltétlenül közölni fejlett izomzatú imádójával, hogy *virgo intactaként* szolgáltattam vissza. Érzékenyen érintene, ha összetörné a csontjaimat. – Mosolyogva megszorította a lány ujjait.

Tekintetével követte a fiatalokat, míg el nem tűntek a domb alsó kanyarulatában, és az arca immár komoly volt.

Aztán leült hideg vacsorája mellé és étvágytalanul rágcsálni kezdett. A kis ház barátságtalanul néma és árva volt. Csak a tulajdon állkapcsa ropogását hallgatta.

Egyszer csak másféle neszre lett figyelmes.

Megkocogtatták volna a konyhaajtót?

– Bújj be! – szólt Ellery és fülelt.

A jövevény bebújt.

– Delia! – Ellery késsel-villával a kezében fölpattant.

Hosszú, bő, sötétkék kabát volt az asszonyon. Fölhajtott magas gallérja keretbe foglalta szép fejét. Háttal az ajtónak megállt, s körülnézett a szobában.

– A hátsó udvaron vártam a sötétben – jelentette ki. – Láttam ugyanis Laurel autóját. Mikor Laurel és… Crowe elhajtott, gondoltam, várok még egy darabig. Nem tudhattam, elment-e a házvezetőnő is.

– Elment.

– Az a jó – nevetett az asszony.

– Hát a kocsija hol van, Delia?

– Egy mellékutcában, a domb alján. Gyalog jöttem föl. Milyen aranyos kis konyhája van, Ellery, igazán…

– Diszkrét konyha – mondta a férfi egykedvűen.

– Nem is akar beljebb invitálni?

– Azt hiszem, nem – felelte lassan Ellery.

Delia mosolya lehervadt, de aztán ismét kivirágzott:

– Jaj, ne legyen már ilyen tragikusan komoly. Erre jártam, és hát istenem, azt gondoltam, beugrom egy percre, megnézem, hogy s mint van…

– És hogy áll a nyomozás.

– Úgy van.

Lám, gödröcskés az arca, vette észre nem kis gyönyörűséggel Ellery.

– Nem valami pompás ötlet, Delia.

– Micsoda?

– Kisváros ez itt, Delia, csupaszem-csupafül kisváros. Hollywoodban egy-kettőre oda a vigyázatlan asszony jó híre.

– Vagy úgy. – Delia hallgatott egy sort, aztán megragyogtatta a fogait. – Hát igen. Persze. Milyen igaz. Csacsiság volt tőlem. Csak, tudja, néha… – Elhallgatott, s egész testében megborzongott.

– Néha? – érdeklődött Ellery.

– Semmi, semmi. Már megyek is… van valami újság?

– Csak ez az ostoba patkányméreg-história.

Delia megvonta a vállát.

– Én csakugyan azt hittem, hogy. egereink vannak.

– Hogyne.

– Jó éjt, Ellery.

– Jó éjt, Delia.

A férfi nem ajánlotta föl, hogy elkíséri az autóig, a nő pedig szemlátomást nem is számított rá.

Ellery jó hosszan nézett utána a konyhaajtóból.

Aztán fölment az emeletre, és töltött magának egy jókora adag whiskyt.

Éjjel egy órakor föladta az elalvásért vívott harcát, és kikecmergett ágyából. Villanyt gyújtott a nappaliban, megtömte pipáját és rágyújtott. Aztán lekapcsolta a villanyt, leült, és nézni kezdte Hollywood alant hunyorgó fényeit. A díszkivilágítás mindig zavarta, ha gondolatai sötétben tapogatóztak.

Aminthogy most éppenséggel ez volt a helyzet.

Az ügy persze talányos. De ez csak a megfelelő válaszok hiányát jelzi. Ha megvan a válasz, oda a talány. Igazából az a misztikus felhő sem zavarta, amely úgy öleli körül ezt az ügyet, mint a Los Angelesben oly gyakori pirkadati köd.

Minden bűnügy misztikus, amennyiben olyasmit valósít meg, amiről a legtöbb ember csak álmodni merészel. Az ismeretlen ellenség álma például húsz éve, vagy még régebb óta van készülőben…

Kuncogni kezdett a sötétben. No de vissza a fenyegető levél írójához, feddte meg magát.

Nem az itt a csoda, hogy ez az ismeretlen valaki mérgezett kutyákat küld ajándékba, és lassú halállal és titokzatos figyelmeztetésekkel fenyegetőzik, hanem az, hogy gyűlöletét elevenen bírta tartani egy emberöltőn át; és ez nem fantázia kérdése, ez, kérem, tömény patológia.

A fantázia, a valós élmények variánsa, voltaképp csupán mérték kérdése. Hollywood mindig aránytalanul nagy teret adott a normától való eltéréseknek. Az illinoisbeli Vandaliában egy ilyen Roger Priam-szerű egzotikus figura bizonyosan elszigetelődött, betokosodott volna; itt viszont, a dél-kaliforniai kanyonok között nem veti ki magából a társadalom. Bizonyára Seattle-ben is laknak Delia Priamek, Delia mégis a hollywoodi paradicsomba való. És a Fánlakó, akit New Yorkban ripsz-ropsz becsuknának megfigyelésre a Bellevue kórházba, ideát közcsodálatnak örvend, és többhasábos színes tudósításokat irkáinak róla.

Egyszóval, ez az eset nem a fantázia birodalmába tartozik.

Hanem a tények pokolian szűkös körébe.

Adva van egy ellenséges személy a múltból. Mikori múltból? Nem tudni. Ez az ellenség fenyegetések sorozatával operál. Hogy mikkel fenyegetőzik? Döglött kutya volt az első. Aztán egy kis kartondoboz ismeretlen tartalma. Aztán egy szándékoltan nem halálos adag arzén. A többi fenyegetés, amit beígért, egyelőre várat magára. Mennyi lesz még? Sajátos jelentésű figyelmeztetések

vannak beígérve. Egy sorozat tehát. Valamely szisztéma szerint felépítve. De mi lehet az összefüggés egy döglött kutya meg egy arzénnal mérgezett tonhalsaláta között? Segítene, nagyon is sokat, ha kitudódnék, milyen meglepetést kapott Roger Priam ugyanakkor, amikor Leander Hill a döglött eb fölé hajolva elolvasta a sokszorosan összehajtott, vékony papírlapot. Az bizony segítene, így azonban… Roger Priam bizonyára megsemmisítette, bármi legyen is az ajándék. Csak ő tudja. Hogyan lehetne mégis szóra bírni? Mert azt kellene tenni, világos.

Ám a sötétség, úgy lehet, még ennél is áthatolhatatlanabb, elmélkedett Ellery, pipáját szortyogtatva. Szisztémának lennie kell, eddig világos. De vajon csak egyetlen szisztémát ötlött ki az az eszelős? Tegyük föl, hogy a kutyatetem sajátos jelentésű figyelmeztetés volt, és első tagja egy sorozatnak, amely egyedül Hillnek volt szánva; a sorozat többi tagját, Hill korai halála miatt, mindörökre a megvalósulatlanság homálya fedi. És tegyük föl ugyanígy, hogy Priam dobozos meglepetése, bármi volt is az, egy *másik sorozat* első tagja, és ebben a sorban volt második az ételmérgezés – és e második szisztémának vagy sorozatnak lényegi összefüggése nincsen az elsővel, melynek véget vetett Leander Hill végzetes szívrohama. Elképzelhető így is? El. Elképzelhető, hogy nincs *jelentésbeli* kapcsolat Hill és Priam küldeményei között.

Pillanatnyilag meg kell feledkezni Hill döglött kutyájáról, és az élő Priamre kell összpontosítani; elfogadni azt a feltevést, hogy a dobozküldemény ismeretlen tartalma és az arzénos saláta egy önálló sorozat két első tagja…

Ellery visszafeküdt. Utolsó gondolata az volt, hogy mindenáron meg kell tudnia, mi volt Priam dobozában; egyebet nem is igen tehet, amíg Priam meg nem kapja a harmadik figyelmeztetését.

Álmodni viszont Delia Priamról álmodott: az asszony egy dzsungel sűrűjéből vicsorította rá ragadozó fogsorát.

Hetedik fejezet

Mesés vasárnap reggel; Ellery Delia Priam sürgős hívására átment a Priam-házba, s ott megtudhatta Deliától, Alfred Wallace-től és az öreg Colliertől a kora reggeli eseményeket: Delia aznap korán kelt, és misére ment. Maga az asszony csak annyit fűzött hozzá, hogy templomlátogatásai „szórványosak”, és többet erről nem nyilatkozott; Ellery arra következtetett, hogy körülményei miatt nem járhat rendszeresebben: ritkaságszámba megy, ha elszabadulhat egyik vagy másik régi spanyol templomba, hogy ott „a szentmise áldott zsongása közepette” visszatérjen véreihez és áldott gyerekkorához. Nos, ez a reggel ilyen reggel volt számára, öt nappal az ura ételmérgezése, és kettővel az Ellerynél tett esti látogatás után.

Delia tehát korán ébredt, Alfred Wallace annál később. Pedig koránkelő volt, mert rájött, hogy ha háborítatlan magányban akarja elkölteni reggelijét, akkor bizony Priam ébredése előtt kell befejeznie. Vasárnap azonban maga Priam is késő délelőttig el szokott heverészni, s így Wallace háborítatlanul alhatott kilenc óráig.

Delia apja, mint mindig, most is a madarakkal ébredt. Ma, kivételesen, a lányával reggelizett, és mikor Delia kocsiba ült, és elhajtott Los Angelesbe, Mr. Collier kora reggeli csavargásra indult szeretett erdejében. A visszaúton megállt a nagy tölgy alatt, és kísérletet tett unokája ébresztésére, de a lombkoronából nem jött válasz, csak Crowe hortyogása zengette tovább a leveleket; a vénember tehát hazaballagott, és bevette magát a Priam-ház könyvtárába. A könyvtár a földszinten, a hallból nyílott, szemközt a Roger Priam lakrészébe vezető ajtóval; a két ajtó között volt az emeletre vivő lépcső. Nyolc óra néhány perc lehetett, tájékoztatta Elleryt Mr. Collier; Priam ajtaja csukva, fény sem szivárgott ki alóla; olyan volt minden, mint a többi hasonló vasárnap reggelen; az öregember a könyvtárasztal fiókjából előhúzta bélyegalbumát, a bélyegragasztót, a csipeszt meg a Scott-katalógust, és hozzáfogott legfrissebb szerzeményeinek földolgozásához. – Tudja, elég sokfele forgolódtam a nagyvilágban – mesélte Ellerynek –, és pokoli jó mulatság olyan helyről való bélyeggel bíbelődni, ahol jártam valaha. Ugye, megnézi a gyűjteményemet? – Ellery nem nézte meg, bokros teendőire hivatkozva.

Kilenc után néhány perccel Alfred Wallece lejött a földszintre. Üdvözölték egymást Delia apjával – a könyvtár ajtaja nyitva maradt –, és Priam ajtaját nagy ívben elkerülve reggelizni ment.

Mrs. Guittierez szolgálta ki, és Wallace elolvasta a vasárnapi lapokat, amelyeket mindig házhoz hozott a posta. A szobalány és a sofőr szabadnapos volt; békés-csöndesen nyújtózkodott a ház. A konyhában a szakácsnő Roger Priam reggelijét készítette.

Tíz óra előtt néhány perccel Alfred Wallace körülményesen eredeti alakjukra hajtogatta vissza az újságokat, hátratolta székét, és kezében a lapokkal kilépett a hallba. Priam szerette, ha vasárnapi ébredésekor maga mellett látja kedves újságait, és dührohamot kapott, ha meggyűrve vagy szétzilálva találta őket.

Wallace, meglátva a Priam ajtaja alól kiszüremlő világosságot, meggyorsította lépteit.

Mr. Collier számára a nap első rendkívüli eseményét az jelentette, hogy meghallotta Wallace hangját Priam szobájából: – Mr. Collier! Mr. Collier! Jöjjön gyorsan! – A vénember fölugrott bélyegei mellől, és átszaladt a hallon. Wallace a telefonon lógott, a központkezelőt próbálta elérni. Ráripakodott Collierre: – Szaladjon Mrs. Priamhoz! Viselje gondját! – Jelentkezett a központ: Wallace, szemlátomást pánikban, a rendőrségről és Keats hadnagyról hadart valamit. Collier, átvágva a tágas szobán, veje kerekes székéhez érkezett, amely még éjszakai ágyállapotában volt. Priam, hálóruhában, félkönyékre támaszkodva, rémülten, üveges tekintettel meredt maga elé. Szája nyitva, a szakálla mozgott, de hang nem jött ki a torkán. Amennyire az öreg megítélhette, a kiadós rémületen kívül más baja nem esett. Visszasegítette fekvő helyzetébe, és nyugtatni próbálta, de Priam mereven feküdt, akárha kómában, szemét szorosan összepréselve tiltakozott az ellen, amit az imént látnia kellett, és semmiféle válaszra nem méltatta a vénembert.

Ekkor jött meg Delia Priam a templomból.

Wallace a telefon, Collier pedig Priam ágya mellől fordult hátra, fojtott kiáltást hallván az ajtóból. Ott állt Delia Priam, hitetlenkedő tágra nyílt szemmel. Még az uránál is sápadtabb volt; látszott, menten elájul.

– De hát… de hogy…

És akkor kitört belőle az elfojtott kuncogás.

– Eriggyen ki! – reccsent rá Wallace.

– Meghalt. Meghalt!

Collier odasietett hozzá.

– Nem, lányom, nem. Csak megijedt. Menj föl szépen a szobádba. Majd mi gondját viseljük.

– Nem halt meg? Akkor hát hogy… ? És ezek itt miért…?

– Delia – simogatta meg lánya kezét az öreg.

– Hozzá ne nyúljanak semmihez! Semmihez!

– Nem, nem, lányom…

– Mindent úgy kell hagyni. Érintetlenül, ahogy találták. – És Delia kitámolygott a hallba és a külön vonalon fölhívta Elleryt.

Mikor Ellery a Priam-ház elé kanyarodott, már ott vesztegelt egy járőrkocsi. Fiatal rendőrtiszt ült benne, s rádión a kapitánysággal beszélt; szaporán járt a szája. A kollégája nyilván bent van a házban, gondolta Ellery.

– Hé, maga! – ugrott ki a fiatalember, meglátva Elleryt. – Hova megy? – ripakodott rá vörös ábrázattal.

– A család barátja vagyok, biztos úr, Mrs. Priam az imént telefonált, és kéretett. – Maga Ellery is elég dúlt volt. Delia nagyot hisztériázott a telefonba; Ellery jószerével csak egyetlen szavát vette ki, de értelmét annak sem látta: *„hékás”* – Mi történt tulajdonképpen?

– Tőlem aztán meg nem hallja – felelte izgatottan a kis rendőr. – Én aztán odáig le nem alacsonyítom magam. Még azt hinnék, részeg vagyok. Mit képzelnek ezek, úgy mégis? Fényes délelőtt, vasárnap! Láttam én már egy-két istentelenséget ebben a városban, elhiheti, no de ilyet…

– Nocsak, no. Szedje össze magát, biztos úr. Nem tudja, értesítették-e Keats hadnagyot?

– Igen. Otthon érték. Nemsoká itt lesz.

Ellery fölszaladt a lépcsőn. A hallba berontva meglátta Deliát. Városi öltözékben volt: diszkrét fekete kosztüm, kalap, kesztyű. Sápadtan a falnak dőlt. Alfred Wallace kócosan és lelkileg is ziláltan szorongatta két marka közt az asszony egyik kesztyűs kezét, és valamit sugdosott neki. A tabló megbomlott egy pillanat alatt; Delia, meglátva Elleryt, gyorsan súgott valamit Wallace-nak, aztán a kezét elrántva a férfitól előreszaladt. Wallace meglepetten fordult sarkon, és mint aki fél, hogy egyedül hagyják, sietős csoszogással az asszony nyomába eredt.

– Ellery.

– Mi van Mr. Priammel?

– Csúnya sokkot kapott.

– Ami nem is csoda – dünnyögte Wallace.

A délceg titkár zsebkendőt nyomkodott reszketeg kézzel az arcához. – Rögtön itt az orvos. Egyszerűen nem tudjuk megnyugtatni Mr. Priamet.

– Miért ismételgette folyton, hogy hékás? – kérdezte Ellery átvágva a hallon; úgy húzta magával a karjába kapaszkodó Deliát. Wallace maradt, ahol volt, s egyre az arcát nyomkodta.

– Hékás? Én azt nem mondtam. Azt mondtam…

Ellery megtorpant a nyitott ajtóban.

A járőröző rendőr kollégája lovagló ülésben ült egy széken, sapkája a tarkójára tolva, és tanácstalanul meredt maga elé.

Roger Priam szobormereven feküdt kerekes ágyán, és a mennyezetet bámulta.

Priam testén pedig, és a paplanén, és a lepedőjén, és a kerekes kocsi polcain és rekeszeiben, az írógépen, és a padlón és a bútorokon, és Wallace pótágyán, és az

ablakpárkányon, és a kandallóban és a kandallópárkányon – mindenütt! – békák.

Békák és varangyok.

Százan és százan.

Csöpp levelibékák.

Sárgalábú békák.

Kecskebékák.

Barna varangyok.

Valamennyinek kitekerve a nyaka.

Parányi hullákkal teli szoba.

Ellery töredelmesen megvallotta magának, hogy őt is elképesztette a látvány. A képtelen és váratlan helyzet messze meghaladta a nevetségesség határát, és a lélek sötétebb, elevenebb régióiba hasított. A Nílus menti fekete bikaborjú fölött, melynek sasmadár ül a hátán, és bogár van a nyelvén, ott áll Ápisz isten – az abszurdon túl ott a rettenet. A rettenet, az időtlen zsarnok, mely a huszadik század derekán gigászi gomba formájában uralkodik. S ugyan miért nem béka képében? Jehova parttalan haragja annak idején békaözönt zúdított Egyiptomra – és véresőt, és vadállatokat, és az elsőszülöttek elveszejtését… Roger Priamnél bátrabb legényt is megbabonázott volna a látvány. Priam tudott egyet-mást az istenek viselt dolgairól – ami, kisisten létére, megint csak nem csoda.

Miközben Keats és a járőr körülszaglászott a házban, Ellery a nappaliban ődöngött; megpróbálva összegezni friss benyomásait. Bosszantotta, egyszersmind elbűvölte a dolog. Olyan végletesen értelmetlen. Annyira nem köthető semmihez. Már ugye a be nem avatottak számára ilyen, s ezért van hatalma fölöttük. Priam azonban a belső szentély papja. Neki tudnia kell, amiről a plebsznek sejtelme

sincsen. Őelőtte világos ennek az értelmetlenségnek az értelme. Tudja a titkot, amely egy csapásra megmagyarázná. Ismeri eme primitív istenségnek a természetét, otthonos az istenség döbbenetes szimbolikájában. A tudás nem mindig hatalom; illetve nem mindig hoz békességet. Ez a tudás, lám, bénítólag hat, és béke helyett rettegést hozott.

Keats a spanyol főúr festménye alatt lelt rá az ujját harapdáló Elleryre.

– Az orvos végzett, a békákat összegyűjtöttük. Időszerűnek tartanám, ha mi is megbeszélnénk ezt a groteszk közjátékot.

– Jó.

– Ezt nevezné, ha nem csalódom, Priam harmadik számú figyelmeztetésének, ugye?

– Aha.

– Én – zöttyent le nehézkesen a nyomozó egy masszív székre –, én inkább baromságnak nevezném.

– Hiba volna.

Keats bánatosan nézett rá.

– Én ezt az őrültséget nem veszem be, Mr. Queen. Nem hiszem el, még ha látom is. Mi a fenének vesz ekkora gondot a nyakába valaki? – Keats kétségbeesett hangjából kitetszett, mennyivel többre becsülne egy puritán revolvergolyót.

– Hogy van Priam?

– Túl fogja élni. Hanem ez a doktor, ez a Voluta, nem túl kellemes figura. Mintha valami buliról ráncigálták volna el, és a békákat, ki tudja miért, személyes sértésnek vette. Ellátta Priemet sokk ellen, elaltatta, és nagy mérgesen bevágta magát a kocsijába.

– Beszélt Priammel?

– Hogy én? Beszéltem. De ő velem nem.

– Meg se mukkant?

– Annyit azért mondott, hogy fölébredt, odanyúlt a villanykapcsolóhoz, meglátta azt a sok kis szörnyeteget, és semmi egyébre nem emlékszik.

– Magyarázattal nem próbálkozott?

– Na de Mr. Queen, csak nem. képzeli, hogy éppen *erre* volna magyarázata!

– Az ilyen izomkolosszus, mint amilyen a mi Priam barátunk, nem ájul el pár száz békától, még akkor sem, ha a paplanán találja őket. Azt akarom mondani csupán, hogy *túl* vehemens volt a reakciója. No persze, mert ő tudja a választ. És ez az, ami kis híján halálra ijesztette.

Keats a fejét csóválta.

– Mit tudunk mi?

– Maga rájött valamire?

– Nem én.

– Arra sem, hogy hol hatolhattak be a házba vagy a birtokra?

– Arra sem. De hát mi jele maradt volna annak? Meglátszik magán, Mr. Queen, hogy a gyanakvó Kelet neveltje. Ez, kérem, maga a romlatlan Nyugat, ahol a férfi az talpig férfi, és az ajtaját senki sem zárja. – Keats a szája túlsó sarkába hengergette át rokkant cigarettáját. – Még azok az adófizetők sem – tette hozzá kesernyésen –, akik rajta vannak bizonyos feketelistákon. Hogy azt ne mondjam, kinyírólajstromokon. – Keatset talpra szökkentették megrekedt energiái. – Az a bökkenő, hogy Priam nem néz szembe a tényekkel. Megmérgezik, mire mit csinál: eltöpreng. Teliszórják békával a hálószobáját – hitetlenkedve csóválja a fejét. Tudja, mi a véleményem? Az a véleményem, Mr. Queen, hogy ebben a házban, a

jelenlevők kivételével, mindenki, de csakugyan mindenki ütődött.

Ellery izgatottan fel-alá járkált, szemét valamely láthatatlan horizontra függesztve.

– Na jó – nyilatkozta végül elfogadom. Észrevétlenül bejut a pasas; mondjuk, egyszerűen besétál. Alkalmasint az éjszaka kellős közepén. Priam éjszakára nem záratja be az ajtaját, hogy Wallace vagy a többiek szükség esetén bejuthassanak hozzá. Emberünk tehát ide is simán és nesztelenül jut be. Itt van tehát, kezében egy zsák vagy bőrönd – tele békahullával. Priam alszik. Nem halott, korántsem, csupán aluszik. De éppenséggel halott is lehetne, mivel arra sem riad föl, hogy a látogató gondosan elhelyez a szobában – koromsötétben! tetszik érteni? – két- vagy háromszáz békát. Van hozzáfűznivalója, hadnagy úr?

– Van – felelt amaz szárazon. – Priam tegnap este elég rendesen becsiccsentett. Csakugyan meghalt – aznap éjjelre, a világ számára.

Ellery vállat vont, és tovább gyalogolt föl s alá.'

– S ezzel visszajutunk a békák kérdéséhez. Egy titkos tartalmú kartondoboz; ez volt az első figyelmeztetés. Ételmérgezés a második. És a harmadik: egy szobányi döglött béka. Egy: titok; kettő: mérgezett étel; három: megfojtott kétéltűek. Bizony nagy segítség lenne, ha ismernénk az első figyelmeztetést.

– Tegyük föl, sült kókuszdió volt a dobozban – rögtönzött a hadnagy. – Az segítene?

– Összefüggés pedig van, hadnagy úr. Mégpedig a dolog szerkezetében.

– Hallgatom, Mr. Queen.

– Az embernek csak úgy véletlenül nem jut eszébe éppen a béka. Nem bizony. A béka kell, hogy *jelentsen* valamit.

– Persze. Akármit – mondta Keats, de nevetése nem volt valami meggyőző. – Na jó. Szóval jelent valamit. De akkor, ugye, itt minden *jelent* valamit. Tudja mit, fütyülök rá. Mondja csak, miféle rögeszme foglya az olyan, mint ez a Priam? Ki akar múlni? Minden ellenállás nélkül?

– Dehogyis, hadnagyom. Harcra készül, csak hát a maga módján. Bátran. Segítséget kérni, vagy akár csak elfogadni, kéretlenül, az Priam szemében vereséggel ér fel. Nem érti? Ha törik, ha szakad, neki kell lennie a tamburmajornak. Végzetét minden körülmények között a tulajdon kezében akarja tudni. Különben értelmetlen lenne az élete. Hiszen, ne feledjük, Keats, ez az ember székhez kötve éli az életét. Mit is mondott, alszik most?

– Igen, és Wallace őrzi az álmát. Ajánlottam egy rendőrt, de kis híján főbe lettem hajítva az *Examinerrel.* Csak annyit értem el Priamnél, hogy megígérte, eztán zárni fogja az ajtókat. Igaz, a szavát arra sem adta.

– Hát a háttérkutatás? A két üzlettárs múltja?

A detektív összemorzsolta és a kandallóba hajította a rojtosra rágott cigarettát.

– Keserves, mint a foghúzás – jelentette ki. – Nem haladunk. Tegnap állítottam rá még két embert. – Új cigarettát vett elő. – Én már csak azt mondom, Mr. Queen, úgy kéne nekiállnunk ennek az ügynek, mint két falusi csendbiztos. Neki egyenest a sűrűjének. Azaz: rá kell kényszeríteni Priamet, hogy beszéljen. Végtére, ő az egész sztorit tudja. Minden kérdésünkre tudja a feleletet. Tudja, kicsoda az ellensége. Tudja, mi késztette az illetőt erre a nem enyhülő gyűlölködésre. És hogy miért kellett így megcifrázni…

– Meg hogy mi volt a dobozban – tódította meg Ellery.

– Úgy van. Ígéretet tettem Voluta doktornak, hogy ma még békén hagyom Priamet. – Keats fejébe csapta a kalapját. – Hanem holnap, holnap kemény leszek!

Mikor a nyomozó távozott, Ellery átsétált a hallba. A házban néma csönd. Crowe MacGowan átsündörgött a Hill-rezidenciára, hogy Laurelnek beszámoljon a kétéltű-invázióról. Priam lakosztályának ajtaja csukva.

Deliának se híre, se hamva. Azt mondta, megy föl a szobájába, bezárkózik és lefekszik. Úgy látszik, a továbbiakban nem érdekli a férje állapota. Mellesleg ő is elég rossz bőrben van.

Ellery zaklatott lélekkel már indulni készült, mikor eszébe ötlött a könyvtár – talán csak ürügyül, hogy maradhasson még és visszasétált a Priam ajtajával szemközti ajtóhoz.

Delia apja ott ült a könyvtárasztalnál, és egy bélyeg vízjelét vizsgáztatta ugyancsak elmélyülten.

– Ohó, Mr. Collier.

Az öreg fölnézett. Mosolyogva föl is emelkedett ültéből.

– Jöjjön csak, Mr. Queen, jöjjön. Most már minden rendben, igaz?

– Hát – mondta Ellery –, a békák már nincsenek velünk.

Collier megcsóválta a fejét.

– Iszonyú az ember embertelensége. Mintha nem lenne elég, hogy a saját fajunkat gyilkolásszuk. Nem, valakinek itt halomra kellett gyilkolnia egy csomó ártatlan *Hyla arboreát,* nem is beszélve a…

– Bocsánat, nem mondaná még egyszer?

– *Hyla arborea.* Levelibéka, Mr. Queen. Zömmel ebbe a fajba tartoztak, szegénykék. No de – ragyogott föl a képe –,

hagyjuk ezt. De hogy egy felnőtt férfi miért fél tőlük, azt nem tudom megérteni.

– Mr. Collier – szólt halkan Ellery meg tudná mondani, mi van itt a háttérben?

– Hát persze – felelte az öreg. – Megmondom magának. – Meglóbálta bélyegcsipeszét. – Korrupció és romlottság. Kapzsiság és önzés, és bűn, és erőszak, és gyűlölködés, és az önmérséklet teljes hiánya. Sötét titkokról van itt szó és sötét szívekről, és aljasságról, zűrzavarról és rettegésről. A jóravaló restségről, meg arról, hogy az ember elégedetlen azzal, amije van, és örökké arra fáj a foga, amije nincs. És irigykedésről van szó, és gyanakvásról, és rosszakaratról és kéjvágyról és garázdaságról és részegességről és tilos izgalmakról és gyilkos vérszomjról. Vagyis hogy az emberről, Mr. Queen.

– Köszönöm – mondta alázatosan Ellery, és hazament.

Másnap reggel Keats hadnagy, a hollywoodi kapitányság nyomozója keményfiúra vette a figurát, és akkora elszánással nyitott rá Roger Priamre, mintha az ő válaszaitól függne Los Angeles sorsa. És semmi nem történt, hacsak az nem, hogy Keats hadnagy kijött a sodrából, és olyan kifejezéseket vett ajkára, amelyeket egyáltalán nem ajánl a rendőri kézikönyv, és meg kellett hátrálnia a még sokkal erőteljesebb nyelvi fordulatokkal élő Priam előtt, nem beszélve ama kemény tárgyakról, amelyek lövedék módra röpködtek Keats és Ellery feje körül. Munciókereső lendületében Priam ellőtte a kerekes szék minden mozdítható kellékét.

A szakállas ember tökéletesen regenerálódott az éjjel. Illetve mégsem tökéletesen: a szeme karikás volt, s keze kissé remegett. De a régi tűz újra ki-kicsapott, és

kézremegése is csak a célzóképességét befolyásolta, az erejét nem – percek alatt fölborogatta egész lakosztályát.

Keats – lépésről lépésre, ahogy a nagykönyvben meg van írva – mindennel megpróbálkozott – józan érvelés, hízelgés, tréfálózás, a személyes büszkeségre és társadalmi felelősségérzetre való hivatkozás, megvetés, gyilkos szarkazmus, fenyegetőzés, átkozódás, és végül pusztán a hangerővel érvelés. Priamről minden lepergett, kivéve a fenyegetéseket és a szitkokat, amelyekre hasonlókkal válaszolt. Maga Keats is beismerte, mikor dühöngve távozott, hogy ellenfele jól letromfolta mind a fenyegetésben, mind az átkok szórásában, mind pedig hangerő tekintetében.

A párbaj teljes időtartama alatt Alfred Wallace ott állt, halovány mosollyal munkaadója kerekes székénél. Ellery úgy vélte, hogy Wallace sokban hasonlít az öreg Collier megnevezte Hyla arboreához – amennyiben ő is mindig a környezethez alkalmazkodva változtatja a színét. Tegnap, mikor Priam le volt törve, le volt törve Wallace is. Ma, Priam erős, ő is erős. Bosszantotta Elleryt, hogy nem látja a kisded rejtély nyitját.

Aztán arra kellett gondolnia, hogy alkalmasint tévedett: a jelenség magyarázata másutt keresendő. Mikor ugyanis – Priam utoljára eldörgött szitka közepette – kilépett a szobából, és Wallace már csukta rájuk az ajtót, egy másodpercre egy egészen másféle Roger Priamet pillanthatott meg. Ez a Priam nem volt ellenséges. Nem volt még csak haragos sem. Szakálla ernyedten hullott a mellére; kerekes széke karfáját olyan kétségbeesetten szorongatta, mint aki bele akar kapaszkodni a valóságba. A szeme pedig szorosan lehunyva. Ellery látta, hogy az ajka némán mozog; ha nem lett volna szentségtörés maga a

gondolat is, Ellery megesküdött volna, hogy imádkozik. És akkor Wallace becsapta az ajtót, és Ellery meg a hadnagy kívül rekedt.

– Pompás, Keats – örvendezett Ellery, még egyre az ajtót nézve. – Haladunk.

– Na ne mondja – vicsorgott a detektív. – Hiszen hallotta, nem? Ez az őrült nem mondja meg, mi volt a dobozban, nem mondja meg, ki az, aki utazik rá, s hogy miért… nem mond az semmit. Csak azt hajtogatja, hogy maga jár utána a dolognak, és csak merje idetolni a képét az a senkiházi. Ez lenne a haladás, Mr. Queen?!

– Közeledünk a vallomáshoz.

– Miféle vallomáshoz?

– Hát a Priaméhez. Nem hallotta ki a hangjából, Keats? Nekem végig úgy tűnt, hogy egy beijedt kankutya csaholását hallgatom a sötétben. Jobban szét van zilálva az az ember, mint reméltem. És mégis, micsoda remek színi előadást rendezett a kedvünkért. Nagyot alakított, különösen, ha tekintetbe vesszük, hogy milyen szorongatott helyzetben van. Még egy nagyjelenetre ha futja az erejéből, Keats – dünnyögte elégedetten Ellery. – Legföljebb egyre.

Nyolcadik fejezet

Laurel kijelentette, hogy a békák igen fontosak. Az ellenség nagyot hibázott. Ennyi kis szörnyeteg valahonnan biztos hiányzik. Nyomukra kell akadnunk.

– Hol? – zsörtölődött MacGowan.

– Mac, te hova mennél, ha békára lenne szükséged?

– Nekem békára a büdös életben nem lesz szükségem.

– Hát persze hogy egy kisállat-kereskedésbe mennél.

Az óriás ájult tisztelettel nézett a lányra. – Nekem miért nem jut eszembe ilyesmi! Gyerünk az állatkereskedésbe!

De az ifjú MacGowan a nap folyamán elveszítette könnyedségét. Egyre megátalkodottabb képet vágott. S ahogy jártak boltról boltra, és Laurel már legszívesebben föladta volna az egészet, ő volt az, aki lelket öntött belé.

– Ne légy már nyúl! – biztatta, és hajtott tovább, a listájukon szereplő következő kereskedésbe. S mivel Nagy-Los Angelesben temérdek kisállat-kereskedés működik, s mivel Nagy-Los Angeles száznál is több várost foglal magában, és Burbanktől dél felé egészen Long Beachig, nyugatra Santa Monicáig, keletre pedig Monroviáig terjed, a botcsinálta nyomozók, mire végére értek a végtelen napnak, rájöttek, hogy igencsak kemény fába vágták fejszéjüket, és a feladat nemes céljaikhoz méltó ugyan, de képességeik a feladathoz aligha.

– Ezzel a sebességgel karácsonyig sem végzünk – panaszkodott Laurel, miközben Steerburgerjüket rágcsálták egy Beverly Hills-i autósvendéglőben.

– Kiszállhatsz – morogta MacGowan, ajkához emelve duplán gyöngyöző óriás malátasörét. – De én, öregem, nem adom meg magam pár száz nyavalyás békának. Holnap egyedül folytatom.

– Nem szállok ki – csattant föl Laurel. – Csak annyit akartam mondani, hogy eléggé amatőr módra fogtunk hozzá. Osszuk ketté a listát, és holnap ketten, kétfelé keresgélünk tovább. Megduplázzuk a naponta átfésült területet, világos?

– Nem vitás, hogy épkézlábnak tűnik a gondolat – ismerte el Crowe. – Most pedig mi lenne, ha ennénk is már

valamit? Tudok a közelben egy helyet: jó bifszteket adnak, és a bor ingyen van hozzá.

Másnap kora reggel fölosztották a maradék területet, és két kocsin, kétfelé indultak útnak, megbeszélve, hogy este fél hétkor találkoznak a Grauman-féle kínai vendéglő parkolójában. Találkoztak is annak a rendje és módja szerint, és miközben a hazaözönlő hollywoodi csúcsforgalom tülkölt és dübörgött köröskörül, egybevetették eredményeiket.

MacGowan nem dicsekedhetett a teljesítményével.

– Sehol semmi, ráadásul annyi címem maradt, hogy csak na. Hát te mit végeztél?

– Gyakorlatilag semmit – vallotta be gyászosan Laurel. – Kaptam egy tippet: el is mentem Encinóba egy boltba, ahol cirkuszi állatokat is tartanak. Na és ott egy tarzani illető csakugyan rendelt békákat. Száguldottam Tarzanába, és nesze, kiderült, hogy filmszínész az illető, és két tucat békát vett a kerti dísztavába. Nyertem az üzleten egy autogramot, pedig nem kértem, na és egy randevúajánlatot, amit visszautasítottam.

– Hogy hívják? – horkantotta Crowe.

– Hagyd a fenébe, menjünk inkább Elleryhez. Végtére, itt vagyunk a szomszédban.

– Aha, s mivégre?

– Talán lesz egy épkézláb ötlete.

MacGowan rátenyerelt a kürtre és le se szállt róla, míg a domb tövébe nem értek.

Mire Laurel kikászálódott a kis Austinból Crowe már Ellery ajtaját döngette.

– Kinyitni, Queen! Mi a jónyavalyáért kell így bezárkózni!

– Mac? – hallatszott Ellery hangja.

– És Laurel – tódította meg Laurel.

– Azonnal.

Az ajtót nyitó Ellery kócos volt és laposakat pislogott.

– Elszundítottam, és Mrs. Williams úgy látszik elment. Kerüljenek beljebb. Becsszavamra, úgy festenek, mintha nehéz napot tudnának maguk mögött.

– Testvér – szólalt meg ünnepélyesen MacGowan –, akad-e egy öblös pohárnyi hús ital ebben az oázisban?

– Beugorhatok egy percre a fürdőszobájába, Ellery? – kérdezte Laurel, s választ se várva, már nyitott is volna be a hálóba, de az zárva volt.

– Ó, ott most szörnyű rendetlenség van, Laurel Ajánlanám inkább a földszinti mosdót… Mac, látom, rá is talált a lényegre. Szolgálja ki magát, tessék csak, tessék.

Mikor Laurel visszaérkezett az emeletre, munkatársa éppen a listát magyarázta Ellerynek.

– Semmire nem jutunk – morogta bosszúsan. – Két napunk pocsékba ment, és sehol semmi.

– Szép nagy területet bejártak – dicsérte meg Ellery. – Töltöttem magának is, Laurel…

– Pompás.

– Azt hinné az ember, gyerekjáték – hadonászott poharával az ifjú titán. – Mert hiszen hányan vásárolnak békát? Szinte sehányan. Ám épp ezért az állatkereskedésekben sincs. Kanári az bezzeg van. Pinty meg annyi, mint a pinty. Papagáj dögivel. Óriáspapagáj, törpepapagáj, kutya, macska, trópusi halak, majom, pulyka, teknősbéka, sőt kígyó. Továbbá megtudtam, hol lehet jutányosan elefántot venni. De békát?… Hogy varangyról ne is beszéljünk. Úgy néztek rám, mint akinek nincs ki a négy kereke.

– Most mondja meg, hol hibáztunk? – kérte Laurel, áthajolva Crowe széke fölött.

– Ott, hogy mielőtt belefogtak, nem elemezték a feladatot. Nekünk itt nem holmi idiótával van dolgunk. A normális csatornákon is be lehet szerezni a szükséges békamennyiséget, ha nem is könnyen, de annak, különleges rendelés lévén, óhatatlanul nyoma marad. Barátunk pedig nem fog nyomot hagyni csak azért, hogy a kedvünkben járjon. Mondják csak, gondoltak az Állami Vad- és Halgazdasági Hivatalra?

Azok ketten csak néztek.

– Mert ha igen – folytatta zavartalanul Ellery –, megtudhatták, hogy a Priam szobájában talált állatkák többségét latinul *Hyla arboreának,* közönségesen levelibékának hívják, és ugyancsak közönségesen fordul elő ebben az országrészben az édesvizekben, s azok partján, a fákon, különösen a dombságon. Található erre kecskebéka is, noha nem őshonos ezen a vidéken: keletről hozták át. Egyszóval. Aki sok békát akar szerezni, és nem szeretné, ha ennek bárhol is nyoma maradna, az kénytelen maga fogdosni össze őket.

– Két teljes nap – mondta dühösen MacGowan, és egy hosszú korttyal magába döntötte, ami a pohárban maradt.

– Az én hibám, Mac – mondta Laurel, aki szintén nyomorultul érezte magát. De csakhamar földerült. – Na de hát a tapasztalatot nem adják ingyen! Legközelebb okosabbak leszünk.

– Aha. De legközelebb nem békát fog küldeni.

– Kedves Mac – szólalt meg Ellery, fogát kocogtatva a pipacsutorával. – Sokat járt a fejemben a nagypapája.

– Nocsak? – kapta föl ellenségesen a fejét Mac.

– Érdekes ember.

– Bizony. És micsoda egyéniség. Sokkal kevesebbet mutat, mint amennyit tud meg lát, mert nem akar senkinek útjában vagy terhére lenni.

– Mióta él együtt magukkal?

– Néhány éve. Csavargott szerte a világban, és mikor megöregedett, visszajött a lányához. Miért lett egyszerre olyan érdekes magának?

– Mennyit jelent neki a lánya?

– Sokat. Hadd fogalmazzak így: ha Delia volna az isten, az öreg templomjáró lenne. Delia az egyetlen magyarázat arra, hogy miért marad meg Priam környezetében. De ezt hagyjuk – nézte gyanakodva a nagydarab fiú Elleryt. – Beszéljünk valami másról, jó?

– Hát maga, Mac, nem szereti a nagyapját?

– Dehogynem! Váltsunk témát, ha mondom!

– Bélyeget gyűjt – jegyezte meg eltűnődve Ellery. – És nagy lepkevadász. Egy ilyen korú ember, akinek nincs foglalkozása, nincs munkája, és hobbit keres magának, rendszerint nem elégszik meg egy vagy két hobbival. Mi egyéb iránt érdeklődik, hadd halljam.

Crowe keményen odatette poharát az asztalra.

– Kutya legyek, ha egy kukkot is szólok még róla. Laurel, menjünk innen.

– Mi ez a hév, Mac? – kérdezte jámboran Ellery.

– Miért ez a kérdezősködés az öreg után?!

– Mert egyebet sem csinálok, Mac, csak ülök itt és töröm a fejem, és a gondolataim nagy területeket futnak be. Tapogatózom, Mac.

– Tapogatózzon tán másfelé!

– Nem úgy van az. Mindenfelé kell tapogatózni. Ez ennek a szakmának az alaptétele. A maga nagyapja tudja ezeknek a levelibékáknak a tudományos rendszertani nevét.

Magyarán, benne van a témában. Amit meg kell tudnom: hosszú természettudományos csavargásai során a dombvidék erdőségeiben, gyűjt-e, vagy gyűjtött-e valaha is békát?

MacGowari látványosan elsápadt. Szemrevaló ábrázatára nyílt zavar és döbbenet ült ki.

– Nem tudom – hebegte.

– Van az a nyúlketrece ott a ház mögött, tudod, hol – szólalt meg halkan Laurel. – Utánanézhetünk.

– Utánanézhetnénk éppenséggel, de nem fogunk! Én aztán nem! Mit képzel, mégis? – Mac az öklével hadonászott. – Na és ha mondjuk békászik, akkor mi van? Szabad ország szabad polgára, nem? És éppen maga mondta, hogy ebből a leveli micsodából van errefelé épp elég.

– Igaz, igaz – nyugtatgatta Ellery. – Igyék még egyet. Az a helyzet, hogy egészen beleszerettem az öregúrba. Jaj, Laurel, eszembe jutott valami…

– Jól fogózzam meg? – kérdezte a lány.

Ellery elnevette magát.

– Beismerem, kóbor gondolataim magát is körüljárkálták. A megismerkedésünk napján mesélte el, hogy Leander Hill örökbe fogadta magát.

– Úgy van.

– És hogy nem is emlékszik az édesanyjára. Mit tud a szüleiről? Hova valósiak?

– Semmit. Nem tudom.

– Sajnálom, ha netán kínos a téma…

– Tudja-e, kicsoda maga? -- rikkantotta indulatosan MacGowan. – Egy hosszú orrú seggelő;

– Nem kínos nekem, Ellery – mondta sikertelen mosollyal Laurel. – Csak hát semmit nem tudok a származásomról. Olyan vagyok, mint aki a meséből lépett

elő: engem *csakugyan* a küszöbön találtak. Persze, apának jogi alapja nem volt arra, hogy magánál tartson. Mégis, fölfogadott egy megbízható dajkát, és majd egy évig nála nevelődtem, mire illetékes helyen bejelentette a létezésemet. Lett is elég baja miattam. Elvettek tőle. Bírósági huzavona, tárgyalás tárgyalás után. De végül semmit meg nem lehetett tudni rólam, senki nem jelentkezett értem; apa megnyerte a pört, és törvény szerint örökbe fogadhatott. Én erre persze nem emlékszem. Később sokáig nyomoztatott a szüleim után, mert félt, hogy egyszer csak fölbukkan valaki, és visszakövetel; szerette volna egyszer s mindenkorra bebiztosítani magát. De – fejezte be Laurel egy kis fintorral – nem jutott semmire, és soha senki nem jött értem.

Ellery biccentett.

– Tudja, csak azért kérdeztem, mert ez az egész história… a mostohaapja halálának körülményei, meg a Roger Priamet érő fenyegetések… minden, de minden a múltra utal, a múltban gyökerezik. Lehet, hogy a maga múltjában.

Laurel hallgatott.

– Nocsak – jegyezte meg rosszmájúan MacGowan –, tanúi leszünk a detektívtudomány diadalának. Szomjasan csüggünk az ajkán, nagyfőnök, világosítsa meg elménket.

Ellery vállat vont.

– Eszem ágában sincs túllihegni a gondolat jelentőségét; lehet, hogy éppenséggel használhatatlan. De mégis, Laurel, bármilyen erőltetettnek látszik is, én azt hiszem, hogy a maga múltja előbb-utóbb bejön a képbe. Szóval aggódom magáért. A dolog nyitját kutatja, ugye, le akar ásni a gyökerekig, bosszút kíván…

– Na és! – csattant föl Laurel. – Baj az?

– Annyiban igen, hogy ez nem normális állapot. Várjon csak, Laurel. Ez a maga késztetése módfölött erős, s bosszúszomja, mondhatni, neurotikus. Valahogy nem magára vall, nem illik magához, már amilyennek megismerhettem.

– Tudja, ez idáig egy apát sem veszítettem el.

– No igen, persze, csakhogy…

– Nem ismer maga engem – nevetett Laurel.

– Az, látja, igaz. – Ellery szórakozottan megnyomkodta pipája parazsát. – Ámde az is egy lehetséges magyarázat erre a maga szokatlanul erős késztetésére, hogy nem a bosszúvágy fűti, hanem az a kínzó igény, hogy megtalálja magamagát. Tudat alatt abban reménykedik, hogy ha megtalálja a gyilkost, akkor fény derül a származása titkára is.

– Hát erre soha nem gondoltam – Laurel tenyerébe fektette az állát, és jó ideig hallgatott. Aztán megcsóválta a fejét. – Hát nem – szólalt meg végül. – Nem hinném. Persze hogy jó lenne tudni, ki vagyok, honnan jöttem, milyen emberek közül és a többi, de olyan haj de sokat nem jelentene nekem. Mindenképpen idegenek azok az emberek, és a hely, nem tudnám az otthonomnak érezni. Én úgy szerettem Leander Hillt, mint az apámat. Ő volt az apám, és kész. És szeretném megérni, hogy az, aki belehajszolta ebbe a végzetes szívrohamba, elnyerje méltó büntetését.

Mikor elmentek, Ellery kinyitotta a hálóajtót, és beszólt: – Elmentek, Delia.

– Már azt hittem, örökre itt maradnak.

– Az én hibám volt. Tartóztattam őket.

– Meg akart büntetni. A bujkálásomért.

– Meglehet – mondta Ellery, és várt.

– Jó itt lenni – mondta lassan az asszony, megjáratva szemét a fantáziátlan, világos bútorokon.

Ellery ágyán ült, keze az ágyterítőt markolászta. Még kalapját, kesztyűjét sem vetette le.

Így ült itt egyfolytában, amíg azok el nem mentek a másik szobából, gondolta a férfi. A teljes ideiglenesség állapotában. Nyilván valami légből kapott indokkal ment el a Priam-házból. Városi látogatás, ahogy ez a nyáron is kesztyűt-kalapot hordó embereknél szokás.

– Miért érezte úgy, hogy el kell bújnia, Delia?

– Mert sokkal egyszerűbb. Nem kell magyarázkodni. Hazudozni. Jelenetet rendezni. Gyűlölöm a jeleneteket. – Újfönt körülnézett; a ház szemlátomást jobban érdekelte, mint maga Ellery. – Egy férfi, aki egyedül él. Elképzelni is nehéz.

– Minek köszönhetem az újabb látogatást?

– Nem is tudom. Csak látni akartam – felelte Delia, és elnevette magát. – Biz' isten most se sokkal vendégszeretőbb, mint először. Nem túl gyors a fölfogásom, de most már dereng, hogy nem igen szível.

– Korábban azt hitte, hogy szívelem?

– Hát, az első néhány találkozásunk után az volt a benyomásom.

– Maga aztán érti a dolgát. Maga mellett, Delia, minden férfi kakasnak érzi magát.

– No és most – nevette el magát ismét Delia –, most már nem érzi kakasnak magát?

– Erre a kérdésre, kedves Delia, jobb szeretnék a nappaliban felelni.

Delia sértetten fölkapta a fejét.

– Nem kell magának semmilyen kérdésre felelnie. – Fölállt, és elsétált a férfi mellett. – Sem a nappaliban, sem

egyebütt. – Mikor Ellery becsukta a hálóajtót, és ránézett az asszonyra, az megkérdezte: – Igazán nem tetszem?

– Nagyon is tetszik, Delia. Ezért nem szabad idejárnia.

– De hisz épp az imént mondta…

– Az az imént volt.

Az asszony bólintott, de valójában nem tudta, mire bólint. Odalépett az íróasztalhoz, kerülve tekintetével a fölötte függő tükröt, és kézbe vette Ellery egyik pipáját. Lassan végighúzta rajta mutatóujját. Ellery Delia kezét nézte, az áttetsző nejlonkesztyű alatt ragyogó bőrt.

Erőt vett magán, és megszólalt: – Delia…

– Hát soha nem magányos? – dorombolta az asszony. – Én mindennap meghalok egy kicsit, és éppen a magányosságtól. Senki nem beszél *igazából* hozzám, még ha beszél is velem. Szó, szó, szó. Az emberek csak magukra figyelnek. A nők mind gyűlölnek, és hát a férfiak… azok mintha sajnálnák tőlem a szavakat. – Sarkon penderült, szemébe nézett Ellerynek, és úgy kiáltotta: – Hát olyan ostoba volnék? Lám, maga sem áll szóba velem! Buta vagyok?

Ellery szedhette össze az erejét újra. Most még nehezebben ment, de azért csak kipréselte magából: – Delia, megkérem, menjen haza.

– Miért?!

– Azért, mert magányos, és mert van egy férje, aki félhalott… halott, halott, ugye, a rosszabbik fele; és azért, Delia, mert én nem vagyok gazember, és mert maga nem tisztességtelen nő. Hát szóval ezért, Delia; és ha még egy percig marad, hát félek, hogy megfeledkezem mind az összes okokról.

Delia arcul csapta a tenyere élével. Ellery feje meglódult, vállával nekitántorodott a falnak.

Egy pillanatra elkódosült szemmel látta megállni az asszonyt az ajtóban.

– Hát sajnálom – mondta gyötrődve Delia. – Maga egy őrült, én meg szánom-bánom. Már ugye azt, hogy eljöttem. Nem teszem többé.

Ellery nézte, ahogy távolodik a lejtőn. Köd volt, hamar eltűnt.

Aznap késő estig kivégzett csaknem egy teljes üveg whiskyt; üldögélt az ablaknál, és simogatta az állát. Följebb kúszott a köd, és semmit nem lehetett látni. Csak káoszt. Értelme semminek nem látszott.

Mindazáltal úgy érezte, megtisztult és biztonságban van, és kényszerűen megnemesedett.

Kilencedik fejezet

Június huszonkilencedikén Los Angeles kitett magáért. A meteorológia harminchárom fokot mért, és a lapok azzal büszkélkedtek, hogy negyvenhárom év óta ez a legforróbb Los Angeles-i június huszonkilencedike.

Ellery azonban, noha gyapjúzekében bandukolt a Hollywood Boulevardon, szinte észre sem vette a kábító hőséget. Álomvilágban járt-kelt ezekben a napokban, és álmát teljesen betöltötték a Hill-Priam talány cserepei. Álmának ez idáig nem volt se füle, se farka: jelentésevesztett kubista formákat kergetett egy őrült, szürreális tájban. Az ő dimenziójában hőmérséklet egyszerűen nem létezett, hacsak nem a frusztráció hőmérőjén.

Keats telefonált: elkészült a Hill és Priam múltjáról szóló jelentés. Ideje, gondolta Ellery.

Délnek fordult, a Wilcox Streetre, elhaladt a postahivatal előtt.

Az ember – gondolataiban – jó ideig tekereghet cél és irány nélkül, s persze eredménytelenül, ámde eljön a pillanat, amikor iránytűre és használható térképre kell találnia, különben megőrül.

Talán majd most.

Keats a cigarettáját gyötörte, nyakkendőcsomója a mellcsontjára lehúzva, homokszín haja összekuszálva.

– Már azt hittem, sosem ér ide.

– Gyalog jöttem – közölte Ellery, széket húzva magának. – Na hát akkor jöhet.

– Hová, a szeme közé?

– Hogyhogy? – kérdezte Ellery.

– Csak úgy – mondta Keats, dohányszálakat szedegetve az ajkáról – …a fene esne beléjük, ezek egyre lazább cigarettákat töltenek!… Csak úgy, hogy egy morzsát se találtunk.

– Egy morzsa micsodát?

– Információt.

– Ugyan már. Azt akarja mondani, hogy *semmit* sem találtak? – Ellery nem akart hinni a fülének.

– Semmit, egészen 1927-ig: akkor nyitott kereskedést Los Angelesben Hill és Priam. Semmi se valószínűsíti, hogy ezt megelőzően is itt éltek volna. Okunk van azt feltételezni, hogy az évben települtek át ide. Igen, de honnan? Erre nézve nincs adat. Pedig mindent végignéztünk, adónyilvántartástól az ujjlenyomat-nyilvántartóig. Majdnem biztos vagyok benne, hogy a bűnügyi nyilvántartásban nem szerepelnek, de adatokkal még nem rendelkezem. Ami biztos: Kalifornia állam nem tartja nyilván őket.

– Huszonhétben jöttek tehát ide – folytatta kesernyésen Keats – ékszer-nagykereskedést nyitottak, és mire beköszöntött a huszonkilences krach, ők már milliomosok voltak. Aztán a depresszió éveit ügyes manipulációkkal és teljesen eredeti kereskedői módszerekkel átvészelték. Ma a Hill és Priam a szakma világnagyságai közé tartozik. Állítólag övék az Egyesült Államok egyik legértékesebb drágakőgyűjteménye. Na és ezzel aztán állati sokra jutunk, igaz?

– Jó, de hát ékszer-nagykereskedést nem lehet csak úgy, a semmiből indítani – tiltakozott Ellery. – Biztosan vannak korábbi dokumentumok is Priam üzleti kapcsolatairól. Vagy Hill szakmai tevékenységéről.

– Az Országos Ékszerész Szövetség évkönyvei semmit nem tudnak róluk az 1927. előtti időkből.

– Mást mondok – mondta akkor Ellery. – Annyi bizonyos, hogy Hill legalábbis eljárkált külföldre, a cég külföldi fiókjainak ügyeiben. Laureltől tudom, hogy Amszterdamban, Dél-Afrikában vannak lerakataik. Kell lenni tehát útlevélnek, igazolványnak…

– Én is ebben reménykedtem. Ez volt az utolsó kártyám. – Keats friss cigarettát dugott a szájába. – Ámde mi derült ki: az, hogy Hill és Priam nem működtet külföldi fióküzletet. New Yorkban van az egyetlen lerakatuk. Persze élénk üzleti kapcsolatban vannak sok neves külföldi céggel, nagy tőkéjük is fekszik ezekben, de ügyeiket nem fióküzletek, hanem ügynökök révén bonyolítják le, és ez mindig is így volt. Nincs bizonyíték arra, hogy Hill vagy Priam akár csak egyszer is átlépte volna az országhatárt. Már ugye az alatt a huszonhárom év alatt, amióta följegyzéseink vannak róluk. – Keats megvonta a vállát. – A New York-i fiókot 1929 elején nyitották meg, és néhány éven át maga Priam vezette. Amíg

be nem járatta az üzletet, és be nem tanította a személyzetet. Aztán egy alkalmazott gondjaira bízta (mai nap is ez az ember áll a fióküzlet élén), és visszajött a nyugati partra. Akkor ismerkedett meg Delia Collier MacGowannel, feleségül vette, és nem sokkal később megbénult. Attól fogva Hill járkált át a keleti partra.

– Priamnek sincs igazolványa?

– Nincs, és állapotát tekintve nem valószínű, hogy valaha is lesz. Soha nem szavazott, példának okáért. Kényszeríteni éppenséggel lehetne arra, hogy igazolja amerikai állampolgárságát – magyarán, hogy kinyögje születési helyét, és a többi de félő, hogy az is temérdek időt emésztene föl. Többet, mint amennyit ebben a ringlispílben megengedhetnénk, neki vagy magunknak.

– A háború…

– Mind Priam, mind Hill túl volt már a hadköteles koron, mikor megkezdődtek a második világháborús sorozások. Soha sorozóbizottság előtt nem álltak. Az első világháborús dokumentumok között sem találtuk a nevüket.

– Kezd az idegeimre menni, hadnagy úr, azt tudja? Nem volt ennek a Leander Hillnek biztosítása sem?

– Olyan, amelyik 1927 előtt kelt volna, nem. A később kötött biztosításai fotókópiáján Chicago van megadva mint születési hely. Na, végignyálaztam az illinoisi nyilvántartást, és mondanom sem kell: nincs benne semmiféle Leander Hill. Nyilván hasból mondta be Chicagót. Priamnek nincs semmilyen biztosítása.

A cégnek persze van biztosítása, de azzal semmire nem megyünk.

– Más szóval, Mr. Queen – fejezte be Keats hadnagy –, minden jel arra mutat, hogy barátaink szándékkal kerülték, hogy Los Angelesbe költözésük előtti időkből bármilyen

nyomot vagy dokumentumot hagyjanak. S mindez csupán egyet jelenthet…

– Azt, hogy 1927 előtt Leander Hill és Roger Priam nevű emberek egyszerűen nem léteztek – dünnyögte Ellery. – Hill és Priam fölvett nevek.

– Úgy van.

Ellery fölállt és az ablakhoz ment. Az üvegen át újra a régi látvány.

Hirtelen megfordult.

– Hadnagy úr! Utánajárt-e Roger Priam paralízisének?

Keats mosolygott.

– Egész dossziém van, tele süket orvosdumával, ha érdekli. Az ország legnevesebb specialistái is képviselve vannak. De ha a lényegre kíváncsi, elmondhatom, hogy Priam állapota időtlen idők óta változatlan, és javulásra semmi remény. És ha netán ez járt volna a fejében, Mr. Queen: a páciens korábbi betegségeiről, esetleges kortörténetéről kukkot sem tud az orvosi nyilvántartás.

– Maga, Keats, visszataszítóan alapos munkát végzett. Kár, hogy nem tudok szívből gratulálni hozzá. Ha most még azt is kijelenti itt nekem, hogy Alfred Wallace-ról sem lehet semmit sem kideríteni, hát én meg is koronázom magát.

Keats fölvette és átnyújtotta Ellerynek a tintatartót. – Kezdhetjük a koronázást – mondta.

– Wallace is rejtély marad?

– Bizony. – Keats kiköpte az ajka peremére tapadt dohányszemcsét. – Mr. Alfred W.-ről csak azóta tudni valamit, hogy Priam alkalmazásba vette. Alig egy éve.

– Hát ilyen nincs! Hogy három ember egy ilyen ritka kategóriába kerüljön.

– Angyalnak nem angyalok, az bizonyos. De hogy *micsodák,* azt egyelőre nem tudom. De még nem adtam föl.

– Na de, Keats… az az egy év, az nem sok…

– Tudom – vicsorította ki fogát Keats, vigyázva, hogy ki ne pottyantsa a cigarettát –, hogy legszívesebben odaát lenne már New Yorkban, együtt a menő fiúkkal. Hanem annyit mondhatok, hogy valami itt bűzlik nekem Wallace környékén is. Arra gondoltam, Mr. Queen, hogy mivel ma csupa elkeserítőt közölhettem, hagyom a fenébe a beszámolóm végét, és rögtön a lényegre térek. Wallace-szal még nem beszéltem. Mi lenne, ha most?

– Csak nem hozta el? – kiáltott föl Ellery.

– De bizony. Ott vár a szomszéd szobában. Udvariasan meghívtam, fáradjon el a kapitányságra egy kis beszélgetésre. Nem ellenkezett. Azt mondta, úgyis szabadnapos. Megbíztam az egyik kollégát, hogy szórakoztassa.

Ellery széket húzott az iroda egy árnyékos sarkába, és ujjával csettintve, így szólt:

– Produkció!

Alfred Wallace mosolyogva lépett be: makulátlan úriember, őrajta ugyan ki nem fog egy kis kánikula, ami úgy megviseli a közönséges halandókat. Ősz hajában lendületes hullám, kezében kedélyes művészkalap, gomblyukában kicsiny, bíborszínű rózsa.

– Ó, Mr. Queen – mondta kellemes meglepődéssel hangjában.

– Hát ezért váratott engem Keats hadnagy több mint egy óra hosszat!

– Úgy lehet – mondta Ellery, és ülve maradt.

Keats udvarias volt.

– Igazán sajnálom, Mr. Wallace. Parancsoljon, ott egy szék… Tudja, egy ilyen gyilkossági ügy vizsgálatakor nem mindig lehet tökéletesen összehangolni a dolgokat.

– Azt akarta mondani, hadnagy úr, hogy gyilkossági ügyben nyomoznak? – Wallace leült, keresztbe tette a lábát, s kalapját pedánsan a térdére helyezte. – Vagy inkább információkat gyűjtenek?

– Újabb információk birtokába juthatok, Mr. Wallace, ha felel néhány kérdésemre.

– Hogy én? – vonta föl tekintélyes szemöldökét Wallace.

Ezért állította a székemet úgy, hogy a nap a szemembe süssön? – Látszott, hogy magában jót mulat.

Keats szó nélkül lehúzta a rolettát.

– Köszönöm, hadnagy úr. Készséggel válaszolok. Ha tudok, természetesen.

– Az első kérdés bizonyára nem fog nehézséget okozni, uram. Hová valósi?

– Hümm – mondta Wallace. – Erre a kérdésre, hadnagy úr, éppenséggel nem tudok felelni.

– Már ugye úgy értve, hogy nem akar.

– Nem, hanem úgy, hogy nem tudok.

– Aha. Tehát nem tudja, hol született.

– Úgy van.

– Ha Mr. Wallace így fogja föl kérdéseinket, akkor nézetem szerint legjobb befejezni a beszélgetést – szólalt meg Ellery a sarokban.

– Félreért, Mr. Queen. Nem akadékoskodom, higgye meg. – Őszintén hangzott. – Uraim, nem mondhatom meg, hogy hová valósi vagyok, mivel magam sem tudom. Azon érdekfeszítő orvosi esetek közé tartozom, akikről az újságban lehet olvasni. Az emlékezetkiesés áldozata vagyok.

Keats összenézett Elleryvel, és fölállt.

– Oké, Wallace. Ennyi.

– Már hogy volna ennyi, hadnagy úr. Hiszen bizonyítani tudom, hogy igazat beszélek. Sőt, hogy ez így szóba került,

ragaszkodom hozzá, hogy bizonyíthassam. Jegyzőkönyvet készítenek, ugyebár? Nos, kérem akkor jegyzőkönyvbe venni a következőket.

Keats megengedő kézmozdulatot tett. A szeme érdeklődést, sőt csodálatot tükrözött.

– Történt egy nap, körülbelül másfél éve, tavaly január tizenhatodikán, hogy egészen pontos legyek, hogy Las Vegasban, egy utcasarkon tértem magamhoz – mesélte higgadtan Alfred Wallace. – Fogalmam sem volt, hogy hívnak, honnan jövök, hogy kerülök ide. Rossz ruhámat szemlátomást nem rám méretezték, össze is voltam verve. A zsebeimet hiába forgattam ki, nem találtam sem útlevelet, sem levéltárcát, semmit, semmilyen levelet vagy azonosító okmányt. És pénzem sem volt, még aprópénzem sem. Kerestem egy rendőrt, és elmondtam, micsoda fonák helyzetbe kerültem. Elvitt az őrszobára. Kérdezgettek, orvost hoztak, megvizsgáltak. Az orvos neve dr. James V. Cutbill. Címe: Las Vegas, 515 North Fifth Street, Feljegyezte, hadnagy úr? Cutbill doktor kijelentette, kétségkívül tanult és jómódban felnőtt ember vagyok, ötvenéves, talán valamivel idősebb. Amnéziám van. Fizikai állapotom tökéletes, beszédem alapján észak-amerikainak kell tartson. Testemen, sajnos, nincs semmilyen különös ismertetőjel, operációs heg, vagy egyéb: mandulámat és orrmandulámat valószínűleg még gyerekkoromban vették ki. Aminek alapján persze semmire nem mentünk. A fogaim jó minőségű fogászi munka nyomait őrzik, de legtöbb fogam ép. A rendőrségen lefényképeztek, és a képet, személyleírásommal együtt elküldték az ország összes nyilvántartójába. Los Angelesben is kell lennie rólam egy rendőrségi dossziénak, hadnagy úr.

Keats fülig vörösödön.

– Utánanézek – dünnyögte. – És nem csupán ennek.

– Úgy legyen, hadnagy úr – mosolygott Wallace. – Tiszta ruhát kaptam a Las Vegas-i rendőrségtől, állást is szereztek egy motelban, mindenes lettem, kosztot-kvártélyt is ott kaptam, meg heti néhány dollár fizetést. A motel neve: *The 711,* a 91-es úton van, a várostól északra. Közel egy hónapig dolgoztam ott, félretéve a fizetésemet. A Las Vegas-i rendőrségtől megtudtam, hogy az egész országban sehonnan sem hiányzom, senki nem kerestet. Akkor kiléptem a munkából, és autóstoppal ide utaztam, Kaliforniába.

– A tavalyi április Los Angelesben virradt rám. Az Y-ban laktam, az amerikai ifjúsági szervezet átmeneti szállásán, a South Hope Streeten; furcsállom is, hadnagy úr, hogy nem akadt a nevemre a nyilvántartásukban – pedig bizonyára kutatott utánam, igaz?... No és buzgón jártam a várost, munkát keresve. Ráeszméltem, hogy tudok gyors- és gépírni, és jól számolok – nyilván irodai gyakorlatom volt a múltban, no és meglehetősen alapos általános képzést kaphattam így aztán jelentkeztem egy hirdetésre, amely titkárt és ápoló-mindenest keresett egy magatehetetlen üzletember mellé. Elmeséltem Mr. Priamnek a történetemet, úgy, ahogy most önöknek. Úgy tűnt, nehezen maradnak meg nála az emberek. Miután információkat szerzett rólam, egyhavi próbaidőt ajánlott. És lám – fejezte be Wallace kellemes mosolyával –, ma is neki dolgozom.

– Priam tehát fölvette minden referencia nélkül? – Kérdezte hitetlenkedve Keats. – Akkor ugyancsak meg lehetett szorulva.

– Igaz, igaz, hadnagy úr. És hát Mr. Priam büszkén vallja, hogy jó emberismerő. És jellemfölismerő. Amiért

külön hálás vagyok neki, mert hiszen mai napig bizonytalanságban vagyok a jellememet illetően.

Ellery rágyújtott. Wallace kritikus szemmel figyelte a gyufa lángját. Mikor Ellery elfújta, Wallace megint elmosolyodott. Ám akkor megszólalt Ellery: – Hogyan jutott eszébe, hogy éppen az Alfred Wallace nevet vegye föl, mikor semmire nem emlékezett? Vagy a nevére azért mégis?

– Nem, Mr. Queen, arra sem. Csak úgy találomra választottam. Alfred meg Wallace: két köznapi, elég gyakori név, s mégis csak boldogítóbb, mintha John Doe-nak kellene hívatnom magamat. Mondja csak, hadnagy úr, nem is akar utánajárni a történetemnek?

– Dehogynem, ellenőrizni fogom. És biztos vagyok benne, hogy minden pontról pontra úgy van, ahogy maga előadta. Dátumok, nevek, címek, minden. Csak hát valami azt súgja, hogy mégis becsapás az egész. Magának, Mr. Queen, nem ez a gyanúja?

– Az a Las Vegas-i doktor… az hipnotizálta magát? – kérdezte válasz helyett Ellery a mosolygó férfitól.

– Hogy hipnotizált-e? Nem, Mr. Queen. Csak általános orvos volt.

– Járt azóta más doktornál? Teszem azt, pszichiáternél?

– Nem én.

– Ellenezné-e, hogy megvizsgálja egy pszichiáter… mondjuk, akit Keats hadnagy választ?

– Tartok tőle, hogy ellenezném – dünnyögte Wallace. – Nem is olyan biztos, hogy meg szeretném tudni, kicsoda voltam egykor. Mert kiderülhet, ugye, hogy szökött tolvaj vagyok, vagy hogy él valahol egy görbe lábú feleségem és öt idióta gyerekem. És nagyon jól érzem magam ott, ahol vagyok. No persze, Roger Priamról nem mondható el, hogy a világ legkellemesebb munkaadója, de munkám sok

mindenért kárpótol. Főúri kényelemben élek. Fizetésem igen magas: Mr. Priam vitathatatlanul nagylelkű e téren. A vénséges, kövér Mrs. Guittierez kiválóan főz. Muggs, a cselédlány, is példás rendben tartja a szobám, és rendszeresen fényesíti a cipőm, noha valami okból ki nem állhat; mellesleg iszonyúan prűd, és büdös a szája. Helyzetem oly szerencsés, hogy rendezettnek tudhatom a nemi életemet is… pardon, ezt, ugyebár, nem kellett volna az orrukra kötnöm? – Wallace fancsali arccal nézett körül, aztán legyintett izmos kezével. – Semmi, csak nyelvbotlás, uraim. Remélhetőleg nem is hallották.

Keats akkor már talpon volt. Ellery, mondhatni akarata ellenére, megszólalt:

– Hogy értsük ezt, Wallace?

– Üriember, ha valóban az, nem erőltet ilyen témát, Mr. Queen.

– Úriember, ha valóban az, nem hoz szóba ilyen témát, Mr. Wallace. Kérdem tehát ismét: Mr. Priamnél vállalt munkája miként függ össze nemi életével?

Wallace mintha kínban lett volna. Keatsre nézett.

– Köteles vagyok felelni?

– Semmire nem köteles felelni – felelte megfontoltan Keats. – A témát maga hozta föl, Wallace. Én személy szerint fütyülök a nemi életére. Hacsak köze nincs valami módon ehhez az ügyhöz. Ha van, akkor viszont bölcsen teszi, ha beszél róla.

– Nincs köze, hadnagy úr. Már hogy is lenne?

– Én tudjam?

– Lesz szíves felelni a kérdésemre – nógatta Ellery, immár nyájasabban.

Wallace megvonta a vállát.

– Na jó. De maga lesz a tanúm, Keats hadnagy, hogy a végsőkig védelmezni próbáltam a szóban forgó hölgyet. – Azzal hirtelen Ellery szemébe nézett, és Ellery látta a szemében megcsillanó fagyos derűt. – Mr. Queen, abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy munkaadóm hitvese megosztja velem az ágyát. Már ugye, mikor úgy hozza az alkalom. És mivel a lélek erős, de a test erőtlen, és mivel Mrs. Priemnél vonzóbb nőt elképzelni sem tudok, az alkalom bizony hetenként többször is úgy hozza, és ez így megy immár egy esztendeje. Kielégítő a válaszom?

– Egy pillanat, Wallace – hallotta Ellery Keats hangját.

És Keats odapattant Ellery és Wallace közé, és ezt mondta:

– Queen, hadd vegyem át most én. Maga meg menjen ki.

– Már miért mennék? – kérdezte Ellery.

Keats egy ideig nem mozdult, de aztán kihúzta a derekát, és oldalt lépett.

– Hazudik, barátom – mondta akkor Ellery Wallace-nak. – Arra számít, nemde, hogy tisztességes ember tisztességes asszonynak ilyen kérdést egyszerűen nem mer föltenni, és így hazugságára soha nem fog fény derülni. Nem tudom, mi célból hazudott ekkorát, de ebben a percben a végére fogunk járni. Keats, adja ide azt a telefont.

És Ellery ezenközben pontosan tudta, hogy mindez igaz. Tudta, amint a szó kiröppent Wallace ajkán. Az emlékezetvesztéses sztori bizonyára csak a felszínen igaz; Wallace gondosan kiagyalt egy kibúvót a maga számára, a Las Vegas-i rendőrséggel, meg egy nevenincs orvossal teremtve meg alibijét. Hanem ez, ez a másik, ez betűről betűre igaz. Legszívesebben megfojtotta volna a szoba közepén álló, önelégülten mosolygó férfit.

– Nem hiszem, hogy ezzel célt érne, Mr. Queen – jegyezte meg Keats. – A hölgy úgyis tagadni fogja. És semmit nem tudunk bizonyítani.

– Keats, ez az ember hazudik.

Wallace élvezte a helyzetet.

– Lám. Örömmel hallom, miként vélekedik rólam, Mr. Queen. No persze. Hazudok, hogyne. Távozhatnék, hadnagy úr?

– Nem, Wallace – biggyesztette előre az állát Keats. – Ha már eddig elmentünk, tudnom kell a teljes történetet. Azt állítja, ugyebár, hogy már csaknem egy év óta rendszeresen fölszarvazza Priamet. Delia Priam szerelmes magába?

– Nem hinném – válaszolt Wallace. – Inkább ő is csak úgy van, ahogy én. Szükségét érzi, és azzal kész.

– De, ugye, egy ideje már nem áll fenn? – kérdezte kissé bizalmaskodó hangon, amolyan férfias összekacsintásképpen. – Egy ideje már vége.

– Dehogy. Miért lenne vége?

Keats fölhúzta a vállát.

– Micsoda önelégült, hitvány alak maga, Wallace. Eszi a munkaadója kenyerét, issza a borát, él a pénzén, és hál a feleségével – az a szerencsétlen meg ott ül tehetetlenül a székében. Nyomorék, aki még ha tudná, mi folyik a háta mögött, akkor sem tehetne maga ellen, Wallace.

– Jaj, hát úgy látom, nem elég világosan fejeztem ki magam, hadnagy úr – mosolygott rendületlenül Wallace. – Priam nagyon- is jól tudja, mi folyik a háta mögött. Mi több: visszatekintve, azt kell mondanom, hogy éppenséggel ő tervelte el így a dolgot.

– Mit nem akar beadni itt nekünk?!

– Önöknek, urak, szemlátomást fogalmuk sincs, miféle ember ez a Priam. Pedig, véleményem szerint, inkább az ő

élete után kellene érdeklődniük, hiszen az ő életét akarják oly buzgón megóvni.

Wallace szórakozottan végigfuttatta ujját a kalapja peremén.

– Nem tagadom, eleinte magam is tartottam Priamtől. Titkolóztam, mikor összekerültünk Deliával. Delia azonban kinevetett, és azt mondta, ne legyek már gyerek, Priam tudja, és ő akarta, hogy így legyen. Noha szóban soha el nem ismerné, nem is céloz rá soha, sem Deliának, sem nekem… Eleinte azt hittem – folytatta szerényebben Wallace –, hogy csak ugrat az asszony. De aztán észre kellett vennem bizonyos dolgokat. Ahogy Priam nézett bennünket. Ahogy szinte egymás karjába lökött, örökösen alkalmakat teremtve. És a többi. Így aztán nyomozni kezdtem a magam épülésére.

– Rájöttem például, hogy Priam mindig feltűnően virulens férfiakat vett föl titkárnak.

– És emlékeztem, miket kérdezett, mikor munkára jelentkeztem, és úgy méregetett, mint egy eladó csődört. – Szivart vett elő, és rágyújtott. Élvezettel kifújta a füstöt, hátradőlt. – Hogy őszinte legyek, nem mertem Delia elé állítani a közvetlen, a nyilvánvaló kérdéssel. De, ha csak nagyot nem tévedek, és ez nem valószínű, ki kell mondjam, hogy Priam titkárai mindig kettős föladatkört láttak el. Legalábbis az utóbbi tíz évben. És ez megmagyarázza a gyakori változást. Nem minden férfi olyan virulens, mint amilyennek látszik. – Wallace önelégülten elnevette magát. – És hát vannak, ugye, olyan széplelkek is, akiknek nincs ínyükre ez a helyzet… Am a tények attól még tények. Akit Priam fölfogadott, annak nem csak a ház urát, de az úrnőjét is szolgálnia kellett.

– Dobja ki ezt az embert – vetette volna oda Ellery Keatsnek, de meglepetésére, hang nem jött ki a torkán.

– Roger Priam mármost – hadonászott Wallace a szivarral – iskolapéldája a nyerseségnek, a durva erőnek, és a beteges hatalomvágynak. Jelleme kulcsa – és ha valakinek, nekem aztán volt alkalmam megítélni – az a kényszerítő erejű igény, hogy minden és mindenki fölött uralkodjék. Az öreg Leander Hill fölött úgy próbált uralkodni, hogy magával is elhitette, hogy hazulról, a kerekes székéből ő irányítja a sok millió dolláros cég ügyeit. Zsarnokoskodott Crowe MacGowan fölött is, Delia szerint, amíg MacGowan ki nem repült a szárnyai alól. No és Delián kezdettől fogva uralkodott, de az asszony fütyült az egészre, és méltóságán alulinak érezte volna, hogy jeleneteket rendezzen – és fizikailag uralkodott rajta Priam, amíg meg nem bénult; Delia mondta, igen, hogy a legképtelenebb ocsmányságokat követte el vele szemben. Most pedig tessék elképzelni – folytatta halkabban Wallace –, mit jelentett az uralkodásra született Priamnek a paralízis. Fizikai értelemben megszűnt férfinak lenni. És a felesége, ugyebár, csodás nő: mind a mai napig tűzbe hozza a férfiakat. Priam pedig, ismerve Deliát, bölcsen tudta, hogy csak idő kérdése, mikor ér célba valamelyik férfi a sok közül. És akkor aztán? Akkor ő, Priam, még csak tudni sem fog róla. Teljesen kicsúszik a dolog a kezéből. Ami, ugye, megengedhetetlen. Kidolgozta tehát a maga faramuci megoldását – helyettest állított, hogy azon keresztül uralhassa tovább az asszonyát. Gondolják csak el! Szántszándékkal viruló, egészséges férfit választ, s teszi ezt a célból, hogy őt magát helyettesítse fizikailag és lelkileg – és egymás karjába taszítja őket. – Wallace a szivarhamut a Keats asztalán álló hamutálba pöccintette. – Sokszor arra gondoltam, bizonyára Faulkner

Szentélyéből vette, vagy talán Krafft-Ebbingtől – noha valószínű, hogy negyvenöt év alatt egy árva könyvet el nem olvasott. Priam ezt nem tudná elmagyarázni, nem, önmagának sem, akarom mondani, önmagának aztán végképp nem. Tudatlan, tanulatlan ember, még szókincse sincs. És mint oly sok tanulatlan ember, ő is maga a tetterő. Összeboronálja feleségével a magaválasztotta titkárt, ezzel – helyettesítés útján – letudva a házastársi kötelesség; süketséget tettet az iránt, ami nap nap után a háta mögött, pontosabban a feje fölött zajlik, és így kényura marad a helyzetnek. Odahaza ő az isten, uraim, és nincsen más isten őrajta kívül. Roger Priam szemében Roger Priam az igaz isten. – Wallace kifújt egy vastag füstkarikát és fölállt. – És most, hadnagy uram, ha ez minden, akkor, engedelmével, menteném, ami a szabadnapomból megmaradt.

– Wallace, maga egy kígyónyelvű, asszonylelkű, aljas hazug – szólt váratlanul erőteljes hangon Keats. – Egy szót sem hiszek ebből a förtelmes disznóságból, amit elibénk tálalt. Ha bebizonyosodik a hazugsága, Wallace, akkor otthon hagyom a rendőrbárcámat a feleségemnél és a gyerekeimnél, elkapom magát, és beviszem egy sötét sikátorba, és a lelket is kiverem magából!

Wallace arcáról leolvadt a mosoly. Hirtelen megöregedett. Átnyúlt Keats asztalán, és fölvette a telefont.

– Tessék – nyújtotta a kagylót a detektívnek. – Vagy mondjam én a számot?

– Na, tűnés innen!

– De hisz bizonyítékot akar, nem? Ha megfelelően kérdi, hadnagy úr, Delia elmondja magának. Okos nő az, kulturált asszony.

– Ki innen!

Wallace nevetett. Óvatosan visszarakta a kagylót, divatos kalapját föltette jól fésült fejére, és dúdolva, köszönés nélkül kisétált.

Keats ragaszkodott hozzá, hogy hazafuvarozhassa Elleryt. Lassan hajtott az ötórai sűrű forgalomban.

Nem beszélgettek.

Látta ő már a Priam-ház halljában, aznap, mikor az asszony hívására átment, hogy megnézze a döglött békák inváióját. Wallace ott állt az asszony mellett, sokkal közelebb, mint ahogy egy férfi megengedheti magának, hacsak nem tudja, hogy szívesen veszik a közelségét. Na és Delia bizony szívesen vette. Csak állt, Wallace a kezét szorongatta, és a fülébe suttogott… Emlékezetébe idézte Wallace két-három tekintetváltását az asszonnyal – titkos tudás birtokában levő férfi pillantása volt az, az édes hatalom birtokosáé… „Mindig a legkisebb ellenállást követem”… Eszébe jutott az az eset, mikor Delia, a fia és Laurel érkeztének hangjára, bezárkózott az ő, az Ellery hálószobájába. Lám, azért jött, amihez hozzászokott a Priam-házban. Lehet, hogy ellenállhatatlanul vonzódik a híres emberekhez, de lehet, hogy ráunt Wallace-ra. (És ez lett volna Wallace bosszúja?) Ezernyi jelét adta az asszony szándékának, csak hát ő valamennyit félreértette.

– Na, itthon is vagyunk, Mr. Queen – szólt Keats.

Ellery háza előtt álltak.

– Ó, köszönöm. – Ellery gépiesen kikászálódott. – Hát akkor jó éjt.

De Keats még nem indított.

– Nem a maga telefonja csörög? – kérdezte.

– De. Vajon miért nem veszi föl Mrs. Williams? – mondta ingerülten Ellery. Aztán elnevette magát. – Azért, mert szabadnapos. Na, megyek, és felveszem.

– Várjon! – állította le a motort Keats, és szökkent ki a kocsiból.

– Lehet, hogy a kapitányság. Szóltam, hogy itt keressenek.

Ellery kinyitotta az ajtót, és bement. Keats várakozó álláspontra helyezkedett a küszöbön.

– Halló!

Keats látta, hogy Elléry megmerevedik.

– Igen, Delia.

Ellery csendben hallgatott. Keats hallani vélte a forrón, érzékien zümmögő torokhangot.

– Itt van Keats is. Dugja el, Delia, amíg oda nem érünk. Egy perc és ott vagyunk!

És azzal letette a kagylót.

– Mit kíván a szép hölgy? – érdeklődött Keats.

– Azt mondja, újabb kartondobozt talált. A kapunál levő postaládába tették, szemlátomást nem rég. Kézzel írott, nyomtatott betűkkel Priam neve a dobozon. Priamnek még nem szólt; azt kérdezte, mitévő legyen. Hallotta, mit feleltem, igaz?

Újabb figyelmeztetés!

Keats a kocsihoz szaladt.

Tizedik fejezet

Keats a postaládától százötven méterre állt meg kocsijával, kiszállt, és az utat fürkészve megindult felfelé. Gumiabroncsnyom bőséggel volt az úton, egymás hegyén-hátán, fölismerhetetlenül. A postaláda körül több női saroknyom, egyéb semmi.

A láda ajtaja tárva-nyitva, maga a láda üres.

A kocsifelhajtón fölmentek a házhoz. Keats csöngetés és kopogtatás nélkül benyitott. A rángó arcú cselédlány sietett elébük.

– Mrs. Priam üzeni, hogy tessék fölmenni az emeletre – suttogta. – Az ő szobájába. – Félénk pillantást vetett Roger Priam birodalmának csukott ajtajára. – És nagyon halkan tessék lenni, mert olyan éles füle van *nekije,* hogy csak na.

– Rendben – lehelte Keats.

Muggs lábujjhegyen elsietett. A két férfi megvárta, míg eltűnik a hall végi lengőajtón, akkor aztán fölmentek a lépcsőn.

Az emeletre érve kinyílt a lépcsővel szemközti ajtó. A két férfi belépett.

Delia Priam gyorsan becsukta az ajtót, és háttal nekitámaszkodott.

Kurta sortban volt és parányi bikinifelsőben. Hosszú, telt combján feszült a nadrág, dús keble kicsordult a melltartóból. Fényesfekete haja laza kontyban. Mezítláb volt, magas sarkú cipője lerúgva hevert mellette. A zsaluk behúzva – világos szeme álmoskásan izzott a félhomályban.

Keats ráérősen végigmérte.

– Helló, Ellery – Delia hangján megkönnyebbülés érződött.

– Helló, Delia – köszönt Ellery, tökéletesen, ijesztően színtelenül.

– Okosan tenné, ha fölvenne valamit, Mrs. Priam – szólt Keats.

– Más alkalommal kitüntetésnek vennénk, de most, ugye, hivatalból vagyunk itt. – Mosolygott, de csupán a szájával. – Tudja, nemigen tudnék így gondolkodni.

Az asszony meglepetten nézett végig magán.

– Jaj, ne vegye zokon, hadnagy úr. Tudja, a napozóteraszról mentem a postaládához. Nagyon sajnálom. – Harag bujkált a hangjában, s talán egy parányi szégyenkezés.

– Semmi baj, Delia – szólalt meg Ellery. – Úgyis a látvány befogadójától függ, hogyan értelmezi a jelenséget.

Delia gyors, fürkésző pillantást vetett a férfira. Homlokán, sűrű szemöldöke között ránc képződött.

– Mi baj, Ellery?

A férfi némán ráemelte szemét.

Delia elsápadt. Keze meztelen vállára rebbent, és sietős léptekkel elhúzva a két férfi mellett, magára csapta öltözködőszobájának ajtaját.

– A rohadt szajha – mondta Keats, korántsem elégedetlenül. Cigarettát halászott elő, s beillesztette ajka közé. Ám a cigaretta kettétört; Keats félrefordult, és kiköpte a végét.

Ellery körülnézett.

A szoba lehengerlő volt; sötét spanyol bútorzat, sötét tapéta; a függönyökön hatalmas trópusi virágok. Polinéziai vörös, hosszú szőrű szőnyeg. Különös színű és alakú díszpárnák szanaszét. Öblös majolikavázák liliomcsokrokkal. A falon hatalmas Gauguin-reprodukciók; az ágy fölött nagyméretű s szemlátomást igen régi vaskereszt. A falfülkékben számos kerámia, fafaragvány, egzotikus fémszobrocska, ez utóbbiak többsége modern, és sok közöttük a férfiakt. Vasláncon sajátos könyvespolc függött alá a mennyezetről; Ellery közelebb lépett, lábával az ágyat súrolva. Aquinói Szent Tamás, Kinsey, Berkeley püspök, Pierra Loti, Havelock Ellis. A *szentek élete,* és egy párizsi kiadású klasszikus pornó, a *Fanny Hill. A* többi csupa detektívregény; köztük az övé is, a legfrissebb. Az ágy

nagyon széles és alacsony; takaróján fényes, élénk színű, fémszállal kivarrt hatalmas életfa. A mennyezeten, az ágy fölött, s vele azonos méretben, egy tükör, körülötte fénycsövek.

– Nem is tudom, miért – jegyezte meg a csöndben Keats hadnagy –, arra a moziszínészre emlékeztet, hogyishívják, na, a némafilm régi szép napjaiból. Na szóval, az ő budijában volt a falra akasztva egy hengerre csévélt nyúlprém. – Nyílt az öltöző ajtaja, és erre Keats megemelte a hangját: – így már könnyebb lesz, köszönöm, asszonyom. Akkor hát lássuk a medvét, akarom mondani, a dobozt.

Delia az ágy lábánál álló nagy tikfa ládához lépett, melynek rézvereteit gazdag kelet-indiai domborítások díszítették. Fölnyitotta a fedelét. Puritán, barna vászonruhát vett föl, továbbá harisnyát és lapos sarkú cipőt, a haját kemény kontyba kényszerítette a nyakán. Sápadt volt és tartózkodó, kerülte a férfiak tekintetét.

A ládából előkerült egy fehér kartondoboz, nagyjából tízszer-hússzor-három centis, közönséges cukorspárgával átkötve. Delia átadta Keatsnek.

– Kinyitotta már, Mrs. Priam?

– Nem.

– Tehát nem ismeri a tartalmát?

– Nem.

– Hadd halljam én is, hol, hogyan találta.

– A postaládánkban, a kapunál. Virágot akartam szedni az ebédlőasztalra, és akkor láttam, hogy nyitva van. Belekukkantottam, és ez volt benne. Fölhoztam, bezártam a ládámba, és telefonáltam.

Olcsó kis doboz volt. Fölirat, kép semmi. A madzagra egy közönséges barna kartont erősítettek, erre írták, fekete

krétával, gondosan jellegtelenített nyomtatott nagybetűkkel: Roger Priam.

– Amolyan olcsó áruházból való holmi – vélekedett Keats, megkocogtatva körmével. Szemügyre yette a kartont. – Ez is csak olyan.

– Delia. – Ellery hangja hallatán az asszony ránézett, de meglátva .az arcát, elkapta róla a tekintetét. – Maga látta azt a másik dobozt, amit a férje Leander Hill döglött kutyájával egyidejűleg kapott. Ilyen volt az is? Méretre, minőségre, zsinegét, címkéjét tekintve?

– Ilyen, igen. Talán csak valamivel nagyobb. – A bársonyos hang ezúttal rekedten szólt.

– Valami pecsét?

– Semmi.

– Nézze meg, kérem, a kézírást ezen a kartonon. Hasonlít az elsőhöz?

– Igen. Mintha. – Delia váratlanul Ellery karjára tette a kezét, de nézni nem rá, hanem Keatsre nézett: – Hadnagy úr, volna pár szavam Mr. Queenhez, négyszemközt. Egy perc.

– Nincs mit titkolnom Keats elől – jegyezte meg Ellery, s a karját nézte.

– Kérem.

Keats fogta a dobozt, és a legtávolabbi ablakhoz ment vele. Fölhúzta a rolettát, s hunyorogva nézte a doboz fedelén elomló napfényt.

– Ellery. Mi történt magával tegnap este? – kérdezte rekedten.

– Semmi. Tegnap este semmi.

– Talán épp az a baj – nevette el magát az asszony.

– Hanem azóta annál több.

Delia már nem nevetett.

– Hogyhogy?

A férfi vállat vont.

– Ellery. Valaki hazugságokat terjeszt rólam?

Ellery megint a nő kezét nézte.

– Kedves Delia, tapasztalatom azt mondatja velem, hogy ha valaki hazugságnak nevez egy vádat, mielőtt meghallgatná, akkor lényegében elismeri, hogy a vád igaz.

Azzal hüvelyk- és mutatóujja közé fogta a nő kezét, mint valami visszataszító tárgyat, és leejtette.

És hátat fordított neki.

Keats a füléhez tartotta és elmélyülten rázogatta a dobozt. Valami halkan zörgött benne. A súlyát mérlegelte.

– Mintha egyetlen tárgy lenne, selyempapirosba csomagolva. Nem túl nehéz. – Rápislantott Deliára.

– Nekem nincs jogom fölbontani, asszonyom. *Magának* viszont semmilyen törvény nem tiltja, hogy akár itt, az orrunk előtt, kinyissa…

– Én aztán meg nem oldom azt a zsineget, Keats hadnagy – mondta fölindultan Delia – hiába várja azzal a mocskos leikével.

– Jaj istenem, mi rosszat tettem? – vonta föl vöröses szemöldökét Keats, miközben a csomagot átadta Ellerynek. – Látom már, magának kell határoznia, Mr. Queen. Mi a szándéka?

– Hagyják el a szobámat!

– Ki fogom nyitni, Keats – felelt Ellery –, csak nem itt, és nem most. Nézetem szerint Roger Priam, a felesége és Laurel Hill jelenlétében kell kibontani.

– Rám ne számítsanak – suttogta a szép asszony. – Takarodjanak!

– Nagyon fontos, hogy maga is ott legyen – mondta higgadtan Ellery.

– Nem maga fogja megszabni, hogy mit tegyek.

– Ez esetben olyan ember támogatását kell kérnem, aki megszabhatja.

– Olyan ember még nem született!

– Hát Wallace? – mosolygott rá Ellery. – Vagy valaki más a tornasorból?

Delia Priam magába roskadva lehuppant a díszes ládára.

– Gyerünk, Keats. Épp elég időt vesztegettünk ebben a párzókarámban.

Laurelnek tíz perc sem kellett, hogy befusson. Látszott, majd kifúrja oldalát a kíváncsiság. Mögötte, a Priam-ház barlangmélyi homályában, ott baktatott a jövő embere. Az ifjú MacGowan visszatért az atomkor utáni világba.

– Most meg mi a gond? – kérdezte nyűgösen.

Senki nem felelt.

Jó ösztönnel átölelte hosszú karjával az anyját, és megcsókolta. Delia hálás-aggodalmasan fólmosolygott rá, és mikor a fiú fölegyenesedett, továbbra is ott tartotta kezében a nagy lapátmancsot. MacGowant zavarba hozta az érezhetően feszült légkör. Keatsre meredt, őbenne vélvén fölfedezni az okot, aztán a fölbontatlan dobozra siklott a tekintete, és azt méregette gyilkos indulattal.

– Nyugalom, fiacskám – csitította Keats. – Ez a fán élés mintha kikezdené az idegeit, nem? Igazam van, Mr. Queen?

– Igaza.

Az ifjú MacGowan nem tudta. Laurel annál inkább – Laurel jó ideje tudta már –, de Delia fiacskája gyanútlanul lubickolt anyja feltétlen imádatában. Hű de utálnám, ha nekem kellene fölvilágosítanom, gondolta Ellery.

Laurelnek elég volt egy pillantást vetni Deliára, s egy másikat Elleryre, és máris mindent megértett.

Ellery a hall küszöbén állva hallgatta Keats előadását.

– Ugyanaz a karton, ugyanaz a kréta, ugyanaz a kézírás, ami a döglött kutya nyakában volt – jelentette ki Laurel, komor képpel tanulmányozva a dobozt. – Mi van benne?

– Rögtön kiderül – felelte Ellery; átvette a csomagot Keatstől, s a kis menet élén elindult Roger Priam ajtaja felé.

– Vitorlát bevonni – szólt rájuk az öreg Collier a szemközti ajtóból.

– Helló, Mr. Collier. Velünk tartana? Van itt egy kis újdonság.

– Maradok inkább csak az árbockosárban. Megértünk mi már éppen elég bajt.

– De hisz épp megelőzni akarjuk a bajt – érvelt nyájasan Keats.

– Tehát elébe mennek. Nem valami okos taktika – csóválta fejét az öreg. – Élni és élni hagyni. Vagy halni és halni hagyni, ha úgy jobb tetszik. Mert ha a mondás odafelé igaz, akkor visszafelé is igaznak kell lennie. – Azzal hátralépett, és nyomatékkai magára húzta a könyvtár ajtaját.

Ellery próbát tett Priam ajtajával. Zárva volt. Lármásan megzörgette.

– Ki az? – hallatszott, ez egyszer kissé bizonytalanul a ragadozóhang.

– Maga feleljen, Delia – súgta Ellery.

Az asszony gépiesen biccentett.

– Nyiss ajtót, Roger. – Erőtlen, mondhatni unott volt a hangja.

– Delia? Mi kell már megint? – Kihallatszott a kerekes szék nesze. Aztán üvegcsörömpölés. – A franc essen ebbe a

szőnyegbe! Hányszor megmondtam Alfrednek, hogy… – Nyílt az ajtó, és rájuk meredt a szakállas férfi. Előtte, a lehajtós polcon whiskysüveg, szóda, félig telt pohár. A szeme véreres volt. – Ez meg mi? – förmedt rá Elleryre. – Mintha megmondtam volna, hogy magukat kettőjüket ne lássam többé?! – Villámló tekintete megakadt az Ellery kezében tartott dobozkán. Résre szűkülő szemmel nézett körül. Feleségén és mostohafián keresztülnézett, mint az üvegen.

Laurel arcán elidőzött egy percet, s olyan tömény gyűlöletet fecskendezett rá, hogy Crowe Macgowen önkéntelenül felhördült. Laurel összeharapta a száját.

Priam kinyújtotta szőrös mancsát.

– Ide azt a dobozt.

– Nem.

– Az én nevem van rajta. Ide vele.

– Sajnálom, nem adhatom, Mr. Priam.

Priam arcán kigyúlt a harag bíbor fáklyája, a szeme lobot vetett.

– Hogy merészeli elvenni a más tulajdonát?!

– Nem szándékozom megtartani, Mr. Priam. Csak látni akarom a tartalmát. Volna szíves hátrébb húzódni, hogy beléphessünk mindnyájan, és civilizált emberekhez méltón hajtsuk végre a dolgot?

Ellery közönyös tekintettel figyelt. Priam bezzeg ölni tudott volna a szemével. Keze mindazonáltal a kerékre csusszant, és nagy vonakodva beljebb tolatott.

Keats gondosan becsukta az ajtót, s ott is maradt, nekivetette a hátát, és feszült figyelemmel nézte Priamet.

Ellery bogozni kezdte a madzagot.

Nem kapkodta el a dolgot.

Priam keze most is még a keréken. Előrehajolva, teljes odaadással kísérte a fölnyitás szertartását. Szakálla megmegemelke- dett a mellén. A bíbor fáklya kihunyt, egyfajta szürkés ürességet hagyott maga után. Mint a vigasztalan őszi égbolt, gondolta Ellery.

Laurel csupa ideg volt.

Az ifjú MacGowan egyik meztelen lábáról a másikra állt.

Delia Priam maga volt a megtestesült nyugalom.

– Hadnagy úr – szólalt meg váratlanul Ellery, már az utolsó csomót bontva –, mit gondol, mi van benne?

– Semmi jó… Azok után a döglött békák után, ugye … – Továbbra is merően nézte Priamet.

– Mit szarakodik avval a sok csomóval! – robbant ki az ifjú MacGowan.

– Na, ki mit tippel?

– *Az istenért!* – esdekelt Laurel.

– Mr. Priam?

Priam nem moccant. Csak az ajka mozgott, s körötte a szakálla. Hangot nem adott.

Ellery lekapta a födelet.

Roger Priam hátravetette magát, s kis híján a széket is fölfordította. Akkor, látva a többiek megütközését, a whiskyspohár után nyúlt. Ivás közben sem vette le azonban a szemét a dobozról.

Pedig csupán a fehér selyempapír burkot láthatta.

– Akkorát ugrott, Mr. Priam – mondta csevegő stílusban Ellery –, hogy az ember azt hihetné, éhes csörgőkígyóra, vagy más efféle, eleven és taszító lényre számított. Mondja, mitől fél?

Priam keményen lecsapta kiürült poharát. Hamuszürke volt még a keze bütyke is.

– Nem félek – közölte. – Semmitől – teleszívta irdatlan mellkasát. – És lesz szíves nem idegesíteni…! Mert fogom magam, és…

Vak indulattal fölkapta kezét, és leverte a whiskysüveget. Az üveg szilánkokra tört.

Ellery magasra tartotta a tárgyat, immár burkolópapírja nélkül. Két ujjal, nyitott tenyérrel, a sarkainál érintve mutatta föl.

Ő maga is meghökkent. Keats is.

Mert a tárgy korántsem olyan volt, amitől pánikba kell esnie egy férfiembernek.

Levéltárca volt, nagyon is hétköznapi holmi, olyan belsőzseb-méretű, aligátorbőr, szépen kikészítve, zöldre pácolva. Vér nem tapadhatott hozzá, története sem igen lehetett – szemlátomást vadonatúj darab. És nem is olcsó: a sarkain aranylemez. Ellery kinyitotta. Semmi, még csak egy névkártya, egy sajtpapírra firkantott üzenet sem volt benne.

– Hadd lám – mondta Keats.

Semmi, ami indokolná egy férfi ijedelmét, egy nő elsápadását.

– Sehol egy monogram – állapította meg Keats. Csak a gyártó cégjelzése. – Eltűnődve megvakarta állát, s újra Priamre nézett.

– És, hadnagy úr?

– -Mit és, Miss Hill?

– A gyártó.

– Leatherland, Inc., Hollywood, Kalifornia.

Priam szakálla ernyedten csüngött a mellére.

Delia Priam szeme ijesztően elkerekedett a tárca láttán, arcából kiszaladt a vér, és lehunyta gyorsan a szemét, mint aki kísértetet akar távol tartani.

Sokk, nyilvánvaló, hogy az. De mitől? Félelemtől? A félelem csak követte a sokkot: nem az váltotta ki.

És akkor Ellery agyában fény gyúlt.

A fölismerés sokkja.

Ezen aztán elmélázott. Új tárca, ugyebár. Valószínű, hogy Delia is most látja először. Hacsak… Várjunk csak. Priam se igen láthatta máskor. Vajon ugyanazt jelenti mind a kettejüknek? Ellery arra tippelt volna, hogy nem. Reakciójuk jellege nem volt azonos. Mintha villám sújtotta volna mindkettejüket, idáig rendjén is volna. De Ellerynek úgy tűnt, hogy Priam értő meteorológusként regisztrálta a villámot, mint aki fölfogja e természeti csapás lényegét, felesége viszont tudatlan kívülálló, akit elemi erővel taglózott le a rémület. Ejnye, biztosan túlbonyolítom, gondolta Ellery. Egy tekintetből nem lehet bizonyosságot szerezni… .Beszélni most úgysem lehetne Deliával… Bármily különös, Ellery boldog volt. Érdekes, milyen tökéletesen meg tudja ölni a szenvedélyt, ha egy piszkos tény tudomására jut az embernek. Nem érzett immár semmit, mikor a nőre nézett, még csak viszolygást sem. Hogy a gyomra mégis háborgott, azt a szégyen okozta: lám, milyen könnyen átejthetik.

– Hová, hová, Delia?

Delia elindult.

– Anya!

Lám, hát Crowe is látta. Anyja után szaladt, és még épp utolérte az ajtóban.

– Mi baj?

Delia összeszedte magát.

- Még ilyen szamárságot. Elegem lett az egészből, kisfiam. Hisz csak egy levéltárca! Méghozzá milyen szép darab. Biztosan ajándék valakitől, aki úgy tudja, hogy ma

van Roger születésnapja. Eressz, Crowe, hadd menjek. Meg kell beszélnem az ebédet Mrs. Guittierezzel.

– Hát persze – mondta megkönnyebbülten Mac.

Laurel pedig…

– Mr. Priam helyében – mondta vontatottan Keats – engem leginkább az gondolkodtatna el…

Laurel pedig szemlátomást értetlenül fogadta a meglepetést.

– …hogy a küldője vajon mi a fenét képzelt, hogy mit csináljak vele. Mit kezdjen egy csatahajó, teszem azt, egy fűnyíróval.

Laurelt nyilvánvalóan összezavarta a tárca, de mikor rápillantott Deliára, az ő arcán is kiült Delia döbbenete. A fölismerés döbbenete. Megint. Jó, de nyilvánvaló, hogy Laurel nem ezt a bizonyos tárgyat ismerte föl. A fölismerő Delia volt. Láncreakció: Laurel csak Delia fölismerését észlelte.

– Ha belegondolunk, akkor az eddig érkezett ajándékokban egyetlen közös vonást lehet felfedezni….

– Közös vonás, Keats? – kapta föl a fejét Ellery. – S mi légyen az?

– Arzén, döglött béka, na és tárca egy olyan embernek, aki soha ki nem mozdul a házából. Tökéletesen és átkozottul *hasznavehetetlen* ajándékok…

Ellery elnevette magát.

– Íme, egy elmélet, Mr. Priam, amelyet önnek módjában áll megerősíteni vagy cáfolni. Az első ajándék, ami az első dobozban érkezett, az is ilyen hasznavehetetlen holmi?

Priam nem emelte föl mellére horgadt fejét.

– Mr. Priam! Mi volt a dobozban?!

A szakállas férfi a füle botját sem mozgatta.

– Elvihetném további vizsgálat céljából a tárcát? – kérdezte Keats.

Priam csak ült magába roskadva.

– Mintha láttam volna megrebbenni a pilláját, Mr. Queen – mondta Keats. Gondosan visszacsomagolta a tálcát a dobozba. – Hazafuvarozom, ha nem bánja, és aztán megyek a laborba.

Roger Priamet úgy hagyták ott, magába roskadva, mozdulatlanul.

Keats lassan vezetett, alkarjával tartotta a kormányt, és úgy meredt előre, mintha kérdéseire ott találna választ. És közben egyre a cigarettáját rágta.

– Ami Priamet illeti, nagyot tévedtem – nevetett Ellery. – Tökéletes melléfogás.

– Hogyhogy?

– Arra számítottam, hogy erre a negyedik figyelmeztetésre megered a nyelve, és ehelyett, magába roskad és ellenáll. Remélhetőleg csak átmeneti állapot.

– Maga biztos abban, hogy ez is figyelmeztető küldemény volt?

Ellery szórakozottan bólintott.

– Na csak azért, mert én nem. Valahogy nem „érzem” ezt az ügyet. Mintha puszta kézzel akarnék halat fogni. Az arzént még csak értem, noha messzire azzal se jutottam. Hanem a többi…

– A többinek a létezését nem lehet tagadni, Keats. Az a döglött kutya is épp elég valóságos volt. Valódi volt Priam első doboza, akármi lapult is benne. A döglött békáknak is súlyos realitásuk volt, nem? Vagy vegyük ezt a mostani küldeményt. Vagy pedig – vont vállat Ellery – akár azt, ami az egészet elindította, a Hillnek írt levelet.

– Jé, csakugyan – mondta a detektív.

– Mi az, hogy csakugyan?

– Hát a levél. Azzal mit kezdtünk? Semmit. Nem is levél az, mellesleg, hanem csak levélmásolat. Ha ugyan az. Lehet, hogy Hill kisasszony csak álmodta az egészet.

– Az arzént, a békát és a tárcát nem álmodta – közölte szárazon Ellery. – Jelen körülményeink között ezt nyugodtan kimondhatjuk. Kedves Keats, maga abba a hibába esik, hogy ésszerűen próbál viselkedni és gondolkodni. Csakhogy ez az ügy minden, csak nem ésszerű. Ez, kérem, egy fantáziaszülemény, és ehhez nem logika kell, hanem hit. – És azzal bele is kezdett: – Ezt a négy figyelmeztetést, ahogy szerzőjük nevezi, összefogja és sorozatba rendeli egy közös mozzanatuk.

– De hogy? – Dohányszemcsék röpdöstek Keats körül. – Mérgezett étel, döglött békák meg egy hetvenöt dolláros levéltárca! Na és az az isten tudja micsoda, ami Priam első dobozában volt – a többi küldeményből ítélve éppolyan valószínűséggel lehetett, mondjuk, egy Hopalong Cassidy-öltöny, mint egy 1897-es falinaptár. Mr. Queen, ezeket a tárgyakat *semmi* nem köti össze. Összeköthetetlenek. – Keats indulatosan hadonászott, a kocsi dülöngélve kóválygott. – Annyit lehet csak kisütni, hogy semmi közük egymáshoz, illetve, hogy önmagukban nyilván jelentenek valamit. Az arzén például ezt: emlékszel, barátocskám, amikor meg akartál mérgezni? A békák, azok meg… Na szóval érti, nem?

Ellery a fejét csóválta.

– Egyelőre semmi másban nem vagyok biztos, csak abban az egyben, hogy a figyelmeztetések összefüggnek, és együtt mást és többet jelentenek, mint külön-külön. És ez a többletjelentés köti össze Priam és Hill múltját az ellenségük múltjával. Sőt Priam nyilván föl is fogja, és ez az,

ami a sírba fogja vinni… Az tehát a teendőnk, hadnagy úr, hogy szóra bírjuk Priamet, vagy megoldjuk a találóskérdést, amíg nem késő.

– Priamet legszívesebben fölpofoznám – vallotta meg Keats.

Az út hátralevő részét csöndben tették meg.

Keats pár perccel éjfél előtt telefonált.

– Gondoltam, kíváncsi, mit állapított meg a labor a tárcáról meg a dobozról.

– Na?

– Semmit. A dobozon csak Mrs. Priam ujjlenyomatát fedezték fel. A levéltárcán egyáltalán nem volt nyom. Most pedig hazamegyek, ha ugyan ki nem dob a feleségem. Hogy érzi magát a napfényes Kaliforniában?

Tizenegyedik fejezet

Laurel körülnézett a Hill-ház garázsa előtt, amolyan rejtőzködő pillantással. Mac, hál' Istennek, ma reggel nem volt fönn a diófán, és most sincs semmi jele, hogy a közelben volna. Laurel besurrant a garázsba, és a félhomályban a kis Austinhoz nyargalt.

– Jó reggelt, Hódocska!

– Jaj, Mac! A szívbajt hozod rám!

Crowe megkerülte a nagy Packardot, és vigyorgott.

– Gondoltam, hogy töröd valamiben a fejed, mikor azt mondtad az este, hogy sokáig fönn leszel. Dolgod van, hm? Hivatalos? – Föl volt öltözve: ruhában igen jól festett,

csaknem olyan jól, mint nélküle. Még kalapja is volt, olyan kis vicces tiroli, tollal. – Na, csússz arrébb.

– Mac, nem szeretném, ha velem jönnél ma.

– És ugyan miért nem?

– Csak.

– Azért ennél jobban is megindokolhatnád.

– Az a helyzet, hogy… nem veszed te ezt komolyan.

– Nahát, pedig milyen komolyan vadásztam neked békára is.

– Hát… No, egye fene. Ülj be!

Laurel végighajtott a Franklin Streeten, aztán nyugatnak fordult. Állát fagyosan fölszegve. MacGowan némán nézte a profilját.

– A La Brea-n a Harmadikig, és aztán nyugatra a Harmadikon, egészen a Fairfaxig – mondta egyszer csak a fiú. – Eltaláltam, kapitány?

– Mac, te leskelődtél!

– Hollywoodban csak egy Leatherland nevű cég van, méghozzá a Farmerpiacon.

– Te. Nem lenne jobb, ha mégis kiraknálak?

– Semmiképpen. Mert mi van, mondjuk, ha becsalnak egy ópiumbarlangba?

– A Fairfax és a Harmadik utca táján nincs ópiumbarlang.

– Jó, akkor mondjuk, megtámad egy gengszter. Nyugatra özönlik minden gengszter, és te is tudod, hogy a Farmerpiac mindig tele turistával.

Laurel erre már nem szólt, de a szíve bizony szomorkás volt. Egyszer csak meglátták a járda fölé nyúló zöld aligátorcégért.

A Gilmore stadion szomszédságában parkoltak le. A parkoló már ezen a korai órán is tömve volt.

– Hogyan akarsz a végére járni? – igazította Mac a maga hosz- szú lépteit a lányéihoz.

– Nem nagy ügy. Exkluzív modelleket tartanak, s mindet itt készítik helyben, és itt is árulják. Egyszerűen megkérem, mutassanak férfi levéltárcákat, aztán rá fogok jönni, hogy hiszen aligátortárcát szeretnék, méghozzá zöldet…

– És akkor? – kérdezte rendíthetetlen nyugalommal Mac.

– És akkor micsoda?… Megkérdem, ki vásárolt ilyet legutóbb. Aranyveretes, zöld, aligátorbőr levéltárcát aligha vesznek naponta… Te, Mac, mi bajod? Bökd ki!

A The Button Box előtt álltak. A Leatherland boltja ott volt rögtön mellette, dupla kirakat, farmerház karámmal, tarkabarka bőrökkel, odabent pedig jól fejlett *cowgirlök.*

– Tudni szeretném, hogy fogod szóra bírni ezeket a tündéreket – mondta Crowe, és játékosan hátracsavarta a lány kezét. – Merthogy, először is, nem tartják észben a vásárlóik névsorát, minthogy nem olyan a fejük. Másodszor, a *te* szép szemedért nem fogják föllapozni az üzleti főkönyvet. És harmadszor: mi a nyavalya bajod van velem?

– Aha. Gondolhattam volna.

– Öregem, csak fölmutatom az eredeti Red Ryder seriffjelvényemet, megvillantom a csábmosolyomat, és nyert ügyünk van. Karakterszínész vagyok, tudod.

- Vetkőzz le, pajtás – mondta kesernyésen Laurel –, és annyi szerepet kapsz, hogy csak még.

– Na csak figyeld meg, mit alakítok most, felöltözve, szalonfiúként.

És kicsattanó önbizalommal belépett az üzletbe.

Laurel a kirakatban pompázó ezüstszegekkel kivert nyerget kezdte csodálni.

A boltban sokan voltak, az egyik cowgirl mégis azonnal kiszúrta magának Croweot. Laurel megfigyelte, hogy a lány elöl-hátul ki van párnázva, reménykedett is, hogy legalább egy pótlás le fog csúszni, de hát jól föl volt kötve mind. Láthatta, hogy Macre hatással vannak e műbájak. És látta a cowgirl is.

Csupa mosoly csevegés vagy két teljes percig. És akkor az üzlethelyiség hátsó traktusába vonultak. Mac tarkójára tolta kalapját, ahogy a moziban látta, és hanyagul rákönyökölt az üvegespultra. A farmervénusz meg szedte elő egymás után a levéltárcákat, kiscsikó módra rángatva vállát, riszálva a farát. Így ment ez jó ideig; a seriff egyre előrébb hajolt, míg végül már szinte a lány nyakába szuszogott. Akkor hirtelen fölegyenesedett, körülnézett, valamit a markába kapott, kezét a zsebébe süllyesztette, és valamit tenyerébe rejtve elővett. A falusias szirén szeme tágra nyílt…

Crowe peckesen kivonult az üzletből, és cinkosan ráhunyorított Laurelre.

A lány dühösen és megkönnyebbülten követte. Ennek a jámbornak még nem esett le a tantusz, gondolta. Hiába, a férfiak soha semmit nem vesznek észre – a nőket kivéve mert azokat aztán hajjaj! Már persze az ilyen Mac-félék. Laurel befordult a sarkon, és ott várta széttárt karral Mac.

– Gyere ide a papához – vigyorogta büszkén –, a papa meglepetést tartogat a számodra!

– Biztos vagy benne, hogy örülni fogok neki? – vetette oda hűvösen a lány, és elhúzott mellette.

– És én még azt hittem, ki fogsz tüntetni egy aranycsillaggal.

– Hát tudod, semmi közöm az egészhez, de egy jó tanácsot azért elfogadhatsz tőlem: ha leendő anyákat

keresel a radioaktív szép új világ számára, inkább olyan példányokra utazzál, akikből kinézhető, hogy tudnak fára mászni. Mert hogy ezt csak emelődaruval lehet följuttatni, az biztos.

– Mondd csak, mi bajod már megint? Láttál a kirakatüvegen át, nem? El lehet képzelni szűziesebb tranzakciót, mint ez?

– Láttam, mikor zsebre tetted a számát!

– Bolondokat beszélsz, kedvesem. Nyomozati adatot jegyeztem le, ha nem tudnád. – Azzal fölkapta Laurelt, berámolta az Austinba, és beült melléje. – Tavaly dobtak ki egy széria aligátorbőr férfi levéltárcát, három-négy színben. A zöldeket kivéve, mindet el is adták, de a zöldből mindössze három talált vevőre. Kettőt még karácsony előtt értékesítettek. Ajándéknak vették meg. Az egyiket egy Broadway-színész vette meg, s küldte a New York-i ügynökének, a másikat egy stúdióigazgató valami nagymenő francia producernek – maga a bolt adta föl Párizsba. A harmadik és utolsó zöld tárcáról nem sokat tudnak.

– Naná – nyugtázta szomorúan Laurel. – Hisz épp az érdekel bennünket. Mit tudnak, mégis?

– A cowgirl, az a drága, előkereste a számlamásolatokat. Az illető készpénzzel fizetett, és nem adta meg a nevét.

– Hát a dátum?

– Folyó év. De hogy melyik hónap hányadika, arról az a fránya számla nem árulkodik. Elcsúszott az indigó, vagy mi, lényeg, hogy olvashatatlan.

– Hát a cowgirl, az a drága, nem emlékezett a vásárlóra?

– Sajna, nem az én drágám szolgálta ki; ez kiderült a számlára firkantott kezdőbetűkből.

– És az sem, hogy kinek a betűi?

– Dehogynem.

– Akkor miért nem *ővele* beszéltél? Annyira elbűvölt az a kipárnázott tehén?

– Mi? Na nem, helyén volt az eszem. Ami a másik lányt illeti, azzal nem beszélhettem, merthogy kilépett.

– Neve? Címe?

– A neve, az még csak megvolna. Lavis La Grange, de a kis drágám szerint ez csak álnév. Igazándiból nem Lavis La Grange- nek hívják. A címe elavult, mert úgy döntött, hogy elég volt a csillogó-villogó Hollywoodból, és hazament fatornyos falujába. Ámde mikor megkérdeztem a kis drágámat, hogy merre van Lavis fatornyos faluja, a kis drágám nem tudta. Őtőle, azt mondta, akár Labradoron is lehet. De még ha megtalálnánk is ezt a Lavist, az én kis drágám szerint szinte bizonyos, hogy semmire nem emlékezne. Kis drágám szerint Lavisnek szita az agya.

– Na, jól kinézünk – kesergett Laurel. – Még csak a nemét sem tudjuk kideríteni az emberünknek. Szép kis nyomozók vagyunk, mondhatom.

– Akkor most hogyan tovább? Jelentést teszünk a mesternek?

– Majd te, jó? Mit jelenthetnénk? Ezt a nagy semmit? Aminél ő estére jóval többet fog tudni. Én a magam részéről megyek haza. Kirakjalak?

– Ne. Maradok veled, olyan szexi vagy.

És az ifjú MacGowan Laurellal marad a nap hátralevő részében, sőt az új nap első óráit is együtt töltötték: két óra is elmúlt öt perccel, mikor a lány lemászott a kötélhágcsón a fényszóró-világította tisztásra. MacGowan sportosan utánalendült, és vállát ölelve kísérte a Hill-ház ajtajáig.

– Még két ilyen szexmániákust – mondta boldogan.

– Nagy voltál, kedves – dicsérte Laurel, aki úgy érezte, hogy ugyancsak lestrapálták; aztán csókra nyújtotta a száját, s ez hiba volt, mert csak újabb negyedóra elteltével bírt szabadulni a fiútól.

Laurel zárt kapu mögött várt még tíz percet, hogy bizonyosra mehessen.

Akkor kisurrant, s indult lefelé az úton.

Elemlámpa volt a kezében, zsebében pedig ott lapult a kis automata pisztoly.

A Priamék kocsifelhajtója előtt betért az erdőbe. Megállt, és zsebkendőt kötött az elemlámpára, hogy tompítsa a fényét, és így indult tovább, óvatosan közeledve a Priam-házhoz.

Nem érezte a kaland boldog izgalmát. Hányingert érzett. És nem is a félelem, hanem a mardosó önvád miatt. Vajon hogy csinálják a regényhősnők? Ők egészen mások, mert csak kitalált figurák. Ha azonban egy hús-vér lány azért fekszik le egy férfival, hogy ellophassa a kulcsát, akkor bizony az a lány egy rohadt lotyó, még annál is hitványabb. Mert egy lotyó legalább kimondja, pénzt, vagy lakást, vagy néhány pohár italt vár. Ő meg…szégyentelenül szerelmet színlelt, s közben lázasan kereste a kulcsot. És a legrosszabb az volt, hogy hiába igyekezett azon, hogy legalább ne élvezze a dolgot. Az a nyavalyás MacGowan olyan ártatlanul, fölszabadultan és vidáman szeretkezett – és egyáltalán, olyan drága volt –, hogy Laurelnak nem sikerült utálnia sem őt, sem magát a történtekért. Ilyen egy utolsó kurvát mint én, kesergett magában, szorosabban megmarkolva zsebében a kulcsot.

Megállt az orgonabokor alatt. Sötét volt a ház. Fény sehol. A pázsiton átvágva, a terasz alatt haladt tovább.

Csak fokozza az ügy gyalázatát, hogy Crowe *anyjáról* van szó. Hogyan lehet, hogy Mac annyi év óta még csak nem is sejti, mit művel az anyja? Miért kell éppen ilyen anyjának lennie?

Óvatos próbát tett a bejárati ajtóval. Zárva volt. Kinyitotta a zsákmányolt kulccsal, hálát adva az égnek, hogy Priamék nem tartanak kutyát. Gondosan és nesztelenül becsukta maga után az ajtót. A zsebkendővel elárnyékolt lámpával körbepásztázott, tájékozódott pár másodpercig, aztán eloltotta.

A korlátba kapaszkodva fölosont az emeletre.

Odafönn újból föl kellett kapcsolnia az elemlámpát. Kevés híján hajnali három óra volt már. Csukva mind a négy háló ajtaja. Teljes csönd uralkodott ezen a szinten, és eggyel följebb is, ahol a sofőr lakott. Mrs. Guittierez és Muggs a földszinten, a konyhára nyíló két cselédszobában aludt.

Laurel lábujjhegyen az első ajtóhoz ment, és rátapasztotta a fülét, majd gyorsan, ügyesen, halkan besurrant Delia Priam hálószobájába. Igazán kedves Deliától, gondolta, hogy épp ezen a hétvégén ugrott át Santa Barbarába, „régi montecitói barátokhoz”.

Az aranyhímzéses életfa érintetlenül nyújtózkodott az ágyán. Vajon kinek az ágyában tölti Delia ezt az éjszakát?

Laurel a lámpát a kabátja övére akasztotta, és húzkodni kezdte a komódfiókokat. Kísérteties foglalatosság: Delia holmija közt turkál, éjnek évadján. Mit számít az, hogy semmit nem akar eltulajdonítani. ő, Laurel bizony akkor is csak besurranó tolvaj. Ha most meglepné Delia apja, vagy az a lehetetlen Alfred… Laurel az ólomszürke arcú, elkékült ajkú Leander Hill emlékezetéből merített erőt.

Amit keresett, nem volt a komódban. Kinyitotta Delia gardróbszobáját.

Delia erős illatszert használt, melynek párája kellemetlenül keveredett a molyirtó meg a cédrusfa burkolat szagával. Neve nem volt Delia parfümjének: külön neki készíti Roger Priam egy üzlettársa a brit gyarmatokról, miután – évekkel ezelőtt – két hetet vendégeskedett a Priam-házban. Azóta Delia minden karácsonyra kap egy üveggel a Bermudákról. A golgotavirág, más néven passióvirág eszenciájából készül, és Laurel egy ízben ártatlan képpel azt javasolta Deliának, hogy nevezze parfümjét *Prófétának,* de az asszony valahogy nem tudott igazán jót nevetni a bohókás ötleten.

Ám az a dolog a gardróbban sem volt. Laurel becsukta, és mélyet lélegzett.

Tévedne mégis? Káprázat lett volna, amelyet a Deliával szemben táplált ellenérzése hívott életre, meg az, hogy meglepett kifejezést vélt fölfedezni Delia arcán, mikor Ellery fölmutatta a zöld levéltárcát?

Jó, de ha mégsem csak káprázat? Önmagában az is jelent valamit, hogy a tárgy nincs ott, ahol az ilyen tárgyakat tartani szokás. Mert hiszen emlékezetes, hogy Delia, amint meglátta a levéltárcát, kisietett Roger odújából. Könnyen lehet, hogy egyenest a hálójába ment, fogta azt a bizonyos tárgyat, és jól eldugta. Hogy meg ne találja, például, Muggs.

Ugyan hová dughatta? Laurel mindössze látni akarta, hogy megbizonyosodhasson létezéséről…

Legyőzte a három hullámban támadó kísértést, hogy hagyja a fenébe az egészet, lógjon haza, húzza fejére a felejtés paplanát – és csakhamar megtalálta, amit keresett. Mégis csak a gardróbban volt, de nem a tisztességes, elvárható helyen, hanem Delia egyik télikabátjának a japán

szabású, háromnegyedes ujjába dugva – a drága bársonykabát egy átlátszó műanyag zsákba volt burkolva. Lám, milyen ártatlan hely. Lám, mennyire dörzsölt, aki kitalálta. Erre csak egy detektív bukkanhatott volna rá. Vagy egy másik nő, gondolta Laurel.

Diadalt nem, csak éles fájdalmat érzett, mint akibe injekciós tűt döfnek; és azt érezte, hogy megkérgesedik minden.

Lám, hát jól emlékezett. *Látta,* hogy Delia ilyen tárcát hord. Vagyis hát hordott, hetekkel korábban.

Női levéltárca, aligátorbőr, zöld, aranysarkokkal. A készítő pedig: Leatherland, Inc., Hollywood, Kalifornia.

A Roger Priamnek küldött Ádám-tárca Évája. A negyedik figyelmeztetés párja.

– Azt hiszem, már tegnap el kellett volna mondanom – mondta Laurel Éllerynek a Hollywoodra alátekintő házikóban –, hogy Mac meg én elmentünk a Farmerpiacra a zöld levéltárca nyomába. De semmit nem tudtunk meg, és hát gondoltuk, hogy maguk úgyis alaposabban utánajárnak.

– Valóban, részletes jelentést kaptam Keatstől – bólogatott Ellery, és talányosan méregette Laurelt. – A bolti eladólány leírása alapján nem volt nehéz ráismernünk a derék Fánlakóra, azt pedig nyilvánvalónak tartottuk, hogy Mac a maga ösztönzésére cselekedett.

– Ámde megtudtam valamit, amit még maguk sem tudnak!

– Ennek a szakmának az információ az alfája és az ómegája kedves Laurel. Ugye, sokat nyom a latba, amit megtudott? Az arckifejezéséből ítélve…

– Az én arcomból? – Laurel nevetett. – Arról legfeljebb tanácstalanságot olvashat le. Valakiről megtudtam valamit, ami esetleg jelenthet valamit…

– Ugyan mit? – kérdezte komolyan Ellery, mivel a lány elhallgatott.

– Azt, hogy megvan, akit keresünk! – csillant meg a lány szeme. – Azaz mégsem egészen. Szóval sokat nyom a latban, csak hát… Ide hallgasson, Ellery, az éjjel… azaz inkább már hajnaltájban… valami ret-ten-tően tisztességtelen dolgot követtem el. Mióta az a mérgezés történt, Alfred Wallace éjszakára bezárja az ajtókat. Na, én meg elloptam Mac kulcsát, és az éjjel betörtem, és föllopakodtam az emeletre…

– És bement Delia Priam hálószobájába, és megkereste.

– Hát ezt meg hogy találta ki!

– Úgy, hogy figyeltem a maga arcát, Laurel, még tegnapelőtt, mikor maga Delia arcát nézte. Az az aligátor tárca nyilván jelentett valamit Deliának. Vagy fölismerte magát a tárcát, vagy eszébe jutott róla valami lényeges. És a fölismerés, ami kiült az arcára, magában is megindított valamit, Laurel. Delia azon nyomban távozott. Keats meg én, mielőtt hazamentünk, ellenőriztük, hogy hová ment: kiderült, hogy egyenest föl, a szobájába.

– Delia tegnap aztán elment Santa Barbarába, és éjjel… miközben maga, föltehetőleg, az ifjú MacGowantől csalogatta ki a kulcsot, fönn jártam, és átkutattam Delia szobáját. Keats persze ezt nem kockáztathatta meg; a Los Angeles-i rendőrség tagja házkutatási parancs nélkül ilyenről nem is álmodhat, ha rajtakapják, akkor mindennek vége.

– Delia aligátortárcáját szépen otthagytam a bársonykabát ujjában. Ugyanott, ahol, gondolom, maga is

megtalálta néhány órával később. Remélem, maga is mindent az eredeti állapotában hagyott.

– Igen – nyögte Laurel. – Lám, megint hiába döngettem a mellem…

Ellery komótosan cigarettára gyújtott.

– Hadd mondjak el valamit, amit *maga nem* tud, Laurel. – Szeme, amely most egyáltalán nem nevetett, elszürkült, mint a cigaretta füstje. – Delia zöld aligátortárcája ajándék. Nem ő vette, hanem kapta. Szerencsére a bolti eladó jól emlékezett a vásárlóra, noha készpénzzel fizetett, és sem a nevét, sem a címét nem írták fel. Egészen pompás személyleírást kaptunk, és mikor megmutattuk az illető fényképét, az eladólány egyértelműen azonosította. Április közepén történt a vásárlás, pár nappal Delia születésnapja előtt, és a vásárló nem volt más, mint Alfred Wallace.

– Alfred… – Laurel elakadt, és beleharapott az ajkába.

– Semmi baj, Laurel – mondta csöndesen Ellery. – Mindent tudok Deliáról és Alfredről.

– Én csak sejtettem – suttogta Laurel, és elhallgatott. Aztán föltekintett. – S maga mit gondol, mit jelent mindez?

– Lehet, hogy semmit az égvilágon – mondta lassan Ellery. – Véletlen egybeesés, habár a véletlen egybeesés meg én már évek óta nem vagyunk beszélő viszonyban. Valószínűbb, hogy az, akit keresünk, láthatta Delia tárcáját, és tudatosan vagy tudat alatt ez adhatta az ötletet a negyedik figyelmeztetéshez. Delia óvintézkedése, ha ilyen szemmel nézzük, tökéletesen megmagyarázható: egy ártatlan ember akarta ily módon elkerülni, hogy gyanúba fogják olyasmivel kapcsolatban, amihez semmi köze. Az ártatlanok bűntudata sokszor erősebb, mint a vétkeseké… Szóval, ezt is jelentheti – magyarázta Ellery. – Vagy pedig…

– Egy vállvonással fejezte be az elhallgatott gondolatot. – Ezt még alaposabban át kell gondolnom.

Tizenkettedik fejezet

Ellery gondolatait azonban elterelte egy előre nem látott esemény. És nem csak az ő gondolatait. A földgolyó túlsó oldalán, egy harmincnyolcadik szélességi körnek nevezett földrajzi fogalom került százötvenmillió amerikai érdeklődésének középpontjába.

Los Angelest különösen hevesen rázta meg az eset.

Néhány nappal korábban szovjet tankokkal és szovjet 7,62-es géppisztolyokkal fölszerelt koreaiak özönlöttek északról Dél-Koreába. Az eset jelentősége pár napos késéssel robbant be az amerikai köztudatba. Aztán mikor Japánból Koreába vezényelték át az amerikai megszálló haderőket, kitört a pánik. Az elnök kínosan ismerős kijelentéseket tett, behívták a tartalékosokat, az ENSZ-ben teljes volt a fölháborodás, azonnal felszökött a kávé és a marhahús ára, rémhírek keltek szárnyra a küszöbön álló cukor- és szappanhiányról, az emberek készleteket halmoztak föl, és Los Angelesben mindenki meg volt győződve, hogy küszöbön a harmadik világháború, és hogy Amerikában először Los Angeles fogja megtapasztalni az atombomba perzselő leheletét – na és honnan lehet tudni, hogy nem már ma éjjel? San Diego, San Francisco és Seattle sem aludt jól aznap, no de ez nem vigasztalta Los Angelest.

Senki nem vonhatta ki magát az általános idegesség alól. És noha a gondolat teljességgel képtelennek tűnt,

annak lehetőségét sem lehetett elvetni, hogy mégis csak van alapja az aggodalomnak.

A regény, amely eddig is keservesen haladt, most végképp megfeneklett. Ellery a rádión csüggött, próbálva kívülrekeszteni a végítéletről prófétáló sirámokat, amelyek nyolctól ötig minden nap méretlenül dőltek jajongó louisianai akcentusban a konyhából, hála az aggályos Mrs. Williamsnek. Ellery egyre a Fánlakóra gondolt. Most valahogy nem tudott mulatni rajta.

Keats hadnagy felől napok óta semmi hír.

A Priam-birtokról sem érkeztek hírek. Ellery tudta, hogy Delia visszajött Montecitóból, de színét se látta, hírt sem hallott felőle.

Egy ízben Laurel telefonált; kérni, és nem adni akart értesülést: MacGowan miatt aggódott.

– Ellery, az a fiú egész nap csak ül és búsul. Azt hitte volna az ember, hogy most, hogy kirobbant ez a koreai szörnyűség, a mellét döngetve, lám-megmondtam stílusban fog körbejárni, de nem ez történt. A szavát se lehet venni.

– Crowe-ra most a valóságból köszön rá fantáziavilága, ami bizonyára fájdalmas tapasztalat, Priaméknál mi újság?

– Csönd van. Maga szerint mit jelent ez a nyugalom, Ellery?

– Nem tudom.

– Jaj, csak ne lennék olyan szétszórt mostanában!- Laurel sem látszott könnyebb esetnek, mint Mac. – Sokszor azt hiszem, hogy annak tükrében, ami most a világban zajlik, butácska és lényegtelen ez a mi históriánk. És hát az is, bizonyos szempontból. Máskor meg éppen hogy fontosnak látom, és korántsem butának. Szerintem az agresszió ellen minden fronton fel kell venni a küzdelmet,

kezdve a csip-csup magánhadszíntereken. Másként jaj nekünk.

– Hát igen – sóhajtotta Ellery. – Van abban rendszer, amit mond. Csak azt szeretném, Laurel, ha ez a mi frontunk nem lenne annyira… sebezhető. A személyi állományunk igazán pompás, ütőképes hadsereg is áll a hátunk mögött, csak épp a hírszerzésünk gyönge. Fogalmunk sincs, merről várható a következő támadás, milyen lesz, mekkora erőket vonultat föl – és nem ismerjük az ellenség stratégiáját sem. Nem tehetünk egyebet, mint hogy tétlenül ülünk és résen vagyunk.

– Isten áldja – mondta gyorsan Laurel, és lecsapta a kagylót.

A következő támadás a július hatodikáról hetedikére virradó éjjel esett meg. És aki riasztotta Elleryt, az legnagyobb meglepetésére nem volt más, mint Crowe MacGowan. Éjjel egy óra után pár perccel telefonált, mikor Ellery épp lefeküdni készült.

– Queen. Történt valami huncut dolog. Gondoltam, magát is érdekelné. – Fáradt volt a hangja, nem az a megszokott.

– Nos, Mac? Halljam.

– Betörtek a könyvtárba. Az ablakon át. Olyan, mint egy közönséges betörés, bár a fene tudja.

– *A könyvtárba?* Elvittek valamit?

– Úgy tűnik, nem.

– Ne nyúljanak semmihez. Tíz perc múlva ott vagyok.

Ellery föltárcsázta Keats otthoni számát.

– Na mi van már megint? – hallatszott az álmos kérdés. Ellery megmondta, és már szaladt is.

Az ifjú MacGowan ott várta a Priam-ház előtt. Világosság volt a földszinten és az emeleten is, de Roger Priam teraszra nyíló franciaablakai sötétek maradtak.

– Szeretném elmagyarázni a helyzetet, mielőtt bemegy…

– Ki van most odabent?

– Delia és Alfred.

– Tovább. Szaporán.

– Az utóbbi néhány éjjel régi szobámban aludtam, bent a házban…

– Hogy? Hát nem fán?

– Ha sürget, jó uram, ne vágjon közbe – dörmögte sértetten a fiatal óriás. – Szóval, korán nyugovóra tértem az este, de elaludni sehogyse sikerült. Jóval később egyszer csak neszt hallottam a földszinten. Mintha a könyvtárban neszeztek volna; a szobám épp fölötte van. Gondoltam, biztosan a nagyapó, és hogy de jó lenne elbeszélgetni vele. Kimentem hát a folyosóra, és leszóltam a lépcsőn: te vagy az, nagyapó? Semmi válasz, mélységes csönd. Arra késztetett valami, hogy benézzek az öregúr szobájába. Nem volt ott, sőt az ágyát is bontatlanul találtam. Na, akkor visszamentem, és a lépcső tetején ott állt Wallace.

– Wallace?

– Ő. Fürdőköpenyben. Azt állította, hogy zajt hallott, és éppen indult, hogy körülnézzen odalent. – MacGowan szeme jegesen csillogott a holdfényben. – Hanem tudja, mit mondok, Queen? Valami fura érzés fogott el, mikor megláttam Wallace-t ott az emeleten. Nem tudtam eldönteni, valóban lefelé indult-e…vagy éppen hogy akkor jött föl.

És dacosan állta Ellery tekintetét.

Gépkocsi közeledett nagy zúgással.

– Tele az élet az efféle kétségekkel, Mac. Megtalálta-e a nagyapját?

– Nem. Tán jól is tenném, ha körülnéznék az erdőben. – Crowe igyekezett szenvtelennek látszani. – Nagyapó gyakran elmászkál éjszaka is. Tudja, milyenek ezek az öregek.

– Tudom. – Ellery elnézte Delia fiát, távolodóban, meg-megvillanó zseblámpájával.

Keats szinte megcentizte Ellery kocsijának farát.

– Helló.

– Mi az már megint? – Keats bőrzekéje alatt csak egy atlétatrikó volt. Kissé nyűgösnek látszott.

Ellery elmondta, és együtt mentek be.

A könyvtárban, ott találták a zavart Deliát. Barátcsuhához hasonló, bolyhos barna pongyolában volt, a derekán súlyos rézlánc. Haja kibontva verte a hátát, a szeme alatt lilás karikák, vagyis inkább árkok. A perzsamintás házikabátban virító Alfred Wallace kényelmesen elterpeszkedett egy bőrfotelben, és dohányzott.

Delia az érkezők felé fordult, Wallace fölállt, de szólni senki nem szólt.

Keats egyenest az egyetlen nyitott ablakhoz lépett. Tolóablak volt; gondosan megnézte, de kezével nem érintette a zárószerkezetét.

– Fölfeszítették – állapította meg. – Önök, ugye, nem nyúltak hozzá?

– De, sajnos. Tartok tőle, hogy mindnyájan – felelt Wallace.

Keats morgott valami udvariatlanságot, és kiment. Pár perccel később Ellery már kint, az ablak alatt hallotta matatását, s meg is látta Keats zseblámpája fényét.

Ellery körülnézett. Kedve szerint való könyvtár: egyedül erre a helyiségre nem telepedett rá az a bizonyos priami borongás. Otthonosan fénylett a fotelok bőrhuzata; a fekete tölgyburkolat meghitt keretbe foglalta a könyvsorokat. Tele mind a négy fal könyvvel, a padlótól a mennyezetig. A sarokban kandalló, szemlátomást nem csupán díszül. Tágas, otthonos helyiség, a lámpák is megfelelők.

– Nem hiányzik semmi, Delia?

Az asszony megrázta fejét.

– Nem is értem, miért nem. – Elfordult, összébb húzta testén a köntöst.

– Lehet, hogy Crowe meg én megzavartuk, és dolgavégezetlen távozott – ült le újra Wallace, kifújva a füstöt.

– Hát az édesapja bélyeggyűjteménye? – kérdezte Delia hátától Ellery. Maga sem értette, hogyan jutott eszébe a vén Collier kincse; hacsak úgy nem, hogy hátha valóban kincset ér.

– Tudtommal az is érintetlen.

Ellery járkálni kezdett.

– Crowe-tól tudom, hogy Mr. Collier nincs itthon. Nem tudja, hol lehet, Delia?

– Nem. – Hirtelen mozdulattal, szikrázó szemmel megfordult.

– Apám és én nem tartozunk elszámolni egymásnak az időnkkel. Egyébként, Mr. Queen, emlékezetem szerint nem adtam engedélyt, hogy a keresztnevemen szólítson. Eztán ehhez tartsa magát, igen?

Ellery mosolyogva nézte. Abban a pillanatban az asszony újra elfordult. Wallace rendületlenül füstölt.

Ellery továbbra is föl-alá járkált.

– Kint semmi – jelentette Keats, amikor visszatért. – Maga talált valamit?

– Mintha – felelt Ellery. Ott guggolt a kandalló előtt. – Nézze csak.

Delia Priam és Wallace egy emberként kapta föl a fejét,

A kandallóban fából rakott tűz maradványa: finom hamu. A hamu tetején össze-vissza görbült, erősen elszenesedett, fölismerhetetlen tárgy.

– Tapintsa meg, Keats, milyen a hamu oldalt.

– Teljesen hideg.

– Hát az alatt a micsoda alatt?

A detektív elkapta a kezét. – Forró!

– Raktak-e tüzet az este ebben a kandallóban… Mrs. Priam?

– Nem. Csak reggel, de az már délre elhamvadt.

– Ezt a tárgyat most égették el, Keats. A hideg hamu tetején.

A hadnagy zsebkendőt csavart a kezére, és óvatosan kiemelte az elszenesedett tárgyat. Kitette a kandalló előtti hamufogó tálra.

– Mi ez?

– Könyv, Keats.

– Könyv? – Keats szeme végigfutott a polcokon. – Kíváncsi lennék…

– Több nem tudható róla: a lapjai kiégtek, a kötés semmit nem mond.

– Bizonyára különleges kötés. – A polcokon sorakozó könyvek java bőrbe volt kötve. – Ezekre a cifra kötésekre nem nyomják rá a címet? – Keats megbökdöste, megfordította a könyv romjait. – Valami utalást azért csak találunk.

– Találnánk is, ha a könyvégető előzőleg nem csonkította volna meg. Nézze csak a gerincet… itt meg itt. Valami éles szerszámmal olvashatatlanná tették, ami rá volt nyomva, és csak aztán gyújtották meg.

Keats fölnézett Deliára és Wallace-ra, akik fölébük hajolva nézték a könyvet.

– Nincs valami tippjük, hogy mi lehetett ez a könyv?

– Az istenit maguknak, hát megint idepofátlankodtak?!

Roger Priam tolószéke torlaszolta el az ajtónyílást. Haja, szakálla fenyegetően meredezett. Pizsamakabátja fölfedte gorillamellét; egy gomb hiányzott, mintha Priam mérgében megszaggatta volna. A szék ággyá volt alakítva; takaróját a földön húzta.

– Na tessék. Most meg mindenki hallgat. Az embernek szemhunyásnyi nyugalma sincs a saját házában! Alfred, hol a pokolban volt maga?! A szobájában nem, az egyszer biztos, mert hiába telefonoztam. – A felesége tekintetét kerülte.

– Történt valami idelent, Mr. Priam – próbált magyarázkodni Wallace.

– Történt, történt! Mi történt már megint?

Ellery és Keats feszülten figyelte Priamet. A könyvtárasztal meg a nagy karosszék eltakarta előle a kandallót; nem láthatta a megégett könyvet.

– Betörtek az éjjel a könyvtárába, Mr. Priam – mondta, torkát köszörülve, Keats –, aminek, mondhatom, egyáltalán nem örülök, mert nekem is éppúgy elegem van magából, mint magának belőlem. És ha azt forgatja a fejében, hogy megint ki tud dobni, hát téved. A betörés kérem konkrét bűnügy, és én vagyok a kirendelt hekus. Most pedig lesz szíves szépen válaszolgatni, mert biz' Isten vádat emelek

maga ellen a rendőri munka szándékos akadályozása miatt! Miért vagdosták meg és égették el ezt a könyvet?

Keats átvágott a szobán, kezében az üszkös könyvvel. Odadugta Priam orra elé.

– Könyv… ? Elégették?…

Elröppent minden mérge, visszatért a sárgásszürkés arcszín. Rámeredt az üszkös holmira, s kissé visszahőkölt.

– Fölismeri?

Priam a fejét rázta.

– El tudná-e mesélni nekünk, hogy mi ez?

– Nem – szólalt meg reszelősen. Látszott, érdeklődve méregeti a kötést.

Keats undorkodva elfordult.

– Hát nem tudja…

– Egy pillanat, hadnagy úr! – Ellery'a könyvek között matatott a polcon. Gyönyörűséges könyvek, a könyvnyomtatás egyedi termékei – gyártott papír, aranyszélű lapok, sokszínű nyomdafesték, finom és bonyolult lapszéli ornamentika, művészi illusztrációk, egyedi betűk, méregdrága kötés. Na és makulátlan címek, csupa feddhetetlen klasszikus, a világirodalom színe-java. Ámde hiába nézett meg vagy két tucat könyvet, egyet sem talált, melynek föl lettek volna vágva a lapjai.

Ezeket a könyveket soha senki nem olvasta. Kifogástalan állapotuk azt sugallta, hogy ki sem nyitották őket, amióta kikerültek a könyvkötőműhelyből.

– Mióta gyűjti a könyveket, Mr. Priam?

– Hogy mióta? – Priam nyelvével megnedvesítette az ajkát. – Mióta is, Delia?

– Nem sokkal az esküvőnk után szerezted be őket.

Priam bólogatott.

– Aha, igen. Van egy könyvtárszoba, s abba ugye könyvek kellenek. Hívattam egy könyvkereskedőt, lemérettem vele, hány folyóméter polcunk van, és meghagytam, hozzon annyi könyvet, amennyivel tele lehet rakni. De csak igazán jókat, kötöttem a lelkére. Amilyet a vájtfülűek olvasnak. – Úgy tűnt, a beszéd meghozta önbizalmát; vastag hangjába visszasettenkedett az arrogancia. – Nna, mikor meghozta az árut, kis híján a fejéhez vágtam. – Nem megmondtam, hogy nekem csak a legjobbat hozza! Vigye ezt a szemetet, és ne is lássam, amíg be nem kötteti a létezhető legdrágább bőrbe! Olyan legyen, hogy meglássék rajta az ára, különben nem lát tőlem egy árva centet sem!

Keats is lebiggyedt. Visszafordult, és ámulva figyelt.

– Valóban pompás munkát végzett – dünnyögte Ellery. – Látom, vigyázott is rájuk, Mr. Priam. Nemigen nyitogatta őket, igaz?

– Még csak az kellett volna! Hogy tönkretegyem a drága kötéseket? Vagyont ér ez a gyűjtemény, uram. Föl is becsültettem egyszer. Ezt aztán *senki* nem olvashatja!

– No de hát a könyv arra való, hogy olvassák, Mr. Priam. Soha nem fogta el a kíváncsiság, hogy mi lehet bennük?

– Iskolakerülő korom óta nem volt könyv a kezemben – felelt büszkén Priam. – A könyv asszonyholmi. Nem úgy, mint az újság. Meg a magazinok. – Hirtelen észbe kapott és ellenségesen hadonászott: – Mondja, hová akar maga kilyukadni?

– Szívesen eltöltenék itt egy órácskát, Mr. Priam. Megcsodálnám a gyűjteményét. Szavamat adom, hogy a legnagyobb gonddal fogok a könyveivel bánni. Megengedné?

Ravaszkás fény csillant Priam apró szemében.

– Maga is íróféle, mi?

– Igen.

– Írkál-e a lapok vasárnapi mellékletébe is?

– Megesik.

– Netán azt forgatja a fejében, hogy cikket írjon a Priam-gyűjteményről? Hm?

– Ravasz ember ön, Mr. Priam – mosolyodon el Ellery.

– Jó, nem bánom – mondta kegyesen Priam. Arca már ismét piroslott. – A könyvkereskedő szerint egy ilyen milliomos könyvtárnak katalógusa is kell legyen. „Olyan pompás ez a gyűjtemény, Mr. Priam”, mondta „Hadd legyen összeírva szépen, mert az kell a bib… a bib…

– A bibliofileknek?

– Aha, igen. Azoknak. Gondoltam, ott egye meg a fene, miért ne, még hasznomra is válhat az ékszerészszakmában, ha híre megy. Mondtam hát neki, rajta. Ott egy katalógus, azon a polcon. Szép summát fizettem érte… különleges, egyedi tervezés, négyszínnyomás, drága papír. Na és hogy milyen szakszerűen vannak leírva a könyvek! Tele olyan szavakkal – kuncogta el magát Priam –, amiknek még a kiejtését se tudom. Na de, kérdem én, minek azt kimondani tudni? Nem elég, ha meg tudom fizetni? – Szőrös kezével intett. – Szóval nem bánom, uram… ejnye, hogy is hívják?

– Queen.

– Kutasson csak, Mr. Queen.

– Köszönöm, igazán nagyon kedves, Mr. Priam. Hadd kérdem meg, gyarapodott-e a könyvtára a katalógus elkészülte után?

– Hogy gyarapítottam-e? – nézett nagyot Priam. – Hiszen megvan itt az összes jó könyv. Miért kellene hígítani a gyűjteményt? Mikor fogna hozzá?

– Én azt tartom, Mr. Priam, hogy jobb tüstént, mint mindjárt. Az éjszakámnak már úgyis lőttek.

– Fél, mi, hogy holnapra megváltoztatom a szavam? – Priam vicsorgott, de Ellery tudta, hogy ezt barátságos mosolynak szánta.

– Jó, Mr. Queen, ez is csak azt mutatja, hogy nem pipogya fráter, noha könyveket ír. Rajta hát! – Mosolya eltűnt, ahogy Wallace-re fordította ragadozó tekintetét. – Toljon vissza, Alfred. És lesz szíves a földszinten tölteni az éjszaka hátralevő részét.

– Igenis – felelte Alfred Wallace.

– Delia, te meg miért tátod itt a szádat? Eriggy lefeküdni!

– Máris, Roger.

És Priam joviálisan integetve eltűnt a képből. Gesztusából kitetszett, hogy félelmét elmulasztotta az éjszakai eszmecsere, sőt talán meg is feledkezett minden bajáról.

Mikor szemközt, a hallban becsukódott Priam és Wallace után az ajtó, Ellery így szólt:

– Remélem, ön sem tiltakozik, Mrs. Priam. Ki kell derítenünk, melyik könyvet vetették tűzre.

– Maga azt hiszi, hogy bolond a férjem, ugye?

– Miért nem fekszik le?

– Nohát, csak ne higgye. Jé, Crowe! – tette hozzá meglágyult hangon. – Hol jártál, fiacskám? Már aggódtam érted. Megtaláltad a nagyapádat?

Az ifjú MacGowan betöltötte az ajtónyílást. Diadalmasan vigyorgott. – Nem fogod elhinni, hogy hol! – Félrehúzódott, és megjelent a vén Collier. Orra maszatos, ajkán boldog mosoly. – Lenn a pincében.

– A pincében!?

– Ott. Nagyapó ott rendezte be a sötétkamráját, anya. Ráállt a fényképezésre.

– Egész nap a te Contax gépeddel szaladgáltam, lányom. Ugye nem baj? Rengeteget kell még tanulnom – folytatta fejcsóválva. – Valahogy nem mutatnak igazán a képeim. Helló, mindenki! Crowe-tól hallom, hogy már megint baj van.

– Mennyi időt töltött a pincében, Mr. Collier? – kérdezte Keats hadnagy.

– Ott voltam vacsora óta.

– Nem hallott valamit? Merthogy fölfeszítették a könyvtárablakot.

– Tudom, az unokám mondta. Nem hallottam, kérem, semmit, de még ha hallottam volna is, valószínűleg csak becsukom a pinceajtót, és várok, amíg újra csönd nem lesz. Elég pocsékul nézel ki, lányom. Ne hagyd már, hogy tönkretegyen ez az ostobaság.

– Kibírom, apa.

– Gyere szépen, majd én felkísérlek a szobádba. Jó éjt, uraim! Az öreg távozott.

A lánya azonban maradt még egy szóra.

– Crowe – szólalt meg eltökélt arccal –, Mr. Queen és Keats hadnagy itt fog dolgozni egy ideig a könyvtárban. Okos lenne, ha… velük maradnál.

– Hogyne, hogyne – hajolt le, és csókolta meg az anyját Mac. Az asszony úgy távozott, hogy a két idősebb férfira rá se nézett. MacGowan csukta be utána az ajtót. – Mi van? – kérdezte panaszosan Elleryt. – Úgy tudtam, kedvelik egymást. Történt valami?

– Ha már szemmel kell tartania bennünket, Mac – mordult rá Ellery –, akkor üljön oda a sarokba, hogy legalább ne legyen útban. Na, Keats, fogjunk hozzá!

A „Priam-gyűjtemény” bibliográfiai förmedvény volt, Ellery azonban nem az esztéta szemüvegén át nézte, hanem tudományos szempontból, és módszerének nem volt köze sem a művészethez, sem a morálhoz: a hollywoodi detektívvel fennhangon olvastatta a címeket, és egyenként kipipálta őket a katalógusban.

Csaknem két óra hosszat dolgoztak; s közben MacGowant a bőrfotelban elnyomta az álom.

Mikor Keats végre elhallgatott, Ellery így szólt – Na most –, és pergetni kezdte visszafelé a katalógus aranyszegélyes lapjait.

– Nos? – kérdezte Keats.

– Egyetlen címmel van csak több a katalógusban. – Ellery újra kézbe vette az elszenesedett könyvhullát. – Szép könyv volt a megboldogult, ragasztott tölgylemez kötésben, kézzel préselt selyem előzéklapokkal. *Madarak,* Arisztophanésztól.

– A micsodák, kicsodától?

– *Madarak.* Vígjáték, írta Arisztophanész, Krisztus előtt ötödik századi nagy görög vígjátékszerző.

– Nem értem a célzást.

Ellery hallgatott.

– Azt akarja mondani nekem – folytatta némiképp ingerülten a detektív –, hogy egy több évszázada halott drámaíró könyvének elégetése az újabb figyelmeztetés?

– Annak kell lennie.

– De miért?

– Megcsonkították, és elégették, Keats. Az eddigi négy figyelmeztetés közül legalább kettő valami módon az erőszakra utal. Az ételmérgezés, ugye, meg a békamészárlás… – Ellery fölállt.

– És?

– Hát a békák. Éppen ez a címe egy másik Arisztophanész-darabnak. *Békák.*

Keats megütközve nézett rá.

– De szinte biztos, hogy ez csak véletlen egyezés. A sorozat többi tagja nem illik bele… *Madarak.* Egy ismeretlen valami, egy ételmérgezés, döglött békák, egy drága tárca, és most meg díszes kötésben egy görög társadalmi szatíra, amelyet, ha jól emlékszem az iskolában tanultakra, Krisztus előtt 414-ben mutattak be.

– Nekem meg elfogyott a cigarettám – morogta Keats. Ellery odadobott egy paklit. – Köszönöm. Szóval, maga lát valami összefüggést?

– „És minden újabb lépés egy-egy figyelmeztetés… olyan, aminek rációja csak neked és neki világos.” – idézte Ellery. – Ez állt a levélben. „Hogy legyen min rágódni.”

– És milyen igaza volt: lám, rágódunk. Mindazáltal én már csak azt mondom, Queen, hogy ha egyáltalán van értelmük ezeknek a „figyelmeztetéseknek” akkor csak önmagukban van. Nincs köztük összefüggés.

– Lépésekről írt az illető, Keats. Valamerre *mutat* ez az egész. Bizony hogy összefüggnek egymással, haladnak valami felé. – Ellery megcsóválta a fejét. – Én most már abban is kételkedem, hogy Priam számára van-e jelentése. Ez a mai rejtvény, ez tényleg fogós. Priam gyakorlatilag analfabéta. Hogy jöhetne rá akkor, hogy mire céloznak egy antik mű elégetésével?

– Miről szól?

– Mi, a darab? Hm… legjobb emlékezetem szerint arról, hogy két athéni rábeszéli a madarakat, építsenek egy légi várost, hogy az isteneket elválaszthassák az embertől.

– Aha, így aztán már minden világos.

– Hogy is hívta Arisztophanész ezt a légi várost? Felhő… Felhővár… Felhőkakukkvár!

– Na látja, végre kapcsolt – Keats utálkozva felkelt, és az ablakhoz lépett.

Hosszú idő telt el így. Keats az éjszakát nézte, amely mintha lassan forrni kezdene, habot vetett az égen. Odabent azonban hűvös volt; Keats meg is borzongott bőrzekéjében. Az ifjú MacGowan az igazak álmát aludta a klubfotelban. Ellery hallgatott.

És még akkor is rendületlenül hallgatott, mikor Keats, aki üresnek és megkínzottnak érezte az agyát, rájött Ellery súlyos csöndjének okára. Fáradtan visszafordult az ablaktól, és lám, egy vad tekintetű, borostás alak, egy józanabb világból érkezett férfi meresztette rá a szemét, méghozzá kéretlen örömmel, sőt némiképp felindultan, mint az első csókjára készülődő kamaszleányka.

– Mi a nyavalya lelte, azt mondja meg! – dörrent rá a hollywoodi.

– Keats, igenis van közös mozzanatuk!

– Hja. Van. Most mondja huszadszor…

– Nem is csak egy, hanem kettő.

Keats az asztalhoz ment, és kivett Ellery paklijából egy cigarettát.

– Tudja mit, ma már úgysem oldjuk meg, menjen haza, vegyen egy jó forró zuhanyt, és aludj a ki magát. – Hallgatott egy darabig, aztán felkiáltott: – *Micsodaaa?*

– Két közös mozzanat, Keats! – Ellery nyelt egyet. Kiszáradt a torka, a feje fáradtan, visszhangosan zúgott, de bánta is ő, mikor tudta, hogy célba ért.

– Megvan?

– Tudom már, mit jelent, Keats! Tudom!

– Na mit? Mit, az istenért?

Ellery azonban nem figyelt rá, vakon cigaretta után tapogatózott.

Keats tüzet akart adni, de szórakozottságában a sajátjára gyújtott rá; az ablakhoz ment, és nagyokat szippantott. Elforrt az éjszaka habja, keményítőréteggé állt össze, ami maradt, és csillogott, mint a szotyakos rizs. Akkor eszmélt csak Keats, hogy mit művel.

Meglepett képet vágott, aztán kétségbeesettet, végül dacosat. Dohányzott, kiéhezetten, és várta a kinyilatkoztatást.

– Keats.

A hollywoodi ránézett: – Jelen.

Ellery már állt.

– Az a pasas, a kutyatulajdonos. Mondja csak a címét és a nevét.

– Mi? – hunyorgott Keats.

– A kutya, amelyről jó okkal hittük, hogy megmérgezték, mielőtt kinyújtóztatták Hill küszöbén. Hogy hívják a gazdáját? Elfelejtettem.

– Henderson. Clybourn Avenue, Toluca Lake-ben.

– Beszélnem kell vele mielőbb. Maga most hazamegy és néhány órát alszik. Reggel bemegy a rendőrségre?

– Igen. De miért…

– Ellery azonban akkor már kurta, merev léptekkel, mint az alvajáró, kifelé tartott Roger Priam könyvtárából.

Keats megkövülten bámult utána.

Mikor hallotta Ellery Chrysl gépkocsijának távolodó zúgását, zsebre tette Ellery maradék cigarettáját, és fölszedte az égett könyvet.'

Crowe MacGowan nagyot horkantott és fölébredt.

– Maga még itt? Hát Queen? – Ásított, nyújtózott. – Találtak valamit?

Keats az égő csikkről rágyújtott egy friss cigarettára, és dacosan eregette a füstöt. – Majd tudatom. Táviratilag – felelte epésen, és távozott.

Képtelen volt elaludni. Forgolódott egy ideig, de mindhiába. Hat óra után pár perccel már a konyhában volt, és főzte a kávét. Három csészével ivott meg, a párába burkolózó Hollywoodot bámulta. Piszkosszürke világ birkózik a kelő nappal. Nemsokára oda a pára, és diadalmaskodni fog a Nap.

Ellery fejében briliánsként fénylett a fölismerés, most már csak a párát kell szétoszlatnia.

És hogy akkor mit fog meglátni abban a fehér ragyogásban, arra gondolni is alig mert. Valami iszonytatót, s éppen iszonytató voltában gyönyörűségest – egyelőre csak ennyit érzett.

Először azonban el kell oszlatni a páraködöt.

Visszament az emeletre, megborotválkozott, lezuhanyozott, tiszta ruhát vett, aztán bevágta magát a kocsijába.

Tizenharmadik fejezet

Csaknem nyolc óra volt már, mikor Ellery kocsija megállt egy kis stukkóval díszített, kobaltkékre festett ház előtt a Riverside Drive-ba torkolló Clybourn Avenue-n.

Kézzel festett, deszkából kivágott Walt Disney-törpe állt egy karóra szögezve a pázsiton, és ráfestve virágos betűkkel: Henderson.

Nem sok jót ígértek az egyöntetűen behúzott zsaluk.

Ellery elindult a ház felé vezető ösvényen, ám egyszer csak női hangot hallott:

– Ha Hendersont keresi, nincs itthon.

Termetes asszonyság hajolt ki messzire a szomszéd ház vörös betonkapuja alól; narancsszínű pongyolában volt, sokgyűrűs ujjai valami tárgy után tapogatóztak a mélykék árnyékban.

– Nem tudja, hol érhetném utol?

Csobbanás hallatszott, és hat kis locsolófej vízpermetcsokrokat hajigált a szomszédasszony pázsitján. A hölgy nekivörösödve, diadalmas ábrázattal egyenesedett föl.

– Nem bírja utolérni – mondta szuszogva. – Merthogy moziszínész. Catalinába vagy hol forgat, egy kalózos filmben. Jó pár hetes munka. Maga talán újságíró?

– Isten ments. Mondja, kedves, ismerte Mr. Henderson kutyáját?

– Hogy a kutyáját-e? De mennyire. Franknek hívták. Örökké összeugrálta a pázsitom, és a virágágyásomban kergette a lepkét… de azért maga csak ne higgye, hogy én mérgeztem meg, mert nem én – tette hozzá sietve. – Nem az a fajta vagyok én, ki nem állhatom én azt a fajtát, amelyik kínozza az állatot. Na és ez a Henderson, ez irtóra mellre szívta a dolgot.

– Milyen kutya volt ez a Frank?

– Hogyhogy milyen?

– Azt kérdem, milyen fajta.

– Hát… Nem volt valami hajde nagy. Kicsi se, ha belegondolok…

– Nem tudja, milyen fajta volt?

– De. Valami vadász. Mondja, uram, az állatvédő egyesülettől van? Vagy az élveboncolást ellenzők ligájától?

Merthogy én magam is ellene vagyok, hogy állatokon kísérletezzenek, és ugye az újságokban is örökké azt olvassa az ember… Szerintem, ha egyszer a Jóisten…

– Meg tudja-e mondani, asszonyom, hogy milyen fajta vadászkutya volt ez a derék Frank?

– Hát…

– Angol szetter? Gordon szetter? Ír szetter? Llewellyn? Chesapeake? Weimaraner?

– Hát, én bizony nem tudom – felelte vidoran az asszonyság.

– Milyen színű volt?

– Na, azt tudom, olyan barnásfehér. Vagyis feketés. De hogy belegondolok, nem is fehér, hanem inkább krémszínű. Olyanféle, na.

– Egyszóval, olyanféle. Köszönöm – mondta Ellery, beült kocsijába, és arrébb gurult ötven méterrel, csak hogy kívül kerüljön informátora hatósugarán.

Megállt, gondolkodott pár percig, aztán továbbhajtott.

Áthajtott a Pass és az Olive Streeten, el a Warner Brothers stúdiója mellett, végig a Barham Boulevardon, és rá a sztrádára. A North Highland-i kijáratnál, Hollywoodban talált is egy parkólót a McCadden Place-en, kiszállt, és gyalog ment egy utcasarkot a Plover könyvesboltig.

Zárva volt még.

Hát ez nem szép a Plover könyvesbolttól, gondolta, kissé talán ésszerűtlenül. Csalódottan továbbténfergett a Hollywood Boulevardon, mígnem szemközt meglátta a Dán kávéházat. Erről halványan eszébe jutott a tulajdon gyomra – átvágott tehát, és bement egy szerény reggelire. Valaki újságot felejtett a pulton: Ellery evés közben lelkiismeretesen átböngészte. Mikor fizetett, a pénztárosnő megkérdezte: – Mi újság Koreában? – Ellerynek csak erre a

buta válaszra futotta: – Még mindig ugyanaz –, mert egy szóra sem emlékezett abból, amit olvasott.

És lám, a Plover közben kinyitott!

Beszaladt, és megragadta egy kereskedősegéd karját.

– Gyorsan! – kiáltott rá. – Egy kutyás könyvet!

– Kutyás könyvet, igenis – mondta a segéd. – Miféle kutyás könyv legyen az, mégis, uram?

– Vadászkutyás! Színes illusztrációkkal!

A Ploverban nem kellett csalódnia. A segéd egy vaskos könyvvel tért vissza, meg egy számlával, amely hét és fél dollárról szólt. Plusz adó.

Ellery nyaktörő tempóban fölhajtott a dombok közé, és Laurel Hillt éppen a zuhanyozófülkéjében találta.

– Eriggyen innen – hallatszott ki a lány fojtott hangja. – Tiszta meztelen vagyok!

– Zárja el a csapot, és bújjon elő!

– Na de, Ellery!

– Jaj, fütyülök a meztelenségére!…

– Hát kösz. Delia Priamnek is mond ilyeneket?

– Lesz szíves ebbe beleburkolózni – dobott be a férfi egy fürdőlepedőt. – A hálószobában várom.

Laurel jó öt percig várakoztatta. Végre-valahára megjelent, talpig kék-fehér-vörös frottírlepedőben.

– Nahát, ezt nem gondoltam. Legközelebb legalább kopogtasson, jó? Te jó ég, a hajam is csurom…

– Igen, igen, mindegy – vágott közbe Ellery. – Laurel, azt szeretném, ha visszaidézné azt a napot, amikor maga és az apja ott állt a házuk kapuja előtt, és a döglött kutyát nézték. Emlékszik?

– Hát persze – felelte Laurel.

– Maga elé tudja képzelni azt az állatot?

– Minden szőreszálát.

– Pompás! – kurjantotta Ellery, és megrántotta a lány karját. Laurel nyikkant egyet, és szétnyíló frottírhacukájához kapott. Az ágyon, most látta csak meg, egy nagy színes könyv, kinyitva egy spániel fényképénél. – Nna. Ilyen fajta volt?

– N-nem…

– Akkor lapozza végig, legyen szíves; és ha ráakad Henderson kutyájára, avagy egy kielégítően hasonló képre, lesz szíves világosan és félreérthetetlenül jelezni!

Laurel gyanakodva méregette. Ahhoz még korán van, hogy már részeg legyen, ráadásul frissen van borotválva, s az öltönye is vasalt: nem lehet tehát az sem, hogy egy hosszúra nyúlt görbe éjszaka végét nyögi. Hacsak…

– Ellery – kiáltotta a lány – Maga rájött valamire!

– Na gyerünk, nézi azt a nyavalyás könyvet vagy nem nézi – sziszegte gonoszan Ellery; illetve azt remélte, hogy gonosznak látszik, de a lány odáig volt a boldogságtól, és őrült igyekezettel forgatni kezdte a lapokat.

– Lassabban, hé! Még átlapoz rajta.

– Ne féljen, megtalálom. – Úgy röpködtek a lapok, mint fehér akác szirmai a májusi szélben. – Itt van, ni…

– Ó!

Ellery átvette a könyvet.

A képen egy kicsi, köpcös, kurta lábú kutya, lógó fülű, fölfelé kunkorodó farkú. Szőre sima volt. Orra, hátsó lába és mellénye szürkésfehér, háta, füle fekete; elszórt sárgásbarna foltokkal, melyek a farkára is kiterjedtek.

A képaláírás pedig: VADÁSZKOPÓ.

– Vadászkopó – ízlelgette Ellery. – Vadászkopó… hát persze! Naná. Nem is lehetne más. Ha több eszem lenne, rég rájöhettem volna magamtól!… Vadászkopó, Laurel, vadászkopó! – És azzal fölpattant, lesodorta lábáról a lányt,

és öt gyors puszit nyomott a nedves fejebúbjára. Aztán rádobta a bevetetlen ágyra, és a lány rémülten rámeredő szeme láttára gyors dzsiggelésbe fogott – Ellery legszentebb titkainak egyike volt ez a tudománya, még apja sem tudott róla –, és rázendített: – *Merci* kicsikém, aran kis nyősténydetektívem. Utánna szaglásztá a zarzénnak, utánna a brékának ésmeg a bukszának ésmeg mindennek, csak éppeghogy annak nem, amit elejtül fogvást tudtál… a kutya, a kutya! – és azzal átváltott egy lágy keringőre.

– Na de, na de Ellery! Mi köze van a kutya fajtájának ehhez az egészhez? – nyöszörögte Laurel. – Egyéb összefüggést én nem látok, mint azt, hogy a hekust kopónak is szokás hívni.

– Mulatságos, nemdebár – dalolta Ellery, és mívesen csosszanós tánclépésekkel kilejtett a szobából, csókokat dobálva vissza. Kis híján betörte Laurel házvezetőnőjének, Mrs. Monknak a hosszú, hegyes orrát – a derék asszonyság ugyanis rémülten hallgatózott az ajtó mögött.

Húsz perccel később Ellery ott ült Keats hadnaggyal a hollywoodi kapitányság egy kis szobájában. Akik a csukott ajtó előtt elhaladtak, hallhatták Queen mormolását, melyet a Keats hangjához még csak nem is hasonló horkanások és hörkenések központoztak.

A konferencia több mint egy óráig tartott.

Mikor az ajtó kinyílt, keretében egy szenvedő férfiú jelent meg. Keats úgy festett, mint akit az imént vágtak gyomorszájon, és most kaparta össze magát a padlóról. A fejét rázogatta, és összefüggéstelenül dünnyögött nem létező bajsza alá. Ellery magabiztos léptekkel követte. Aztán mindkettejüket elnyelte Keats főnökének irodája.

Másfél óra múlva kerültek elő. Keats sokat javult időközben, most már inkább holmi robosztus lábadozó benyomását keltette.

– Még most se bírom elhinni – bizonygatta pedig hát, isten az atyám! elég fura világ ez a mi világunk!

– Mit tippel, Keats, mennyi időt vesz igénybe?

– Most már, hogy tudjuk, mi az, amit keresünk, néhány nap. Addig mit szándékozik csinálni?

– Aludni szándékozom, és várom a következőt.

– Addigra – vigyorgott elégedetten a nyomozó –, már elég sokat fogunk tudni az illetőről.

Ünnepélyesen kezet ráztak, és Ellery ment haza, aludni, Keats pedig ráállította a Los Angeles-i rendőrséget, hogy teljes erőbedobással nyomozzon egy húszévesnél is régibb história körül… Ezúttal már a siker reményében.

Három nap alatt nemcsak hogy összegyűjtötték az ügy valamennyi, foszladozós szálát, hanem a táviratilag és távolsági telefonon beszerzett információkat is csodásan beépítették a rendszerbe. Ellery és Keats megint együtt ült a hollywoodi kapitányságon, és a még hiányzó szálak hosszát és textúráját találgatták, mikor megcsörrent Keats telefonja. Meglehetősen ideges hang szólt bele a vonal túlsó végén.

– Keats hadnagy, azt mondja meg, ott van-e Ellery Queen?

– Vegye át, Queen, Laurel Hill óhajtja magát.

– Elhanyagoltam, igaz-e, Laurel. Nos, mi újság?

– Bűntettet követtem el – közölte hisztérikus kacajjal a lány.

– Komoly?

– Mennyit vernek rá arra, aki lop?

– Csak nemhogy megint a Priam-házban járt? – csattant föl Ellery. – Elvette, amit Priamnek szántak?

Dulakodás hallatszott, s aztán MacGowan hangja, sietősen:

– Queen, nem is ő emelte el. Hanem én.

– Nem igaz! – visította Laurel – Énnekem ebből elegem volt, Mac! Hogy csak itt ácsingózunk, és semmit nem tudunk…

– Roger Priamnek volt szánva?

– Igen – felelt MacGowan. – Elég szép nagy csomag. A postaláda tetejére tették. Ide süssön, Queen, nem akarom, hogy Laurel elássa magát Rogernél. A csomagot én fújtam meg, és kész. Világos?

– Kibontotta, Mac?

– Nem.

– Honnan beszél?

– A maga házából.

– Na, akkor lesz szíves megvárni, és nem nyúlni a csomaghoz!

– Ellery letette a kagylót. – Numero hat, Keats!

Laurel és MacGowan Ellery nappalijában várakozott, ellenségesen méregetve egy kis bőröndméretű csomagot, mely vastag barna papírba volt burkolva, és vastag zsineggel átkötve. A zsineghez erősítve az immár ismerős kártya, az immár ismerős, fekete krétás fölirattal. Bélyeg, pecsét, vagy más jelölés nem volt a csomagon.

– Megint személyesen szállította az illető a helyszínre – jegyezte meg Keats. – Miss Hill, hogy szánta rá magát, hogy eltulajdonítsa?

– Lesben álltam már napok óta. Nekem senki nem mond semmit; tennem kellett már *valamit.* Na és, a fene egye meg,

hiába bujkáltam órák hosszat a bozótban, kicsi híján lemaradtam a perszóna küldeményéről.

– Perszóna? – pislogott bábán Crowe MacGowan.

– Hát izé, perszon vagy perszóna, nem mindegy az? – gyúlt pipacsvörösre a lány.

Crowe csak nézte.

– Nohát, akkor csak szép sorjában – intézkedett Keats. – Bontsa ki, MacGowan. Hogy ne kelljen ébren töltenünk az éjszakát, mardosó lelkifurdalással.

– Nagyon vicces, mondhatom – dünnyögte Delia Priam fia. Heves mozdulattal elszakította a madzagot, és a beállott csöndben széttépte a csomagolópapírt.

Hitvány, fehér kartondoboz volt, minden fölirat nélkül; hasasra dagasztotta a tartalma.

Mac levette a födelét.

Zsúfolásig tömve nyomtatvánnyal, méretben, alakban és színben sokfélével. Bankjegy papírra nyomott acélmetszetű okmány is sok volt.

– Mi a fene – dörmögte Keats, és találomra kézbe vett egyet. – Ez bizony valami részvénypapír.

– Ez is – mondta Ellery. – Meg ez… – rövid turkálás után összenéztek: – Hát ez mind tőzsdei értékpapír.

– Nem értem – harapdálta a hüvelykujja körmét Keats. – Hisz ez nem illik a képbe, amit maga fölvázolt, Queen.

Ellery a homlokát ráncolta.

– Laurel, Mac. Ki tudnak sütni belőle valamit?

Laurel megrázta a fejét, és az egyik kötvényre írt nevet tanulmányozta. Aztán letette, és lassan elfordult.

– De hisz ez egy kész vagyon – kiáltotta izgatottan Crowe. – Még ilyen fenyegetést!

Ellery Laurelt nézte.

– Vizsgáljuk át, Keats, a doboz tartalmát, aztán majd eldöntjük, mit kezdjünk vele… Mi baj, Laurel?

– Hová mégy? – dörrent rá MacGowan is.

A lány visszanézett az ajtóból.

– Torkig vagyok. Torkig az egésszel! A tátott szájú várakozással, a toporgással, a semmittevéssel! Ha maguk, maga meg a hadnagy tudnak valamit, Ellery, akkor miért nem rukkolnak ki vele?

– Egy bizonyos vizsgálat még előttünk áll, Laurel.

– És aztán ennyiben is maradnak, mi? – És azzal távozott. Kisvártatva hallották krákogni az Austin önindítóját.

Aznap este hét óra tájban Ellery és Keats, előbbinek a kocsiján, áthajtott a Priam-birtokra, vitték a kötvénnyel teli dobozt. Az ajtóban Crowe MacGowan fogadta őket.

– Hol van Laurel? – kérdezte Ellery. – Nem kapták meg a telefonüzenetemet?

– Otthon maradt – felelt tétován Crowe. – Nem tudom, mi lelte. Lehajtott zsinórban nyolc martinit, és egy értelmes szót nem lehet kihúzni belőle. Ilyennek én még nem láttam ezt a lányt. Jó, ha hetenként egy korty szesz lemegy a torkán. Most meg, nesze. Mondhatom, marhára nem tetszik.

– Ugyan már, egyszer egy szent évben az ember lánya is elengedheti magát, nem? – kedélyeskedett Keats. – Az édesanyja odabent van, Mac?

– Igen. Szóltam neki. Mire jöttek rá?

– Nem valami sokra. A csomagoláson nincs egy árva ujjlenyomat. Barátunk, úgy látszik, kesztyűben dolgozik. Hát Priamnek szólt-e?

– Annyit mondtam csak, hogy maguk ketten fontos ügyben át fognak jönni.

Keats biccentett, és bementek Roger Priam lakosztályába.

Priam éppen vacsorázott. Késsel-villával dolgozott egy vaskos marhasültön. Alfred Wallace közben már sütötte a következőt egy kis hordozható tűzhelyen. A szelet hagymával, gombával és mártással volt gazdagon körítve; a tálcán, háromnegyedéig immár üresen, vörösboros palack. Priam magát alakította evés közben is: falt, mint egy ragadozó, fogával tépte a húst, erős állkapcsa eltökélten őrölt, szeme kiguvadt a gyönyörtől, izgő-mozgó szakállára rácsorgott a mártás.

Felesége mellette ült egy széken, és szótlanul nézte, akárcsak egy állatkerti vadat etetőidőben.

A három ember beléptére megállt a levegőben a villára tűzött falat. S miután állt egy másodpercet, folytatta útját, de már lassabban, és eljuttatta rendeltetési helyére a húst. Priam állkapcsa mechanikusan tovább őrölt. Szeme rátapadt a nagy dobozra.

– Sajnálom, hogy vacsora közben zavarjuk, Mr. Priam – mondta Keats –, de ha már így alakult, essünk túl rajta, nem igaz?

– Jöhet a másik szelet, Alfred – nyújtotta a tányérját Priam. Wallace szótlanul kiszolgálta. – Na mi van? – fordult akkor Priam Elleryék felé.

– Megjött a hatodik figyelmeztetés, Mr. Priam – jelentette Ellery.

Priam huszárosan megtámadta a második marhaszeletet.

– Látom már – közölte szinte nyájas hangon a szakállas hogy magukat egyszerűen lehetetlen távol tartani; maguk aztán tényleg mindenbe beleütik az orrukat.

– Én találtam meg! – közölte gyorsan Crowe MacGowan – A postaláda tetejére tették, és magamhoz vettem.

– No lám – mérte végig Roger Priam a mostohafiát.

– Mert, Roger, én is itt lakom, ha nem vetted volna észre, és elegem van ebből az egészből, segíteni akarok, hogy a végére jussunk.

Priam szó nélkül hozzávágta a tányért. A lövedék a fiatal óriás füle fölött csapódott be. Mac hátratántorodott, és nagy robajjal nekiszédült az ajtónak. Elsárgult az arca.

– *Crowe!*

Félretolta az anyját.

– Roger, ha ezt még egyszer megmerészeled, hát én megöllek!

– Mars ki! – ugatott rá Priam.

– Nem én, amíg Delia itt marad. Ha ő nem lenne, én már rég katona volnék. Isten tudja, miért marad veled, de amíg marad, addig én nem tágítok. Adósod pedig semmivel nem vagyok, Roger. Megfizetek én itt mindenért. És igenis jogom van tudni, mi folyik itt… Semmi baj, mama. – Delia zsebkendővel szárítgatta fia vérző halántékát; az arca szomorú volt és öreg. – Nahát csak azért mondom, Roger. Nem árt, ha észben tartod.

Wallace letérdelt és összeszedte a cserepeket.

Priam arca lilában játszott. Majd szétfeszítette az indulat. Tekintetével szinte megkéselte a fiatal MacGowant.

– Mr. Priam – szólalt meg kellemes, csevegő modorban Ellery –, ismerősek önnek ezek a részvények?

Ellery a dobozt rátette a kerekes szék lehajtós asztalkájára.

Priam sokáig szemezett a papírokkal anélkül, hogy megérintette volna őket. Szinte nem is látja, gondolta Ellery. De aztán lassan földerengett ábrázatán a fölismerés, és miként egy hatékony vegyszer, lemarta arccsontjairól a bíbort.

Akkor végre kézbe vett egy kötvényt, aztán egy másikat, és még egyet. Nagy mancsa egyre izgatottabban turkált a dobozban, s szórta széjjel a tartalmát. Aztán lehanyatlott, s tekintete megkereste a feleségét.

– Ismerősek – jelentette ki, s aztán különös éllel hozzátette: – Neked nem, Delia?

A nyílhegy áthatolt az asszony védőpáncélján.

– Nekem?

– Nézd csak meg, Delia. – A vastag basszusban malícia rezgett.

– Ha rég nem láttad őket, hát most itt az alkalom, hogy megnézd.

Az asszony vonakodva lépett közelebb a tolószékhez. Tudta, hogy kellemetlenség várja, méghozzá olyan, ami a férjének örömet okoz. Ha megijedt is Priam a hatodik figyelmeztetéstől, annak immár semmi jelét nem mutatta.

– Rajta, kedvesem – tartott Delia orra elé egy értékpapírt. – Ne félj, nem harap.

– Most meg miben mesterkedik? – morogta gyanakodva Crowe, és előrébb nyomult.

– Maga már látta, MacGowan – szólt rá szárazon Keats. Crowe kelletlenül megállt. A detektív éberen figyelte az egész társaságot, szeme ismét a régi tűzzel csillogott… Mindenkit szemmel tartott, csak Wallace-t nem, akin egyszerűen keresztülnézett, és aki továbbra is a tűzhely körül sürgött-forgott, mintha mi sem történt volna.

– Harvey MacGowan – olvasta fennhangon, szenvtelenül Delia Priam.

– Bizony ám! – dörögte a férje. – Éppen hogy ez a név van ráírva a kötvényre, Delia! Harvey MacGowan. Az édes apucikád, Crowe – mondta, és göcögve nevetett.

MacGowan meglehetősen ostoba képet vágott.

– Jé, mama, én azt a nevet észre se vettem.

Delia Priam fura, önkéntelen mozdulatot tett. Mintha el akarta volna hallgattatni.

– Na és mind…?

– Mind egy szálig, Mrs. Priam – felelt Keats. – Jelent ez önnek valamit?

– Az első férjem értékpapírjai. Nem láttam őket… isten tudja milyen régóta.

– Maga örökölte ezeket az értékpapírokat, mint Harvey MacGowan hagyatékának részét?

– Én. Ha ugyan ezek azok.

– Ezek azok, asszonyom – közölte szárazon a detektív. – És ön át is vette a férje hagyatéki tárgyalásán. Hol tartotta annyi éven át?

– Dobozban. No persze, nem ebben… Régi história, nem emlékszem már.

– De részét alkották az ön ingóságainak, ugyebár. És mikor feleségül ment Mr. Priamhez, gondolom, ezeket a papírokat is magával hozta?

– Nyilván. Mindenemet ebbe a házba hoztam… – Delia valami okból nehezen ejtette a szavakat. Roger Priam kárörvendő vigyorral nézte felesége küszködését.

– Nem tudna mégis visszaemlékezni, Mrs. Priam, hogy hol tartotta? Fontos.

– Talán a padláson, a raktárszobában. Vagy tán a pincében, valamelyik ládában.

– Hát ezzel nem sokra megyünk.

– Ne gyötörje már, Keats – szólt rá idegesen MacGowan. Mivel félt és zavarban volt, támadólag előretolta az állkapcsát. – Maga talán tudja, hogy hova tette az elemi iskolai bizonyítványát?

– Azért az nem egészen ugyanaz – tiltakozott a nyomozó. – Ezeknek a papíroknak a névértéke is több mint egymillió dollár.

– Szamárság – csattant fel Delia. – Ezek a részvények mind értéktelenek.

– Úgy bizony, Mrs. Priam. Nem voltam bizonyos benne, hogy tudja-e mindenki. Kevesebbet érnek, mint a papír, amire rá vannak nyomtatva. Azok a részvénytársaságok, amelyek kibocsátották, már rég nem léteznek.

– Az ilyen döglött részvényt hívják a tőzsdén kutyamacskának – jegyezte meg nem kis rosszindulattal Priam.

– Néhai férjem szinte mindenét ezekbe a papírokba fektette – közölte fakón Delia. – Különös tehetsége volt az ilyen szerencsétlen befektetésekhez. Míg meg nem halt, nem tudtam ezekről az üzleteiről. Nem is értem, miért őriztem meg őket.

– Hát csak azért, hogy megmutasd az új férjednek, rögtön az esküvő után, nem emlékszel? – kapott a szón Roger Priam – Én meg, emlékszem, azt tanácsoltam, tapétáztasd ki velük a kis Crowe szobáját, hadd legyen valami emléke az apjától. Visszaadtam neked, és azóta most látom először.

– Pedig valahol itt voltak a házban, ha mondom! Ahol bárki hozzájuk férhetett!

– És valaki, lám, hozzájuk is fért – szögezte le Ellery. – Maga ebből mit hámoz ki, Mr. Priam? Sok tekintetben talán

ez a legfurább figyelmeztetés, amit kapott, nem? Ön hogyan értelmezi?

– Ezeket a kutya-macskákat? – nevetett Priam. – Az értelmezést, barátaim, magukra testálom.

Megvetés volt a hangjában. Bizonyára meggyőzte magát, hogy értelmetlen az egész eseménysorozat, valami eszelősnek a műve, vagy pedig olyannyira uralkodott nagyon is reális félelmén, mint egy profi színész. Priamben sok volt a vérbeli komédiásból; szobáját, melyben évek óta elzárkózva él, könnyűszerrel színpaddá alakíthatta az idők során, önmagát téve meg az egyetlen szereplőnek.

– Hát jó – mondta neheztelés nélkül Keats. – Akkor ez most ennyiben marad.

– Úgy gondolja? – a hang a szoba egy másik sarkából jött.

Mindenki hátrafordult.

Laurel Hill ott állt a teraszra nyíló franciaablak mögött.

Arca krétafehér volt, orrlyuka harciasan kitágult. Nedves szeme Delia Priamre tapadt.

Rövid bőrkabát volt rajta, két keze a kabátzsebében.

– Ennyiben marad? Kész, vége, igen?

Laurel azzal elvált az ablaktól. Megtántorodott, visszanyerte egyensúlyát, és módfölött óvatosan elindult Delia Priam felé. Félúton megállt, keze most is a zsebében.

– Te, Laurel… – kezdte Crowe.

– Maradjál, Mac. Delia, beszédem van veled.

– Nocsak.

– Mikor megjött a nagy zöld aligátortárca, eszembe jutott valami. Valami, egy tárgy, a te tulajdonod. Mikor Montecitóban voltál, átkutattam a szobádat. És az egyik kis bukszád, zöldre festett aligátorbőr, ugyanott készült, ahol a

Rogernak küldött tárca. Na, ebből aztán rájöttem, hogy te vagy ennek az egésznek a mozgatója, Delia.

– El kéne távolítani ezt a nőszemélyt – jegyezte meg Alfred Wallace. – Részeg, mint a csap.

– Csönd – mordult rá szinte lágyan Roger Priam.

– Miss Hill – kezdte Keats.

– Nem! – nevette el magát Laurel, és szemét le nem vette volna Deliáról. – Én, kedvesem, megbizonyosodtam, hogy te állsz minden mögött, csak Ellery nem hitte. S mivel Ellery olyan nagy ember, persze azt gondoltam, hogy neki van igaza, és én tévedek. Hanem ezek az értékpapírok a tieidek, Delia. Te rámoltad el őket. Csak te tudhattad, hol vannak. Következésképp, csak te küldhetted.

– Laurel – kezdte Ellery –, ebben a világon semmi logika…

– *Közel ne jöjjön!*- Laurel előrántotta jobb kezét, a kis automatával.

Célba vette Delia Priam szívét.

Az ifjú MacGowan csak hápogott.

– Ám ha ezt a „figyelmezést” te küldted, jelentsen bármit is a beteg fejed beteg logikája szerint, akkor bizony a többit is te küldted! És *ezek* itt a kisujjukat se mozdítják. Nincs mit tenni, egyre azt hajtogatják. Nahát, én megadtam nekik az esélyt, hagytam időt, hogy cselekedjenek. És meg is úsztad volna, ha rajtuk áll; a magadfajták mindig megússzák. De azt, hogy megölted az apámat, nem fogod megúszni! Megfizetsz érte, Delia, méghozzá most! Ebben a szent pil…

Ellery kiverte a kezéből a fegyvert, amely épp akkor dördült el; Keats elegánsan elkapta röptében. Crowe olyan hangot hallatott, mint egy óriás csuklás, és lépett egyet az anyja felé. Delia Priam azonban meg se moccant. Roger

Priam lesütötte a szemét, a lehajtós tálcáját nézte. A golyó a borosüveget törte széjjel, öt centiméterre a jobb kezétől.

– A szentségit – bődült föl. – Kis híján kicsinált. Kis híján engem csinált ki!

– Roppant ízetlen tréfa volt, Miss Hill – mondta Keats. – Őrizetbe kell vennem emberölési kísérletért.

Laurel üveges tekintettel nézte a pisztolyt a detektív kezében, aztán a moccanatlan Deliát. Ellery, aki Laurel karját nem eresztette el, érezte, miként zsugorodik a lány, milyen görcsösen próbál kicsikére összegubbaszkodni, és lehetőség szerint láthatatlanná válni.

– Sajnálom, Mrs. Priam – szólalt meg újra Keats. – Nem gondoltam, hogy fegyver van nála. Nem az a típus. Meg kell kérjem, jöjjön velem a kapitányságra, és tegyen panaszt.

– Ne bolondozzon, hadnagy úr.

– Mi?

– Csak nem képzeli, hogy panaszt teszek ez ellen a lány ellen?

– Na de asszonyom, ez a lány meg akarta ölni, és hajszál híján…

– Hajszál híján *engem* lőtt le! – kurjantott Priam.

– De engem akart – szögezte le egykedvűen Delia. – Persze téved, de megértem, hogy ilyen állapotba kerülhet valaki, aki elveszít egy szeretett lényt. Bár bennem is meglenne Laurel bátorsága és egyenessége. Crowe, leszel szíves valamicskével értelmesebb arcot vágni, igen? Őszintén remélem, hogy emiatt a csacska közjáték miatt nem hagyod faképnél. Bizonyára hetekig gyötrődött, mire eltökélte magát, és még így is be kellett rúgnia, hogy meg bírja tenni. Jó lány ez a Laurel, Crowe. Szüksége van rád. Rád van szüksége. És tudom, hogy szerelmes vagy bele.

Laurelt egyszer csak elhagyta minden ereje. Sóhajtott egyet, és végképp elcsöndesült.

– Lám csak – dünnyögte Ellery –, a jó lány elájult.

MacGowan életre kelt. Kiragadta Ellery karjából az öntudatlan Laurelt, vadul körülnézett, és szaladni kezdett édes terhével. Megnyílt előtte az ajtó, és ott állt, mosolyogva, Wallace.

– Egy-kettőre magához tér – jelentette ki Delia, és utánuk indult. – Majd én a gondjaimba veszem.

És a többiek elnézték, amint indul föl a lépcsőn a fia után, egyenes háttal, fölszegett állal, ringó csípővel.

Tizennegyedik fejezet

Július harmadikén estére befutott az összes jelentés.

– Ha én nyomozó vagyok – vallott savanyú képpel Keats Ellerynek –, akkor maga látnok. Egyszerűen nem értem, hogyan jött rá, hiszen megannyi információ hiányzott még.

Ellery nevetett.

– Hány órát beszélt meg Priammel meg a többiekkel?

– Este nyolcat.

– No, akkor még épp ihatunk egyet a sikerünkre.

Pontban nyolckor léptek be a Priam-ház kapuján. Ott volt Delia Priam, meg az apja, meg Crowe MacGowan, valamint Laurel, roppantul szerényen és némiképp elcsigázva. Roger Priam kicsípte magát az alkalomra: zöld bársonyzakó, keményített fehér ing, frissen kefélt szakáll és haj. Úgy tűnt, gyanítja, hogy rendkívüli esemény lóg a levegőben, és méltó öltözékben akar elébe állni, híven a jó nemesi hagyományokhoz. Alfred Wallace a háttérben

maradt, álszerényen, mégis jelentőségteljesen, ajkán az a bizonyos csúfondáros és irritáló mosollyal.

– Bizony ez most nem lesz rövid, de garantálom, hogy senki nem fog unatkozni – jósolta Keats hadnagy. – Én egyébként csak a nyomaték végett vagyok jelen. A műsort Queen adja.

Azzal vissza is lépett, és megállt a teraszajtó mellett, ahonnan jól láthatta az egybegyűltek arcát.

– Műsort? Miféle műsort?! – Priam hangjában megzördült régi marakodós kedve.

– Kártyafelfedő műsort, Mr. Priam – felelte pléhpofával Ellery.

Priam elnevette magát.

– Hát nem megy a fejükbe, hogy csak a drága idejüket pocsékolják, az enyémről nem is beszélve? Nem kérek a segítségükből, nem kell, nem fogadom el… és információt, azt aztán végképp nem kapnak tőlem.

– Azért jöttünk, Mr. Priam, hogy mi adjunk önnek információt.

Priam rámeredt. Mindnyájuk közül, úgy látszott, egyedül őt nem gyötri kétség és feszültség, nem tekintve persze a saját elviselhetetlen természetéből adódó, fékezhetetlen indulatokat. Apró szemében érdeklődés csillant meg.

– No lám. Csakugyan?

– Mr. Priam, felgöngyölítettük az egész históriát.

– Micsoda históriát!

– Tudjuk, mi az igazi neve, Mr. Priam. Leander Hill igazi nevét is tudjuk. Tudjuk, honnan jöttek maguk ketten 1927-ben Los Angelesbe, és tudjuk, mivel foglalkoztak, mielőtt letelepedtek Kaliforniában. Tudjuk mindezt, Mr. Priam, és még ennél többet is. Tudjuk például annak a személynek a

nevét, aki 1927 előtt összetűzésbe került önnel és Hill-lel, és aki most az ön életére tör.

A szakállas megmarkolta széke karfáját. Más jelét fölindulásának nem adta: az arca rezzenetlen maradt. Az oldalvonalról figyelő Keats láthatta, hogy Delia Priam előrehajol ültében, mint aki érdekes színházi előadást néz; látta megvillanni a vén Collier szemében a kelletlenséget; látta MacGowan odaadó figyelmét, és Wallace változatlan mosolyát. Látta továbbá, hogy Laurel arcára lassan visszatér a szín.

– Sőt azt is meg tudom mondani, mi volt abban a dobozban, amit maga a Leander Hill kutyatetemével egyidejűleg kapott.

Priam most már nem hagyta szó nélkül:

– Tudja kinek mesélje, jó uram! Én azt a dobozt elégettem, a tartalmával együtt, még aznap! Itt ni, ebben a kandallóban! Mondja, egész este ekkora hazugságokkal fog traktálni?

– Nem a levegőbe beszélek, Mr. Priam.

– Nem-e? Tudja, hogy mi volt a dobozban?

– Tudom, hogy mi volt a dobozban.

– De hisz trillió dolog lehetett benne, és maga mégis tudja, mi volt? – Priam vigyorgott. – Hát jó idegei vannak, meg kell hagyni, Queen. Jó pókerjátékos lehet. Csakhogy, tudja, magam sem voltam éppen utolsó ebben a kártyajátékban. Úgyhogy tartom a licitet. Tessék teríteni. Halljam, mi volt a dobozban?

És ajkához emelte whiskyspoharát.

– *Valami döglött angolnafélesége.*

Ha történetesen azt mondja, valami élő unikornis, Priam akkor sem reagálhatott volna látványosabban. Nagyot csuklott, és a whisky javát a szakállába döntötte.

Amennyire Keats megállapíthatta, a többiek egyszerűen meg voltak hökkenve. Még Wallace mosolya is kifakult – igaz, hogy egy pillanatra.

– Meg voltam győződve a kezdet kezdetétől – folytatta Ellery –, hogy ezek a „figyelmezések", hogy a levélíró szóhasználatával éljek, összefüggnek egymással; elkülönült, mégis összefüggő részei egy elgondolásnak. És csakugyan. Az elgondolás egészen fantasztikus – Keats hadnagy példának okáért még most is kételkedik benne. Ámde, bármennyire fantasztikus, mégis valóságos, létező, és én elszántam magam, hogy kiderítem. Nos, ki is derítettem, és innen nézve már egyáltalán nem tűnik fantasztikusnak. Egyenes okoskodás, mondhatni egyszerű, és a jelentése nagyon is kézzelfogható, materiális. Ebben az ügyben is, mint annyi másban, a fantázia és a fantasztikum nem magában az elgondolásban rejlik, hanem az elgondolást megszülő elmében. Ahogy egyre-másra érkeztek a figyelmeztetések, folyton a közös nevezőjüket kerestem – a habarcsot, amely összetartja őket. És mivel nem tudtam, mi az, amit keresek – nem úgy, mint Mr. Priam, aki bezzeg mindent tud ez ügyben – nehéz dolgom volt, mert a habarcs bizony jól el volt rejtve. Miután számtalanszor végigzongoráztam a figyelmeztetéseken… – Ellery itt elhallgatott, rágyújtott, és a mély csöndet nem törte meg egyéb nesz, mint a gyufa sercenése és Priam súlyos lélegzése –, nagy nehezen ráeszméltem, hogy *mindegyik figyelmeztetésben valamilyen állat szerepel.*

– Micsodaa? – szakadt ki Laurelből.

– A Hillnek címzett döglött kutyáról most nem beszélek, mivel az nem önnek volt szánva, Mr. Priam, hanem Hillnek. Az egy másik szisztémának volt a kezdő darabja. Mindazáltal, annyit érdemes megjegyeznünk, hogy a Hill

megszakadt sorozata is állattal kezdődött. Pillanatnyilag tegyük félre az első dobozt és annak tartalmát – javasolta Ellery –, és vizsgáljuk meg, hogyan volt elrejtve az „állat” fogalma azokban a figyelmeztetésekben, amelyekről közvetlen tudomással bírunk. A második figyelmeztetés ugyebár a mérgezés volt, az a bizonyos nem végzetes adagolású arzén. S az állat? A *tonhal,* kérem, hiszen abba keverték a mérget.

– A harmadik? *Békák és varangyok.*

– A negyedik látszólag kilóg a sorból. A levéltárca. Ámde. Ámde: bőrből készült, méghozzá egy *aligátor* bőréből.

– A sorozat ötödik darabját illetően tévedés kizárva. Arisztophanész antik szerző komédiájának címe: *Madarak.*

– Ami meg a hatodik figyelmeztetést illeti, Mr. Priam, azt a halom értéktelen tőzsderészvényt, azzal bizony rengeteg bajom lett volna, ha nem éppen ön vezet rá a megoldásra. A tőzsdézők megvetően *„kutya-macska* részvényének nevezik az ilyen elértéktelenedett papirost: ön mondta, Mr. Priam. És igaza volt, csakugyan így hívják.

– Egyszóval… halak, békák, aligátor, madarak, kutya-macskák. A hal, a béka, az aligátor megjelent a maga teljes vagy részleges valójában, a madarakra meg a kutyák-macskákra utalás történt. Állatok tehát mind. Ez volt, ami gondolkodóba ejtett. Bocsánat, mondott valamit, Mr. Priam?

De Priam csak a szakállába dörmögött.

– Na már most az a tény, hogy az öt figyelmeztetés, amelyet közvetlenül megismerhettem, rejtvény gyanánt öt állatot rejtegetett, nekem semmit sem mondott. – Ellery a csikket behajította Priam kandallójába. – Némi agymunka után úgy ítéltem meg, hogy az egész jelentése nyilván sokkal mélyebb. Ki kell tehát ásnom. De a mélyebb jelentés kiásása

már egy másik történet. Az ember vagy felfedezi, vagy nem. Mert ott van, mindenestül. Teljes valójában. A trükkje, mint minden nagy misztifikációnak, abban áll, hogy a láthatatlanság köpenyét viseli. Nem véletlenül mondtam az imént a „nagy” jelzőt. Igenis, nagy és pompás misztifikációval állunk szemben, és korántsem lepődnék meg, ha helyet kapna a bűnöző elmék klasszikus leleményei között.

– Az istenfáját neki – mérgelődött Crowe MacGowan –, nem beszélne közérthetőbben?

– Mac – mondta Ellery. – Micsodák a békák és varangyok?

– Hogy micsodák?

– Hogy micsodák. Milyen fajta állatok?

MacGowan csak ámult.

– Kétéltűek – szólalt meg Mr. Collier.

– Köszönöm, Mr. Collier. Hát az aligátor?

– Az aligátor, az hüllő.

– Úgy van. A levéltárca egy hüllő származéka. És milyen családba tartoznak a kutyák-macskák?

– Emlősök – vágta rá Delia apja.

– Nos, akkor soroljuk föl eddig szerzett ismereteinket, még mindig kihagyva az első figyelmeztetést, amelyet csak maga Mr. Priam ismert. A második figyelmeztető állat *hal* volt. A harmadik *kétéltű.* A negyedik *hüllő,* az ötödik *madár.* A hatodik *emlős.* Lám, így más színben tűnnek föl a figyelmeztetések. Látszólag ötletszerűen összehányt, butácska gesztusokból tudományos logika szerint rendeződő sor lett. Van-e olyan tudományág, amely összefüggést állapít meg a halak, kétéltűek, hüllők, madarak és emlősök között – méghozzá éppen így, *ebben a sorrendben?* Bizony, kérem, van egy tudományág, amelyben

a hal egy sorozat második tagja, a kétéltű a harmadik, a hüllő a negyedik, a madár az ötödik, és az emlős az utolsó. A válasz egyetlen középiskolás tanulónak sem esne nehezére. *Ezek ugyanis az emberhez vezető evolúciósfolyamat lépcsőfokai.*

Roger Priam folyamatosan pislogott, mint akinek bántja szemét a fény.

– Láthatja tehát, Mr. Priam, hogy sem hazudozásról, sem blöffről nem volt itt szó. Mivel az evolúcióban a második fokot a halak jelentik, a harmadikat a kétéltűek, és mivel ilyen sorban jöttek a figyelmeztetések is, nyilvánvaló, hogy az első figyelmeztetés nem lehetett más, mint egy állat az evolúciós ranglétra legalsó fokáról. Nos, e legalacsonyabb osztályt, a fejgerinchúrosokét, tudtommal egyedül az orsóhal képviseli, amely angolnához hasonló. Innen tudtam, Mr. Priam, hogy amit az első dobozban talált, az valami angolnaszerűség volt. Más lehetőséget egyszerűen nem láttam.

– Én azt hittem, angolna – mondta ridegen Priam.

– És azt nem tudta, mit jelent ez az angolnaszerű döglött állat?

– Azt nem.

– Nem volt valami levél az első dobozban, ami megadta volna a figyelmeztetések kulcsát?

– Nem…

– Csak azért kérdem – folytatta Ellery homlokát ráncolva –, mert az illető pusztán a küldemények alapján nem várhatta el, hogy megértse a lényeget. – Egy ilyen szisztémára rájönni, ahhoz azért valami minimális iskolázottság kell, s ennek ön, Mr. Priam, sajnos, híjával van. És ezt az illető, mivel nagyon jól ismeri magát, pontosan tudja.

– Oda akar kilyukadni – fogott gyanút Laurel –, hogy az illető csak küldte a ravaszul kiagyalt küldeményeit, és nem is bánta, hogy a címzett esetleg nem fogja föl a jelentését?

Keats hadnagy szemében is ez a bizonytalanság villódzott.

– Kezdem magam is úgy látni – felelte megfontoltan Ellery –, hogy az illető *nem is akarta,* hogy megértsék. Rémületet akart kelteni, elemi rettenet, erre utazott. – Ellery gondterhelt arccal elfordult.

– Nem tudtam, fogalmam se volt – motyogta Roger Priam. – És ez kényszerített arra…

– Nos, akkor legfőbb ideje, hogy fogalmat alkosson, Mr. Priam – rázta le magáról Ellery iménti aggodalmát. – Az elme semmiképp nem mindennapi, amely ezt a bonyolult szisztémát kifőzte. Ha elfogadjuk, hogy indítéka a rémületkeltés volt – megbüntetni a kiszemelt áldozatot, mentálisan kivégezni, újra és újra –, akkor is itt maradunk a ténnyel, hogy ugyanez az elme állatrendszertani fogalmakban is képes gondolkodni. Vajon miért éppen az evolúció létrát választotta ijesztgetései eszközéül? Miért éppen erre az útra lépett? Gondolkodásunkat közvetlenül befolyásolják adottságaink, megszokásaink és tapasztalataink. Hogy valaki az evolúciós elméletére alapozza rémületkeltő hadjáratát, s hogy ilyen aprólékos műgonddal és szakmai precizitással vigye véghez, ahhoz azt kell föltételeznem, hogy Leander Hill és Roger Priam ellensége tudományos felkészültségű ember – biológus, zoológus, antropológus… vagy általános természettudós.

– Mikor az ember az evolúció szakaszaira gondol – folytatta Ellery –, óhatatlanul eszébe jut Charles Darwin neve. Darwin az evolúciós elmélet atyja. Az ő száz évvel ezelőtti kutatásai, a Linné Társaság előtt 1858-ban

elmondott, *A törzsfejlődés elmélete* című előadása, valamint az egy évvel később kiadott, az elméletet továbbfejlesztő, *A fajok eredetecímű* könyve – ezek nyitottak új távlatot az emberi fejlődés megismerésében.

– Amikor tehát felködlött egy természettudós képe – folytatta Ellery magától értetődően Darwinra, minden természettudósok legnagyobbikára gondoltam, és innen már csak egy lépés volt, hogy felidézzem Darwin történelmi jelentőségű útját – korszakalkotó utazás volt az, hölgyeim és uraim, a tudománytörténet leghíresebb hajóján; Darwin ezen a fölfedező úton fogalmazta meg tételét a fajok eredetéről és a természetes kiválasztódásról. No és hogy ez eszembe jutott, annak igencsak gazdag gyümölcse lett. – Ellery megfogta egy szék támláját, a nagyobb nyomaték kedvéért előrehajolt. – Ugyanis a hajót, amelyen Charles Darwin 1831-ben útnak indult az angliai Plymouth kikötőjéből, úgy hívták, hogy… *Vadászkopó!*

– Vadászkopó – ismételte álmélkodva Laurel. – *És a döglött kutya is az volt!*

– Ebből aztán egy sereg következtetés adódik – biccentett Ellery. – Aki kopót küldött Hillnek, az tulajdonképpen megadta a későbbi figyelmeztetések kulcsát – vadászkopó, Darwin hajója, Darwin, evolúció. No de ez így eléggé homályos lett volna. Nem tételezhette föl sem Priamról, sem Hillről, hogy tudják annak a száz év előtti hajónak a nevét, sőt talán neves utasáról sem tudnak semmit. Bár az is lehet, igaz, kevéssé valószínű, hogy a bajkeverő általánosabb módon, pusztán a terve alapötletét akarta így emlékezetbe vésni. Valószínűtlen, mondom, mert ez a mi tudományos észjárású ellenségünk céltalan gesztusokra nemigen fecsérli az idejét.

– Hasonló megfontolás alapján más lehetőségek is szóba jöttek, de minél többet gondolkoztam a döglött vadászkopón, annál erősebb lett a meggyőződésem, hogy a kutya valami fontos és jelentőségteljes mozzanatra utal Priam, Hill, és az ellenség közös múltjában. De vajon mi az összefüggés? Miféle egyszerű és közvetlen kapcsolat működhetett egy természettudós és két kifejezetten nem tudós alkatú ember között; milyen negyed századdal ezelőtti eseményre utalhat a „vadászkopó” szó?

– Rögtön, szinte magától adódott egy igen kézenfekvő elképzelés, mely szerint, mondjuk, huszonöt éve egy természetbúvár tudományos expedíciót szervezett, amelyben valami módon szerepe volt Hillnek és Priamnek is. Ma nyilván repülőgépen indulnának útnak; huszonöt éve azonban hajóra szálltak. No és, ugyancsak föltételezhetően, a mi derék természettudósunk, bölcsen tudván, mennyit köszönhet ez az ő tudományága a nagy Darwinnak, amikor szembekerült azzal a föladattal, hogy nevet, avagy új nevet adjon expedíciós hajójának, amelyen – föltételezhetőleg, ugyebár – Hill és Priam is vele együtt tengerre szállt… – váltott hangot Ellery –, hogy javaslatot tettem Keats hadnagynak, próbáljon utánajárni egy kisebb, föltehetőleg part közeli utakra alkalmas hajónak, amelyet tudományos kutatás céljaira építettek, vagy ilyen célokra alakítottak át – keressen egy *Vadászkopó* névre keresztelt (vagy újrakeresztelt) hajót, amely 1925 táján indult útnak, vélhetőleg egy észak-amerikai kikötőből.

– No és Keats hadnagy, a part menti városok rendőri erőinek hathatós támogatásával, nyomára is bukkant egy ilyen nevű hajónak. Folytassuk, Mr. Priam?

Ellery elhallgatott, cigarettára gyújtott.

Újfent semmi nesz, csak a gyufa sercenése és Priam súlyos lélegzése.

– Javaslom, hadnagy úr, hogy Mr. Priam hallgatását tekintsük beleegyezésnek – mondta Ellery, s elfújta a gyufát. – Folytassuk tehát. Ön következik.

Keats papírt vett elő a zsebéből, és előrébb lépett.

– Az illetőt, akit keresünk – kezdte a detektív – úgy hívják, hogy Charles Lyell Adam. Charles Lyeíl Adam egy igen gazdag vermonti család sarja. Szülei halálakor, egyetlen gyermek lévén, az egész vagyon reá szállt. Őt azonban a pénz nem érdekelte. Amennyire megtudhattuk, nem érdekelték sem a nők, sem az ital, sem a szórakozás. Tanulmányait külföldön végezte, mindvégig magának való agglegény maradt.

– Úriember volt, tudós, amatőr természetbúvár. Minden idejét ennek a szenvedélyének szentelte. Múzeumot, egyetemet, tudományos társaságot, amellyel szorosabb kapcsolatban állt volna, nem találtunk. Pénze révén teljes függetlenséget élvezett, s élvezte is oly módon, hogy élete nagy részét utazgatással töltötte, távoli vidékek flóráját tanulmányozva.

– Életkorát – folytatta Keats, belepillantva jegyzeteibe – nem ismerjük. A városháza, ahol születését bejegyezték, 1910 táján porig égett – a parókián pedig kereszteltetése felől hiába érdeklődtünk. Vermonti szülővárosában az idősebb lakosok körében kérdezősködtünk utána, de az életkorára vonatkozóan csupa ellentmondó adatot kaptunk. Élő rokont nem találtunk. Az első világháborús sorozási jegyzőkönyvekből is hiányzik a neve – nincsen sem a besorozottak, sem az önkéntesek között. Nyilván felmentése volt, jóllehet erre vonatkozó dokumentumot nem

találtunk. Csak annyit tudunk, hogy 1925-ben, amikor Adam expedíciót indított a Guyanákra, huszonhetedik és harminckilencedik életéve között járt.

– Adam különleges hajót építtetett az expedícióra – folytatta Keats egy százötven méter hosszú motoros vitorlást, saját tervei szerint készíttetett tudományos fölszereléssel. Nem tudható, hogy pontosan mit is akart elérni, vagy bizonyítani. Tény, hogy 1925 nyarán a *Vadászkopó* elindult a bostoni kikötőből, és a part mentén délnek haladt.

– Kubában megállt, mert javításra szorult. Elég sokáig vesztegelt ott, majd miután elkészült, továbbindult. És ez az utolsó információ, amit a világ a *Vadászkopóról,* Charles Lyell Adamről, és a legénységről tud. A késedelem miatt már a hurrikánok évadjában kellett tovább hajózniok, s miután a keresésére indított hajók eredménytelenül tértek vissza, bizonyosnak látszott, hogy a Vadászkopó elsüllyedt.

– A legénység mindössze két emberből állt. Negyvenévesek voltak mind a ketten, s mindkettőnek sokéves mélytengeri matrózszolgálat állt a háta mögött; tapasztalt tengerész volt maga Adam is. A két tengerész valódi nevét is tudjuk, de hadd hívom őket inkább azon a néven, amelyet 1927-ben vettek föl: Leander Hill és Roger Priam!

Keats teniszlabda gyanánt hajította a szakállashoz e két nevet; a többiek, valóban mintha teniszmérkőzést néznének, egyszerre fordították fejüket Priam felé. Priam megmarkolta széke karfáját, és olyan keményen harapta be ajkát, hogy kicsordult egy csöpp vére. A csöppet lenyalta, de már jött is a második, és megbújt a szakállában. Mindazáltal, dacosan állta a rámeredő tekinteteket.

– Hát akkor most tudják – morogta. – Na és?

Olyan volt Priam, mint a kapitány, kinek zátonyra futott a hajója, és most istenigazában összeszedi erejét, hogy a szélviharral dacolva megőrizze az életét.

– A többi már magán múlik – jelentette ki kurtán és nyersen Ellery.

– Naná hogy rajtam!

– Már úgy értem, Mr. Priam, hogy ha nem mondja el az igazságot, mi fogunk utánajárni.

– Rajta, uram, csak járjanak.

– Szóval nem nyilatkozik?

– Majd maguk nyilatkoznak.

– Mint ön is pontosan tudja, elég kevés tény áll rendelkezésünkre – mondta Ellery, s biccentett is hozzá, mint aki ezt várta –, de talán elég lesz az a kevés is. Itt van ön, ugye, negyedszázaddal később, és itt volt, egészen a közelmúltig, Leander Hill. És a kutyatetem nyakába kötött üzenet tanúsága szerint önök azt hitték, hogy Charles Lyell Adamet holtan hagyták valahol huszonöt évvel ezelőtt, olyan körülmények között, amelyek – Adam szerint – kimerítették a „gyilkosság” fogalmát, Mr. Priam… Csak hát, ugye, Adam valahogy túlélte, és most itt van.

– Mondja csak, maguk Hill-lel elsüllyesztették a Vadászkopót valahol a nyugat-indiai vizeken? Harcképtelenné tették Adamet, meglékelték a hajót, és megszöktek a mentőcsónakon? A haitiak hatszáz mérföldeket hajóznak apró lélekvesztőikkel, és maga meg Hill minden bizonnyal pompás tengerész volt, ha Adam magukra bízta a hajóját… Igen, de vérbeli tengerész nem gyilkol, és nem lékel meg vadonatúj hajót, hacsak nyomós oka nincsen. Mi volt az okuk, Mr. Priam? Ha személyes konfliktus lett volna vagy zendülés, vagy hajótörés, mely

hozzá nem értésből vagy hanyagságból adódott, vagy bármi más, szokásos ok, maga meg Hill a legközelebbi kikötőben nyilván jelentették volna, hogy elveszett Adam meg a hajója – a maguknak leginkább tetsző magyarázattal indokolva. Maguk azonban, Mr. Priam, sehol nem jelentkeztek. Úgy döntöttek, eltűnnek, mint Adam – már ugye, tengerész valójukban, elhitetve a világgal, hogy Adam és legénysége együtt pusztult. Elég sok fáradságukba kerülhetett, míg így eltemették magukat, Mr. Priam. Néhány évbe telt, míg előkészítették a föltámadáshoz szükséges új nevüket, új személyiségüket. S miért ez a hercehurca? Mert rejtegetnivalójuk volt – olyasmi, amit Adam hajdani tengerészeiként nem tudtak volna elrejteni. Nos, Mr. Priam, ezt mondatja velem az elemi logika. Elmesélné ezek után, mi és hogyan történt?

Priam csak ült, mint a bálvány, szakálla sem rezzent.

– Ez esetben én mondom el. 1927-ben megjelentek maguk ketten Los Angelesben, és ékszer-nagykereskedést nyitottak. És mennyit értettek ehhez a szakmához? Mindent tudunk már magukról, születésüktől egészen odáig, hogy elszerződtek a Vadászkopó első és egyetlen útjára. Gyermekkoruk óta a tengert járták. Soha közelébe sem szagoltak a drágaköveknek, az ékszerészeinek. És mint majdnem minden tengerész, maguk is szegények voltak. És lám, két évvel később itt vannak a nyugati parton, mesésen gazdag ékszerüzletükkel. Mi az, amit nem titkolhattak volna el, ha Adam legényeiként térnek haza? Talán éppenséggel a drágakövek? Mert hiszen a hatóság akkor eltűnődik: ejnye, hogy tett szert ez a két ágrólszakadt matróz ennyi pénzre, ennyi drágakőre? Nos ezt a kérdést akarták maguk ketten elkerülni, Mr. Priam. Végtére, eléggé ésszerű a föltételezés – folytatta mosolyogva Ellery –, hogy a Vadászkopót nem

hurrikán süllyesztette, el. A hajó elérte rendeltetési helyét, talán éppenséggel egy lakatlan szigetet, és Adam, miközben a flórát és faunát tanulmányozta, olyasmire bukkant, ami távol esik érdeklődési körétől. Rábukkant, Mr. Priam, mondjuk, egy elásott kincsesládára, hajdani kalózok hajdani zsákmányára. A Bahamákon, uram, mai napig ott élnek e kalózok ivadékai… tehát, Mr. Priam, egy régi láda, színültig tele drágakővel. És maga meg Hill, a két szegény tengerész, megtámadták Adamet, a hajót elsüllyesztették a nyílt vízen, és megléptek a mentőcsónakkal.

– Na, és ott álltak, ölükben a kalózok kincse, megannyi drágakő. Mi az ördögöt kezdjenek vele? Meseszerű volt az egész. Mesés volt, hogy megtalálták, hogy a maguké lett, és mesés, hogy semmit nem lehet kezdeni vele. Ámde akkor egyiküknek pazar ötlete támadt, és ez az ötlet nagyon is reálisnak látszott. Eltemetni régi önmagukat, eltüntetni minden nyomot, és vadonatúj emberként ékszer- és drágakő-kereskedésbe fogni.

– Így is tettek. Két éven át tanulmányozták a szakmát – hogy hol, arra nem jöttünk rá. Mikor úgy érezték, elég ismeretet és tapasztalatot gyűjtöttek, megnyitották Los Angeles-i üzletüket… azzal a drágakőkészlettel indultak, amit Adam talált a szigeten, s amelynek megszerzése érdekében meggyilkolták Adamet. És így, a név- és személyiségvállalással végképp megszabadulhattak tőle. Kibújtak a jogi következmények alól. Gazdagon, ugyebár.

Priam szakálla kissé ferdén állt a mellén. A szeme lehunyva, mint aki aluszik… vagy mint aki erőt gyűjt.

– Csakhogy Adam nem halt meg – folytatta szinte gyöngéden Ellery. – Maguk ketten nagyot hibáztak. Életben maradt. Azt csak ő tudja, hogyan sikerült fölépülnie, fönnmaradnia, visszajutnia a civilizációba, s hogy azóta is

merre járt. Írásos vallomását azonban ismerjük, s a döglött kutyán talált üzenet szerint arra tette föl az életét, hogy megtalálja önöket, Mr. Priam. Jó húsz éven át kereste a két matrózt, akik hitük szerint halottként hagyták őt valahol. Kereste a gyilkosait, Mr. Priam. Adamnek nem kellett a kincs – ott volt neki a vagyona, és egyébként sem igen lelkesítette a pénz. Adam bosszúra vágyott, Mr. Priam. Amint ez a Hillnek küldött leveléből ki is derül. No és végül megtalálta magukat. – Ellery hangjából mostanra kiveszett minden gyöngéd tapintat. – Hill csalódást okozott neki. Megölte az ijedtség – annak a tudata, hogy Adam mégiscsak él, és megtalálta őket. A szíve fölmondta a szolgálatot. Úgy vélem, Hill igen sokban különbözött öntől, Mr. Priam; bármilyen fickó volt is a tengeren, öregségére derék nyárspolgárrá vált. És az is lehet, hogy soha nem volt igazán könyörtelen és kíméletlen. Kettejük közül mindig maga volt az erős fiú, ugye? Hill talán csak néma tanúja volt a maga bűnténynek; megszédítette a káprázatos jutalom. Magának, Mr. Priam, szüksége volt Hillre, nyilván azért, mert sokkal eszesebb volt, mint maga. Akárhogy történt is, annyi bizonyos, hogy Hill, miután egyszer az életben behódolt a maga befolyásának, Priam, no és a kísértésnek, valóban tiszteletet érdemlő polgárrá nevelte át magát, olyan emberré, akit méltán szeret és tisztel egy ilyen Laurel-szerűen tiszta kis lény… aki lám, még ölni is képes lett volna emlékéért. Hill gazdag képzeletű ember volt, és hogy az első figyelmeztetés rögtön a halálát okozta, abban, nézetem szerint, Adam bosszúvágyánál is nagyobb szerepe volt annak a rettegésnek, hogy mi lesz, ha Laurel megtudja imádott apja bűnét. No de magát, Mr. Priam, keményebb fából faragták. Maga aztán nem ábrándította ki Adamet. Ellenkezőleg. Igazi gyönyör lehet Adam számára magát

rémisztgetni. Adam nem tagadta meg kísérletező tudós voltát – módszere éppolyan könyörtelen tudományos, és tudományosan könyörtelen, mintha, teszem azt, egy állattetemet boncolna. És ideje annyi van, mint a tenger. Ideje, amit a maga gyötrésének szentelhet, Mr. Priam. Nem hinném, hogy fölfogta volna, milyen pompás humorral gyötri magát Charles Lyell Adam. Vagy tévedek?

Priam megszólalt ugyan, de – látszólag – nem a kérdésre válaszolt. Mintha oda sem figyelt volna, ezt kérdezte: – Hogyan nevezi magát most? Ezt is ki tudták nyomozni?

– Ahá, szóval ez érdekli-mosolygott Ellery. – Meg kell mondjam, nem tudjuk, Mr. Priam. Annyit tudunk pillanatnyilag, hogy ötvenkét és hatvannégy éves kor között jár. Bizonyos, hogy ha látná, nem ismerné fel: vagy az idő változtatta meg, vagy ha az nem eléggé, nyilván ő maga gondoskodott róla, hogy ne ismerjék fel. Akár plasztikai műtéttel. De még ha úgy festene is, mint huszonöt esztendeje, magán, Mr. Priam, vagy rajtunk, az nem sokat segítene. Mert hiszen nem szükséges, hogy személyesen jelen legyen. Nyilván másokkal dolgoztat. – Priam szaporán pislogott. – Maga, Mr. Priam, nem az a hajde népszerű figura, és vannak magához nagyon is közel álló emberek, akik tán szívesen látnák boldogtalannak és szerencsétlennek. Egyszóval, ha azt képzeli, hogy egy bizonyos testalkatú, középkorú férfi ellen kell védekeznie, és amíg az ilyen férfiakat távol tartja magától, addig semmi baj; akkor nagyon téved. Mert Adam tettestársa, aki valószínűleg önzetlen lelkesedésből dolgozik ön ellen, éppúgy lehet nő, mint férfi, és a kora végképp meghatározatlan… és könnyen lehet, Mr. Priam, hogy itt tartózkodik, a maga házában.

Priam nem moccant. Lénye nem annyira félelmet, mint inkább valami kétségbeesett készenlétet, sőt dacot sugallt, olyasfélét, mint a fára kergetett macska.

– Hogy a fenébe merészel ilyen piszkos módra…!

– Pofa be, Mac – tanácsolta halkan Keats, és volt valami a hangjában, aminek hatására Delia fia csakugyan befogta a száját.

– Egy perce sincs – folytatta Ellery –, hogy említést tettem Adam humoráról. Nem tudom, érti-e a lényeget, Mr. Priam. Hogy mire megy ki a játék.

– Mi? – mordult fel Priam.

– A figyelmeztetésekben nem egy, hanem két közös mozzanat van. Mindegyik állatra utalt – és *minden állat halott volt!*

Priam feje megrándult.

– Első volt, ugye, a döglött orsóhal. A második a korántsem élő tonhal. A harmadik: egész tömeg döglött béka és varangy. A következő, a *Madarak* némi szimbolikát rejtett magában, mivel megcsonkított és megsemmisített egy könyvet… könyvet „megölni” ugyebár csak így lehet! No és az utolsó figyelmeztetés, a kutya-macskák tömege is a halált sugallja, hiszen „döglött” részvényekről volt szó. Ez az Adam, én mondom, uraim, jeles humorista.

– Fölfelé a törzsfejlődés létráján – a fejgerinchúros orsóhaltól egészen a magas rendű emlősökig a kutyákig, macskákig. És mindet élettelenül szállították le – de facto vagy képletesen. Ámde Adam még nem végzett, Mr. Priam – hajolt előre Ellery. – Nem azért mászta meg a Darwin-lajtorját, hogy ott ragadjon az utolsó előtti fokán. Az utolsó fokra még föl kell hágnia. Az emlősök osztályából a legfejlettebb teremtményhez. Holtbiztos tehát, hogy egy eseményre még számíthatunk, az utolsóra, és a korábbi

tapasztalatok alapján halálos eseményt kell várnunk. Charles Lyell Adam végtére egy *halott emberrel fog* előállni, Mr. Priam, és az egész darwini tréfa értelmét vesztené, ha ez a holttest nem az öné lenne.

Priam nem moccant.

– Alaposan megrágtunk mindent – szólalt meg Keats hadnagy és egyetértettünk abban, hogy mi a teendőnk. Magát, Priam, meg akarják gyilkolni, és nem is sokára – holnap, vagy talán ma éjjel, de lehet, hogy már egy óra múlva. Nekem viszont élve van szükségem magára, és ha lehet, élve kerítem kézre Adamet is – a törvény így követeli meg. Ettől a pillanattól tehát őrizni fogjuk éjjel-nappal. Egy ember a szobájában. Egy a teraszon. Ketten a kertben…

Roger Priam teleszívta félelmetes tüdejét.

Akkorát bömbölt, hogy belecsendült a kristálycsillár.

– Bűnöző? Én? Milyen bizonyíték alapján? – Gumibotra emlékeztető mutatóujját fenyegetően rázta Keats hadnagy felé. – Én nem ismerek be semmit, maga pedig nem bizonyít be semmit! A védelmükből nem kérek, világos? Nem kell, nem fogadom el!… Megértették?!

– Mitől fél? – kérdezte gunyorosan a detektív. – Csak nem attól, hogy elkapjuk Adamet?

– Világéletemben magam verekedtem a magam igazáért, és eztán is csak úgy lesz!

– A tolószékből?

– A tolószékből! Most pedig, rohadt…-k, kifelé a házamból! De mindörökre!

Tizenötödik fejezet

Ki is mentek Priam házából. A külső szemlélő bizonyára úgy látta, hogy mindörökre végeztek Roger Priammel és egész pereputtyával. Keats hadnagy hétköznapjai a szokásos munkájával teltek-múltak. Ellery napjai pedig azzal, hogy vagy az írógépébe befűzött üres papirost bámulta – vagy magányosan vacsorázgatott, vagy éppen a telefonon lógott. Nap közben ritkán ment el hazulról, este pedig soha. Cigaretta-, pipadohány-, kávé- és alkoholfogyasztása új témául szolgált Mrs. Williams végenincs monológjaihoz: most már nemcsak a közelgő világvégét jósolgatta magában, hanem Ellery közelgő gyomorfekélyét is.

Időről időre rátelefonált vagy meglátogatta, híva is, hívatlanul is Laurel, Crowe MacGowan, Alfred Wallace, az öreg Collier, de még olykor Delia Priam is. De mindnyájan éppolyan borús homlokkal tették le a kagylót vagy távoztak, mint ahogy elkezdték az eszmecserét – úgy látszott, semmi értelmes dolog nem sül ki abból, hogy megosztják egymással gondolataikat.

És Ellery csak rágyújtott egy újabb cigarettára, tovább nyomorgatta a pipáját, magába döntött még egy vödör forró kávét, lehúzott még egy whiskyt, mire Mrs. Williams panaszai újult erővel ostromolták a konyhamennyezetet.

Történt aztán egy fülledt éjszakán, július negyedik hetében, éjfél után valamivel, hogy befutott a telefon, amit oly régen várt Ellery.

Meghallgatta, szűkszavúan válaszolt, bontotta a vonalat, és tárcsázta Keats otthoni számát.

Keats fölvette az első csördülésre.

– Queen?

– Én. De rém gyorsan, jó?

Ellery azzal le is csapta a kagylót, és rohant a kocsijához. Már egy hete kint, a kapu előtt parkolt.

Az úton, Priamék postaládája előtt hagyta a gépkocsit. Keats kocsija már ott volt. Ellery a kocsifeljárót szegélyező gyepsáv mentén följutott a ház mellé. Zseblámpáját nem használta. A terasz árnyékában megérintették a karját.

– Gyorsan – suttogta Keats, legfeljebb arasznyi távolságból.

A ház sötét volt, csak Roger Priam szobájában égett egy kis éjjeli lámpa – látni lehetett a nyitott franciaablakon át. Maga a terasz teljes sötétségben volt.

Térdre ereszkedtek, és belestek a belső ajtón.

Priam tolószéke hátra volt hajtva, éjszakára megágyazva. Priam hanyatt feküdt, mozdulatlanul, szakálla a mennyezet felé meredezett, a szája nyitva.

Hosszú percekig semmi nem történt.

Aztán parányi, fémes kattanás.

Az éjjeli lámpa a hallra nyíló ajtó mellett volt a faburkolatra szerelve. A két férfi tisztán látta a kilincsgombot: lassan elfordult, s mikor megállt, nyílt az ajtó. Nyekergett.

Priam nem mozdult.

Hirtelen szélesre tárták az ajtót.

Az éjjeli lámpa amúgy is gyér fényét eltakarta a kilendülő ajtószárny. Elleryék a teraszról nem láttak egyebet, mint valami formátlan feketeséget, amely sötétebb volt, mint a szoba sötétje. És ez a feketeség lassan,

állhatatosan közeledett Priam székágyához. Csápszerű nyúlványa támadt, s amikor elérte az éjjeli lámpa fénykörének peremét, láthatták, hogy revolver.

Priam ágya mellett a mozgó feketeség megállt.

A revolver kissé följebb emelkedett.

Keats megmozdult. Nem is mozgás volt az, csak az izmai feszültek meg. Ellery megszorította a detektív karját.

Keats megmerevedett.

És akkor mintha fölrobbant volna a szoba, őrült mozgás és lárma támadt.

Fölfelé röppent Priam keze, és mint egy hüllő állkapcsa zárult össze a revolvert fogó kéz csuklóján. A nyomorék előredőlt félelmetes tömegével, és tele tüdőből bömbölt. Elleryék nem sokat láttak az egészből; mintha két tintahal harcát néznék a tengerfeneken.

Egyszer csak egy süket dördülés, egy dobbantás, aztán a csönd.

Mire Ellery villanyt gyújtott, Keats már ott térdelt a földön fekvő figura mellett. Összehúzódzkodva feküdt, szinte kényelmesen, fél karja a teste alatt, a másik kinyújtva. Kinyújtott kezében ott volt a revolver.

– A mellén érte – dünnyögte Keats.

Roger Priam rámeredt a két férfira.

– Adam – szólalt meg rekedten. – Maguk meg honnan kerülnek ide? Azért jött, hogy megöljön. Adam. Nem megmondtam, hogy elbánok vele? – Nevetett, de csak a szájával; egyszer csak reszketni kezdett, rásandított a padlón heverő figurára, s reszkető kézzel megtörölte a szemét. – Ki az, hadd lássam.

– Alfred.

– *Alfred?* – esett le, szakállastul, Priam álla.

Keats fölállt és megkerülte Priam székét. Fölvette a telefon- kagylót és tárcsázott.

– *Alfred, lett volna Adam?* – Priam révetegen, bambán nézett körül. Aztán hirtelen összerezzent, de csak Ellery húzta le róla a felső plédet.

Ellery a pléddel letakarta a halottat.

– Hm… – Priam kidugta a nyelvét. – Szóval… meghalt?

– Halló, kapitányság? – mondta Keats. – Keats vagyok, a hollywoodi őrszobáról. Emberölést kell jelentenem. A Hill-Priam ügy. Igen. Roger Priam az imént lelőtte Alfred Wallace-t, a titkárát… Úgy, úgy. Igen. Szemtanúja voltam az esetnek a teraszról…

– Lelőttem – mondta Priam. – Agyonlőttem. Meghalt!… Önvédelemből lőttem le. Maguk látták, látták mind a ketten, tanúsíthatják… Belopakodott a szobámba. De meghallottam. Úgy tettem, mintha aludnék. Hohó, készen vártam én! – Furán rekedt volt a hangja. – Látták, igaz-e, hogy rám fogta a pisztolyát? Elkaptam, megcsavartam! Önvédelem volt…

– Láttuk, jól láttuk mindketten, Mr. Priam – csitította Ellery.

– Na, az jó. Jó, hogy látták. Meghalt. Verje meg az Isten, meghalt. Wallace…! Meg akart ölni. De Istenemre, vége! Vége már.

– Igen – mondta a telefonnak Keats. – Mikor? Jó, nem muszáj olyan nagyon sietni. – Visszatette a kagylót.

– Hallotta, mit mondott Mr. Queen – locsogott tovább Priam. – Mr. Queen pontosan látta, hadnagy úr…

– Tudom, tudom. – Keats megemelte a földre borított pléd csücskét, majd visszaejtette és cigarettára gyújtott. – Várnunk kell – jelentette ki, és leszívta a füstöt.

– Hát persze, hadnagy úr. Várunk. – Priam matatott valamit, mire az ágy fejrésze megemelkedett, a lábrész megsüllyedt, és a szerkezet székké vált. Előhúzott egy palackot. – Egy italra, uraim? A győzelemre? – Elröhögte magát. – Meg aztán, mi tagadás, reszketek egy csöppet.

Ellery nyughatatlanul járkált, a fülét piszkálta szórakozottan, a tarkóját dörzsölgette. Szemöldöke között mély barázda.

Keats füstölt, és Elleryt nézte…

– Ügyes ember, azt meg kell adni – mondta Priam, az üveggel és a pohárral foglalatoskodva. – Lám, lám, Alfred Wallace… Az orrát biztosan átszabatta. Rá nem ismertem volna. Dörzsölt fickó. Az bizony. Hogy a bizalmamba férkőzött. És röhögött a markába egyfolytában! Na de ki nevet a végén? Akkor ezt most őrája! – Megemelte poharát, szemében még ott kushadt a ragadozó. Magába döntötte a whiskyt. Mire letette a poharat, már nem reszketett a keze. – No hát így alakult, én itt, ő ott, és most már csakugyan vége. – Lehorgasztotta a fejét, és elcsöndesedett.

– Mr. Priam – szólította meg Ellery.

– Na?

– Egy dolog azért még izgatja a fantáziámat. Most, hogy úgyis vége az egésznek, fölvilágosítana?

Priam ránézett, majd kimérten fogta a palackot és újratöltötte poharát.

– Hát, az attól függ, Mr. Queen. Hogyha felelőtlen fecsegésre akar csábítani, s ráadásul ott bujkál a teraszon a hatósági gyorsíró, akkor kár a gőzért. Annyit viszont megmondhatok, hogy ez az ember valóban a bőrömre utazott. Hogy miért, fogalmam sincs. Azt tudom csak elképzelni, hogy megőrült. Ott, a fölfedező úton. Tisztára begőzölt.

– A *Vadászkopón* késsel kergetett, és nemcsak engem, de a társamat is. Na, aztán valami koszfészek szigetnél vízbe ugrottunk előle, kiúsztunk a partra, és elbújtunk a bozótban. Aznap éjjel hurrikán kerekedett és kivitte a *Vadászkopót* a nagy vízre. Többet nem láttuk se Adamet, se a hajót. Na és aztán volt, hogy a társam meg én kincset találtunk, ott a szigeten, és nagy sokára tutajt ácsoltunk, és azon menekültünk meg. Hogy miért hallgattunk, és miért változtattuk meg a nevünket? Hát csak azért, hogy ha Adamet mégis hazaeszi a fene, ne követelhesse rajtunk a kincs egyharmadát. Merthogy, ugye ő volt annak a szigetnek a fölfedezője. De még ha nem követeli is a harmadát, akkor sem biztos, hogy kipárolgott a fejéből az a gyilkolászós gőz. Hát így hangzik a történet, barátaim. Nem úgy mint a maguké, tele főbenjáró bűnnel. – Rájuk vigyorgott, és megitta a második pohárral. – És ne várják, hogy bármikor is megmásítom.

Keats ámulattal nézte.

– Elég ügyetlen história, amit itt föltálalt nekünk, Priam, de ha ragaszkodik hozzá, akkor bizony meg vagyunk akadva.

– Egyéb kérdés, Mr. Queen… – intett kegyes jóindulattal Priam. – Tessék csak, egész nyugodtan. Lehet kérdezni. Mi az, ami nem akar a fejébe menni?

– A levél, amit Adam Leander Hillnek küldött – mondta Ellery.

– A levél?… – Priam csak nézett. – A miatt meg mi a nyavalyáért kell aggódni?

Ellery elővette belső zsebéből az összehajtogatott papírt.

– Másolata annak, amit Hill a vadászkopó nyakörvére erősített ezüstszelencében talált – magyarázta. – Jó ideje már; talán nem árt, ha emlékezetfrissítőül fölolvasom.

– Rajta – mondta Priam, még mindig értetlenkedve.

– Hullának hívél. Hivéd, hogy gyilkosságod be van fejezve. Húsz évnél is régebben kereslek azzal a másikkal. És íme, megvagy, és megvan ő is. Véled-e, mire készülök? Meg fogsz halni. Hogy gyorsan-e? No nem. Lassan. Nagyon lassan. Ezzel fogsz adózni megannyi éves keresésemér, meg azér, hogy oly sokáig álmodék a bosszúról. Lassú halál… irgalom nélküli halál. Neked is, neki is. Lassan, kínnal múlni el – előbb lélekben, majd fizikálisan. És minden újabb lépés egy-egy figyelmezés… olyan, aminek rációja csak neked és neki világos. Hogy legyen min rágódni. Íme, az első figyelmezés.

– Na látják? – mondta diadallal Priam. – Napnál világosabb, hogy őrült a pasas.

– *Hivéd, hogy gyilkosságod be van fejezve-* idézte Keats. – Tán csak nem a hurrikánnak volt címezve ez a levél? – kérdezte mosolyogva.

– Ha mondom, hogy őrült, hadnagy úr! Közveszélyes! Emlékszem, mikor a fedélzeten szaladtunk előle, ő meg a késével hadonászott, mindig a nyomunkban, akkor is azt üvöltözte, hogy meg akartuk ölni. Miközben ő tett nagyon is derekas kísérleteket a mi kinyírásunkra. Kérdezzenek csak meg egy elmeorvost. Az majd eligazítja magukat. – Priam fészkelődön. – Na. Ez az, ami nem volt világos?

– Mit? Hogyan? Na, nem, nem. Nem ez, Mr. Priam. – Ellery homlokráncolva tanulmányozta a papirost. – Hanem a megszövegezés.

– Micsoda?

– Ahogy a levél meg van fogalmazva.

Priam nem értette.

– Miért, mi a gond vele? %

– Elég sok a gondom vele, Mr. Priam. Úgy is mondhatnám, hogy ennél furább szógyűjteményt életembe se láttam. Hány szóból áll, Mr. Priam?

– Honnan a nyavalyából tudjam én azt?

– No, csak kérdem. Kilencvenből. Négyszázhuszonegy betűből, ha úgy jobban tetszik.

– Kutya legyek, ha értem – mondta Priam, s egy csöpp fenyegetés csúszott a hangjába. – Mondja, uram, mit akar bizonyítani; azt, hogy tud számolni?

– Azt akarom bizonyítani, és nem csupán akarom, de tudom is, hogy valami nincs rendjén ezzel a levéllel.

– Hogyhogy nincs rendjén? – Priam szakálla előremeredt. – Mi nincs rendjén, he?

– Az én mesterségem szerszáma a szó, Mr. Priam. Nemcsak a magam írta szavakra gondolok: a mások szavait is sokszor és sokat olvasom, olykor bizony nem kis irigységgel. Úgyhogy hivatottnak érzem magam erre a kijelentésre: én még olyan angol prózával nem találkoztam, sem a magas irodalomban, sem egyebütt, amelynek egy négyszáznál is több betűs szakaszában *ne akadna egyetlen árva t betű sem.*

– Árva té – ismételte Priam, s noha többet nem mondott; az ajka tovább mozgott, mintha valami nem különösebben jó ízű falatot rágcsálna.

– Jó időbe telt, mire fölfedeztem, Mr. Priam – mondta Ellery, s közelebb lépett Alfred Wallace teteméhez. – Az ilyesmit épp azért nem látja meg az ember, mert annyira nyilvánvaló. Mikor olvasunk, a szöveg értelmére, és nem a szerkezetére összpontosítunk. Ki az, aki egy házat nézve a tégláit látja? Pedig az épület titka a téglákban rejlik. Nyelvünk betűtéglái között vannak fontosabbak és kevésbé

fontosak. És mindent pontosan tudunk róluk. Jellegüket, használatuk körét, kölcsönhatásukat, gyakoriságukat a tudomány éppolyan pontosan meghatározta, mint, teszem azt, a mész vegyi összetételét. A t nyelvünkben a leggyakrabban használt mássalhangzók egyike; mondhatni nélkülözhetetlen, minden negyedik szavunkban előfordul. Egy közel százszavas üzenetből csak úgy véletlenül nem hiányozhat, képtelenség. *Egy közel százszavas szöveget egyetlen t nélkül csakis szántszándékkal* lehet produkálni. Jókora találékonyság és nyelvi lelemény kell hozzá. Kívánja, hogy bizonyítsam állításomat, Mr. Priam? – kérdezte Ellery, és hangja immár nem volt sem elgondolkodó, sem aggodalmas. – A levél írója körülményesen fogalmaz, és az első pillantásra csupán archaizáló modorosságnak véljük. *Hullának hivél,* írja rögtön az elején, noha ép ésszel ezt mindenki így írná: *halottnak hittél.* Igen, de ez a két szó hemzseg a t betűktől. Véletlen volna? Megengedném, ha csak egyszer vagy kétszer fordulna elő. De íme, rögtön a második mondat, ha lehet, még kacifántosabb. *Hivéd, hogy gyilkosságod be van fejezve.* Nyilvánvalóan azt írta volna, ha a t-t nem kell kerülnie: *Azt hitted, megöltél.* – Menjünk tovább. Nem azt írja, hogy *több mint húsz év óta,* hanem ezt: *húsz évnél is régebben.* Megint csak nem véletlen a körülményeskedés, hiszen itt is három t betűt kellett kikerülni. És aztán, rögtön utána: *Véled-e, mire készülök?* Bohózatba illően ódon és emelkedett, nemde? Csakhogy másként, természetesebben, csak úgy írhatta volna, hogy *tudod-e,* vagy úgy, hogy *sejted-e.*

– És sorolhatnám jó ideig, de már csak a markánsabb példákból néhányat. Íme. *Irgalom nélkül való.* Azaz ugyebár *irgalmatlan.* Csak hát a fosztóképzőben ott bujkál a t. Aminthogy ott bujkál a *testben* szóban is; ezért kényszerült

a derék Adam leírni az idétlen *fizikálisan* szót. És persze ezért kellett *fegyelmezés*-t írnia a *figyelmeztetés* helyett.

Roger Priam elképedt. Látszott, erősen gondolkodik – vagy csak emlékezni próbált valamire? Az erőlködéstől homlokán elmélyültek a barázdák, még a szemét is forgatta. De szólni végül is nem szólt.

A háttérben ott dohányzott Keats, az előtérben, a pléd alatt ott feküdt Wallace.

– A kérdés természetesen az, hogy a levél írója miért kerülte ilyen kínos gonddal a t betűket – folytatta Ellery. – Nézzük meg közelebbről a kérdést. Vajon hogyan írták a Leander Hillnek küldött eredeti levelet, kézzel vagy géppel? Tárgyi bizonyíték nincs: a levél eltűnt. Laurel vethetett rá egy pillantást, mikor előkerült az ezüstszelencéből, de Hill azonnal elfordult, és úgy olvasta, s ezért Laurel gyakorlatilag semmit sem látott.

– Ám igen könnyen bizonyítható, hogy az üzenetet géppel írták. Kézírásban ugyanis éppolyan könnyen leírható a t, mint a többi betű. Az író aligha akar játszadozni a szavakkal, levelének tartalma nem erre utal; nyilván a lehető legegyszerűbben akarta kifejezni magát – a lehetőségekhez képest. Ha tehát nem kézzel, akkor géppel írták. Maga, Mr. Priam, látta az eredetit: maga Hill mutatta meg a szívrohamát követő napon. Géppel volt írva?

Priam ránézett, furcsán ráncolta a homlokát. Nem szólalt meg.

– Géppel írták – szögezte le Ellery. – És amint ezt föltételezzük, azonnal megoldódik a talány. Ha nem használt t betűt, azért nem használt, mert *nem használhatott.* Írógépén nem működött a t billentyű. El volt törve a kar.

Priam most, meglepetésre, fölszegte a fejét és így szólt: – Vaktában találgat, jó uram.

Ellery fájdalmas képet vágott.

– Nem szándékom az okosságomat fitogtatni, jó uram, de ezt a kitételét vissza kell utasítanom. Találgatni: ez nekem éppolyan kárhozatos szó, mint papnak a káromkodás. Szabadjon megjegyeznem, hogy amit mondtam, azt én kikövetkeztettem, méghozzá kemény agymunkával. No de nem bánom, tegyük föl, mégis találgatás. Akkor viszont azt kell mondanom, hogy igen jó szimatú találgatás, és az az előnye is megvan, hogy minden valószínűség szerint bizonyítható.

– Fölteszem tehát egy törött betűkaros írógép létezését. Van-e tudomásunk olyan írógépről itt, e házban, amely a közelmúltban nem volt teljesen rendben? *Van tudomásunk, Mr. Priam, bármilyen különös is.* Mikor első ízben önöknél jártam, az úton idefelé Laurel kocsijában önről kérdezősködtem. Laurel elmesélte, hogy ön, rokkantsága dacára, teljesen önellátó, és, talán éppen a rokkantsága miatt, idegenkedik a legegyszerűbb segítségtől is. Ezt illusztrálandó említette Laurel, hogy „előző nap”, mikor itt járt, önt bosszús kedvében találta, mivel kénytelen volt az üzleti leveleket Wallace-nek diktálni ahelyett, hogy maga írta volna, ahogy szokta – *mert az írógépét Hollywoodba vitték csináltatni.*

Priam fészkelődön. Keats, aki ott állt a tolószék mellett, fölemelte a székhez csuklósán erősített írógéppolcot.

Priam fojtott káromkodást dörmögött a szakállába, s fájdalmasan nézte a vízszintesbe állított írógépet.

Ellery és Keats, ügyet sem vetve rá, a gép fölé hajolt.

Aztán összenéztek.

Keats körmével megkocogtatta a t billentyűt.

– Az egyetlen új billentyű a gépén, Mr. Priam. A t karé. Itt, ezen a gépen írták Hill levelét – mondta, kezét szinte szeretettel terjesztve az írógépkocsi fölé.

Artikulálatlan, vadállati hörgés szakadt föl Priam melléből. Keats ott állt a közvetlen közelében.

– És ugyan vajon ki használhatta a gépét, Mr. Priam? – kérdezte elbűvölő udvariassággal Ellery. – Találgatásra nincs szükségünk. Ha soha nem láttam volna ezt a polcot, akkor is tudnám, hogy a gép rá van csavarozva. Nem is lehet másként, mert leesne róla, amikor lehajtják. Egyébként Laurel el is mondta.

– Eltekintve tehát azoktól az alkalmaktól, mikor nagyobb javításon van, a gép mindig itt található, állandó tartozéka a tolószéknek. Vajon a Hillnek szóló levelet akkor írták volna rajta, amikor a székről leszerelték, de még a javítás előtt? Korántsem, hiszen Hill az üzenetet két héttel *azelőtt* kapta kézhez, hogy az írógépet javíttatni vitték. Akkor hát másvalaki írta volna, amíg ön éppen székén kívül tartózkodott? Nem, Mr. Priam, mert ön soha el nem hagyja a székét, egy percre sem, immár tizenöt esztendeje. Akkor hát, mondjuk, aludt éppen, amikor mások használatba vették a gépét? Lehetetlen – már csak azért is, mert a szék ágyhelyzetében a polcot nem lehet fölhajtani. Így tehát, Mr. Priam, bármennyire félve mondom is ki, csak arra következtethetek, hogy *maga a szerzője annak a fenyegető levélnek.* Maga írt gyilkos fenyegetést az üzlettársának. A Leander Hill-lel közös múltjukból az egyetlen aktív ellenség nem más, mint Roger Priam. Ne értsen félre – folytatta Ellery –, tudom, hogy Charles Adam nem a képzelet szülötte. Nyomozásunk kiderítette, hogy valós személy. Adam eltűnt a nyugat-indiai vizeken, „húsz évnél is régebben”, ahogy ön írta, s azóta sem hallott róla senki.

Csak a levél miatt hittük, hogy életben van. Most azonban, tudva, hogy ön a levél szerzője, kimondhatjuk, hogy Adam nem élte túl a *Vadászkopó* negyed századdal ezelőtti tragédiáját: maga meg Hill csakugyan megölték, és az hogy Adam most mégis megjelent Dél-Kaliforniában, az puszta illúzió, amit maga hívott életre. – Maga, Priam – váltott valamelyest nyersebbre Ellery –, pontosan tudta, mekkora megrázkódtatás lesz Hillnek megtudni, hogy Adam él, miután oly régóta halottnak hitték. S nemcsak hogy él, de bosszút forral. Tudta, Priam, tudnia kellett, mennyire megrázza Hillt ez az értesülés. Új életet kezdett, ugyebár, kialakította új énjét. Gyöngéden megszerette fogadott lányát, Laurelt, és a lány rajongott érte – tudniillik azért az emberért, akinek hitte. Így aztán Adam „megjelenése" nem csupán az életét veszélyeztette Hillnek, hanem – ami talán az életénél is fontosabb volt Laurelnek az iránta érzett föltétlen szeretetét is. Úgy gondolta, Priam, és joggal gondolta úgy, hogy Hill rossz szíve nem fogja kibírni a megrázkódtatást, hiszen akkor már túl volt két infarktuson. – Ha voltak is kételyei Hillnek a levél eredetiségét illetően, maga, Priam, eloszlatta, amikor a szívroham másnapján – tizenöt év óta először! – átvitette magát a Hill-házba. Ennek előzménye nyilván egy telefonhívás volt, amelynek során megegyeztek egy sürgős-fontos, négyszemközti beszélgetésben. Elképzelésem szerint ennek a vizitnek a maga szempontjából volt egy másik, nem kevésbé nyomós oka: gondoskodni akart arról, hogy megsemmisítsék a levelét, s így megsemmisítse az írógépéhez vezető nyomokat. Hogy aztán Hill átadta-e, és maga semmisítette meg, vagy Hill semmisítette meg a maga szeme láttára, az már mindegy is. Amit viszont nem tudott, Priam, mert Hill nem mondta meg: saját kézírásával másolatot készített és

eldugta a matracában. Hogy miért? Az első sokk után, nyilván átgondolta az egészet, és kételkedni kezdett. Talán a hatodik érzéke megsúgta, hogy azért ez így nincs egészen rendjén. A látogatása alatt aztán vagy meg tudta győzni, Priam vagy sem; a lényeg az, hogy a másolat, minden eshetőségre számítva, ott volt a matracban és Hill nem is szólt róla senkinek. Nem tudjuk, és soha nem is fogjuk tudni, mi járt Hill fejében. De a levél, Priam, tökéletesen bevált, jobban, mint gondolta: Hill nem élte túl a sokkot. Holtra ijesztette, Priam, a szó szoros értelmében. A késsel, pisztollyal, vagy akár méreggel sem lehet hidegvérűbben gyilkolni. Az előre megfontolt szándék nem lehet kétséges. Csak a miértek homályosak. Nemcsak azt nem értem, hogy miért akarta eltenni láb alól a társát; rejtély az is, hogy mi szükség volt erre a ködösítésre, miért kellett a hajánál fogva előrángatni ezt a „múlt időkből való ellenséget". Az indítéknak, Priam, mindenesetre kényszerítő erejűnek kellett lennie. Nyerészkedésről nem lehet szó, mert Hill része az üzletben a leányára szállt át. Tette nem magyarázható azzal sem, hogy a huszonöt év előtti gyilkosság kiderítését akarta volna megakadályozni, hiszen abban a bűntényben nyakig benne volt maga Hill is, és mind a ketten, egyenlő részben élvezték a hasznát – Hill aligha volt. abban a helyzetben, hogy zsarolhassa magát. Sőt, inkább ő volt a *maga* hatalmában, Priam, hiszen Laurel elől is titkolnia kellett a múltját. Attól sem kellett tartania, hogy valamely más bűntette derülhet ki Hill révén – gondolok itt a legkézenfekvőbbre, a cég vagyonának hűtlen kezelésére. Nem, mert az az igazság, hogy magának vajmi kevés beleszólása volt a Hill és Priam cég ügyvitelébe; Hill volt a cég tulajdonképpeni feje, ő hozta a döntéseket, és maga csak névleg volt egyenrangú üzlettársa. Mivel a házát

soha el nem hagyja, nem is igen tudott volna sikkasztani vagy hamisítani. És nem lehetett tettének oka a felesége sem. Hill és Mrs. Priam viszonyát a baráti tisztesség jellemezte; nem beszélve arról – tette hozzá szárazon Ellery hogy Hill túl is volt azon a koron, amikor a férfiak ilyesmire gondolhatnak. – Leander Hill végleges félreállításából magának, Priam, csak egy előnye származott, s mivel más egyébre utaló jeleket nem találtam, kizárásos alapon ezt kell elfogadnom. Annál is inkább, mert az egész karaktere és minden személyiségjegye erre enged következtetni. *Meg akart szabadulni az üzlettársától.* Meg is szabadult. Ez a Hill halálából következő tények egyike. Ez volna egyben a kulcsfontosságú tény? Úgy vélem, ez. Magát, Priam, ellenállhatatlan hatalmi vágy fűti, uralkodni akar a közvetlen környezetén, parancsolni mindenkinek, aki elérhető távolságban van. Amit a leginkább ki nem állhat: a másoktól való függés. De nem csupán a függetlenségre törekedett világéletében, hanem arra is, hogy *mások* függjenek *magától.* S mivel fizikailag ilyen kiszolgáltatott, még erősebben áhítja a hatalmat. Ha törik, ha szakad, magának kell kezében tartani a gyeplőt – ha másként nem megy, hát akkor mások által érvényesíti az akaratát, miként azt a felesége esete példázza. Hillt is azért gyűlölte, mert ő volt a cég feje, ő tartotta kézben a gyeplőt. És így ment ez tizenöt év óta; a maga részvétele az igazgatásban csak jelképesnek mondható. Az alkalmazottak Hillre fölnéztek, magát megvetették. Hill határozta meg az üzletpolitikát, ő döntött a beruházások, vételek, eladások és minden egyebek ügyében; Leander Hill egymaga volt a Hill és Priam cég, Roger Priam pedig egy félretolt, elfelejtett, használhatatlan roncs. Tizenöt éven át emésztette magát a szégyen, hogy anyagi biztonságát és a cég virágzását Hillnek

kell köszönnie. Noha élvezte Hill erőfeszítéseinek gyümölcsét, éreznie kellett ezt a keserű mellékízt is, amely végül megmérgezte a lelkét. Eltervelte tehát Hill halálát. Ha Hill nincsen többé, maga lesz a cég korlátlan ura. Az talán eszébe sem jutott, hogy könnyen csődbe juttathatja a vállalkozást. De még ha gondolt is rá, bizonyosra veszem, hogy ez sem késztette tétovázásra. Csak az volt a fontos, hogy a cég minden alkalmazottja, és mindenki más, akinek kapcsolata van a céggel, hason csússzon maga előtt. Csak az volt a lényeg, hogy maga legyen a főnök.

Roger Priam hallgatott. Még az iménti állati hörgést sem ismételte meg. Hanem az az apró szeme, az nyughatatlanul villogott.

Keats még közelebb nyomult.

– Amikor világosan látta már, hogy mit kell tennie, akkor eszmélhetett rá, hogy mennyire akadályozza testi fogyatékossága – folytatta könyörtelenül Ellery. – Nem járhat-kelhet kedvére, s így egy közönséges gyilkosság szóba sem jöhetett. Persze, üzleti megbeszéléseik egyikén, itt, ebben a szobában, simán lepuffanthatta volna. De hát nem Hill halála volt az egyetlen cél. Hillnek úgy kellett meghalnia, hogy maga, Priam, akadálytalanul átvehesse a cég igazgatását. Úgy kellett megölnie, hogy a gyanú árnyéka se férkőzhessen magához. Nyilván eszébe jutott, mint annyi más gyilkosnak, hogy ha azt az illúziót kelti, mintha a maga életét is veszély fenyegetné, akkor a gyanú nem terelődhet magára. Ki kellett agyalnia tehát egy kívülről jövő fenyegetést, amely mindkettőjüknek szól. A huszonöt évvel ezelőtti kapcsolatuk Charles Lyell Adammel megfelelő alapnak tűnt egy ilyen illúzió megteremtéséhez, noha persze komoly kockázattal járt. Ha ugyan Adam „él”, neki aztán hiteles indítéka lehet arra, hogy maguknak, mind a

kettejüknek, a halálát kívánja. A hatóság megszerezheti a szükséges információkat Adamről; a *Vadászkopó* végzetes útja is dokumentálva van, egészen a rejtelmes eltűnéséig; vegyük ehhez a maga és az üzlettársa egzisztenciájának tényeit, meg azokat a célzásokat, amelyeket maga elrejtett „Adam” levelében – és minden felkészült nyomozó a kívánt következtetésre jut. Nagyon okosan járt el, Priam. Elkerülte azt a lélektani csapdát, hogy túlságosan nyilvánvalóvá tegye a dolgokat. „Adam” levelében, távolról sem mondott eleget. Nem volt hajlandó segíteni a rendőrség nyomozómunkáját, ismételten megtagadott mindennemű információt; noha „visszautasításait” elemezve kitűnik, hogy ezzel csak segített. Látszólag azonban teljesen magunkra voltunk utalva. Alaposan megdolgoztatott bennünket, igencsak nehezen követhető nyomokat hagyott. Még a látszólag fantasztikus evolúció is meggyőzően logikus. Kissé őrültnek kell lenni ahhoz, hogy valaki szinte egy emberöltőn át dédelgesse a bosszú tervét. És az ilyen ember gyakran produkál túlfűtött és fantasztikus ötleteket. Ugyanakkor mi sem természetesebb, mint hogy „Adam” a saját szakmája köréből merítse gondolatait és elképzeléseit. S mivel Adam természetbúvár volt, maga Priam, olyan nyomokat hagyott, amilyeneket egy bogaras természettudós hagyna – s tette mindezt oly módon, hogy előbb-utóbb rájöhessünk a nyitjára, és a sugalmazott következtetésre jussunk, nevezetesen arra, hogy a hajdani ellenség nem más, mint Charles Lyell Adam természetbúvár. Briliáns elgondolás volt, Priam. No és a kivitelezés sem akármilyen. Olyan jól csinálta, meg kell hagyni, hogy ha el nem könnyelműsködi az egészet azzal a t betű nélküli írógéppel, akkor valószínűleg egy negyed százada halott emberen maradt volna a gyanú.

Priam feje megrezdült, akár biccentésnek is lehetett volna nézni. Bár lehet, hogy önkéntelen mozdulat volt. Egyéb jelét nem adta, hogy figyel-e egyáltalán.

– Egy tekintetben, Priam, s elég különös módon, nem volt szerencséje. Vagy nem tudta, mennyire beteg az üzlettársa szíve, vagy ha tudta, rosszul számította ki a levele várható hatását. Hill, ugye, belehalt a legelső figyelmeztetésbe. Ugyanaz nap magának is küldött egyet, nyilván azzal a szándékkal, hogy a többit is meg fogja osztani Hill-lel, valószínűleg váltakozva. Ám Hill nagy hirtelen meghalt, és visszakozni már késő lett volna. Helyzete, Priam, a tábornokéhoz hasonlítható, aki bonyolult hadműveleteket tervezett, és mikor az első sortűze, meglepetésre, végez az ellenséggel, már képtelen visszavonni a kiadott parancsait, és gördül tovább a gyakorlatilag már szükségtelen hadművelet. Ha a magának küldött első figyelmeztetés után leállt volna, az bizony gyanút kelt. Folytatnia kellett, hogy hitelessé tegye a Hillt holtra rémítő Adam mítoszát. Hat figyelmeztetést szerkesztett, köztük a valóban mesterien kigondolt és véghezvitt tonhalsaláta-mérgezést, amelyből komolyabb veszedelem nélkül ehetett, s megbetegedve, fölhívhatta figyelmünket a „hal” kulcsfogalmára. A hat figyelmeztetés után méltán hihette, hogy véglegesen elbolondította a világot. Ugyanakkor azt is látta, nincs egészen rendjén, és gyanút kelthet, hogy maga a hat figyelmeztetés ellenére is él és virul. Hiszen el kell hogy gondolkoztasson bennünket: ugyan miért adta föl „Adam” a játszmát? Nem az a beijedős fajta. Úgy ítélte meg, hogy a biztonság kedvéért egy meggyőző „végjátékot” kell produkálnia. És mi lett volna meggyőzőbb, mint „megfogni” Adamet? Egy gyengébb idegzetű ember tíz másodpercet sem áldozott volna egy ilyen

kivihetetlennek látszó ötletre. Keríteni valakit egy huszonöt éve halott ember helyett, és rendőrkézre juttatni! Képtelenség. Maga azonban csak azért, mert képtelenség, nem hagyta annyiban. Napóleoni jellemvonás, meg kell hagyni. No és persze meg is oldotta a lehetetlent. A megoldás kapcsolódott egy másik, ugyancsak kellemetlen részletkérdéshez. Magának segítségre volt szüksége, hogy végrehajthassa bonyolult tervét. Az eszét, ugyebár, korlátlanul használhatja, bizonyos hatósugárban a kezét és a szemét is, no de ez nem volt elég. A kivitelezéshez láb is kellett volna, és a magáé hasznavehetetlen. Egymaga aligha tudott volna kutyát keríteni, megmérgezni, Hill küszöbére se tudta volna elvinni; és ugye akkor aztán dobozt és zsineget venni, ki tudja honnan orsóhalat keríteni, mérget, békát, s a többit szerezni. Igaz, a kis ezüstszelencét Laurel felejthette itt; de tény, hogy az arzént a pincében tárolt Death-on-Rats dobozból vették; a levelibékákat a környéken gyűjtötték; a zöld aligátortárca ötletét a felesége hasonló anyagból készült, s ugyanott beszerzett tárcája adta; Mr. Priam első férjének értéktelen részvényeit elő kellett kerestetni; a madárra utaló könyvet talán maga választotta ki a könyvtárából. Amit csak lehetett, a közvetlen környezetéből szerezte be, talán azért, mert így erősebben kézben tarthatta a dolgait. De még a házból vagy a ház környékéről származó dolgok megszerzéséhez is segítségre volt szüksége, valakire, aki „lába helyett lába” lett. És ki volt az, aki a maga utasításai szerint beszerezte és fölhasználta a kellékeket? Kézenfekvő: nem lehetett más, mint Alfred Wallace. Titkár, ápoló, társalkodó, küldönc, mindenes… egész nap a rendelkezésére állt, sőt éjjel is bármikor hívhatta. Wallace elől már ezért sem lehetett volna eltitkolni a tervet. Hogy Wallace önként, jó pénzért

szegődött-e csatlósául, vagy kényszer hatására, zsarolásnak engedve, arra csak maga tudja a választ, Priam – mondta Ellery, lesandítva a pokróccal letakart, mozdulatlan testre. – De hát most már mindegy is. Tény, hogy sikerült, tény, hogy Alfred vállalta, hogy lába helyett lába, valamint a karja, szeme meghosszabbítása legyen. Maga kiadta a parancsot, és Alfred végrehajtotta. Eljött azonban a pillanat, amikor szolgálataira már nem volt szükség. Nem beszélve arról, amire sok gyilkos rájött már: veszedelmesen kétélű tud lenni egy ilyen Alfred-szerű szerszám. Egyedül ő tudta, hogy maga ennek az egésznek a mozgatója. És ha tudott is bármi rosszat maga is róla, a maga biztonsága és lelki békéje szempontjából egy eleven Alfred Wallace állandó veszedelmet jelentett. Minél többet töprengett, annál világosabban látta, hogy Wallace-nek pusztulnia kell. Halálával nem csupán a koronatanú tűnik el, hanem felesége szeretője is; s végül, halottként, Wallace az elképzelhető legtökéletesebb Charles Lyell Adam. Nagyjából olyan korú, mint a természettudós; amnéziája miatt semmit nem tudni az előéletéről; még a személyisége sem mond ellent az Adamról alkotott elképzeléseinknek. Ha tehát arra a következtetésre tud vezetni bennünket, hogy Alfred Wallace voltaképp Charles Adam, akkor nem is két, de három legyet üt egy csapásra. Így aztán Wallace sorsa megpecsételődött.

Roger Priam fölemelte a fejét. Arcára visszatért a pirosság, súlyos hangjába némi kis élet költözött.

– Látom már, érdemes volna olvasnom a könyveit – jegyezte meg. – Maga tényleg ritka jó mesemondó.

– Cserébe a bókért hadd mondjak egy még jobb mesét, Priam – mondta mosolyogva Ellery -. Néhány hónapja

történt, hogy meghagyta Alfred Wallace-nek, vegyen egy pisztolyt. A pénzt maga adta rá, de kikötötte, hogy a fegyvert Wallace nevére jegyezzék be. Ma éjjel pedig az történt, hogy odatelefonált a házi telefonon Wallace hálószobájába, fölriasztotta, és azt mondta, mintha valaki matatna a ház körül. Meghagyta, hogy hozza a fegyvert, töltve, és késedelem nélkül, halkan, óvatosan nyisson be ide, a maga szobájába…

– Hazugság – állította tömören Roger Priam.

– Igazság – felelte Ellery.

Priam kivicsorította a fogát.

– Lám, mégis csak blöffmester maga, semmi több. Még ha igaz volna is, maga arról hogy szerezhetett tudomást?

– Hogy hogyan? Magától Wallace-tól.

Priam szakálla fölött ismét színt váltott az arcbőre.

– Tudja, az úgy volt – folytatta Ellery –, hogy Wallace-t, mikor rájöttem, milyen veszély fenyegeti, a bizalmamba avattam. Kerek perec megmondtam, mire számíthat a maga szolgálatában, és azt tanácsoltam, ha kedves az élete, inkább Keats hadnaggyal és velem szövetkezzen. Nem is kellett sokáig győzködni. Biztosan maga is rájött, hogy alkalmazkodó fickó, s nem retten vissza a köpönyegforgatástól, ha azt kívánja az érdeke. Simán átállt hozzám. Megígérte, állandóan tartani fogja velem a kapcsolatot, és megígérte azt is, hogy ha eljön az idő, nem a maga utasításait fogja követni, Priam, hanem az enyéimet. Mikor tehát azt parancsolta neki, hogy osonjon be a töltött revolverrel, Wallace azonnal föltárcsázott. Megmondtam, húzza az időt, addig, amíg a hadnagy meg én ide nem érünk. De hát elég hamar ideértünk, nem igaz? Egy ideje már minden éjjel teljes készültségben vártuk Wallace telefonját.

– Bizonyosra veszem, Priam, maga számított rá, hogy őriztetjük a házát, de azt persze nem gondolhatta, hogy Keats meg én is, hála Wallace riasztásának, itt leszünk. Meg kell hagyni, jól tetette, hogy nem kért a rendőri őrizetből, ez is beleillett a színjátékba, de bizonyára kezdettől tudta, hogy éles helyzetben fütyülni fogunk az óhajára – és maga éppenséggel ezt akarta tőlünk. Mikor Wallace beosont a fegyverrel, maga tudta, hogy az őrszem, bárki legyen is, különösen, ha a teraszról kukucskál befelé, azt fogja hinni, hogy Wallace rátámadt magára. Ha éppen nem leselkedik, hanem csak a lövést hallja, mondjuk a kertből, percen belül itt terem, és holtan találja Wallace-t, a maga szobájában, magán látszik, hogy álmából riadt, és nem lesz másféle tanúbizonyság, csak a magáé. S mivel ügyesen bebeszélte mindnyájunknak, hogy az életére törnek, nem is kételkedett volna senki a maga igazában. Ha pedig mégsem őriztettük volna a házát, baj akkor sincsen, mert maga azonnal segítségért telefonál, és ott van egyfelől a maga vallomása, másfelől a tény, hogy Wallace fegyvert vásárolt, és az ügy minden bizonnyal itt és ezzel zárult volna le. Merész terv volt, Priam, mondhatni napóleoni, és kis híján be is vált.

Priam megmoccant, és mint vízen a szélfodor, csöppnyi nyugtalanság szaladt át az arcán, de a hangja tökéletesen higgadt volt.

– Wallace hazudott, akármit mondott is magának. Nem bíztam meg fegyvervásárlással. Nem mondtam neki, hogy jöjjön át az éjjel. És maga sem tudja bizonyítani, hogy hívtam. Láthatta a tulajdon szemével, hogy belopózott, töltött fegyverrel; láthatta, hogyan küzdők az életemért, és hogyan veszít végül is Wallace, és Wallace, lám, *halott.* – A szakállas adott egy parányi nyomatékot az utolsó szónak,

mintegy aláhúzandó, hogy Wallace tanúként használhatatlan.

– Gyanítom, kedves Priam, hogy nem figyelt kellőképpen rám. Azt mondtam, hogy *kis híján bevált* a terve. Csak nem képzeli, hogy hagyom, hogy Alfred halálos veszedelemnek tegye ki magát; vagy akár csak a sérülés veszélyének is? Az a fegyver, az én utasításomra, vaktölténnyel volt töltve. Színházat játszottunk magának, Priam. – És akkor hangot váltott: – *Keljen föl, Wallace!*

Az ámuló Roger Priam szeme láttára a pokróc, mint valami varázsszőnyeg megemelkedett, és ott állt Alfred Wallace, épen, sértetlenül, mosolyogva.

Rekedt kiáltás tört fel Roger Priam melléből.

Tizenhatodik fejezet

Senki, még Ellery sem láthatta előre, hogyan fog reagálni Roger Priam a letartóztatására, a vádemelésre, a tárgyalásra. Pedig attól a pillanattól fogva, hogy kimutatta igazi természetét, voltaképp nyilvánvaló volt, hogy csak így viselkedhetett. Alfred Wallace volt talán az egyetlen, aki ezt is tisztán látta, de ő, érthető okokból, hallgatott.

Priam mindenért maga vállalta a felelősséget. Szinte főúri lekicsinyléssel szólt Wallace szerepéről. Wallace, Priam szerint, eszköz volt csupán, s nem is értette, miben segédkezik. Priam hallatán Wallace-t holmi idiótának hihette volna az ember. És Wallace alkalmazkodott is a rátukmált szerephez. Meg ugyan senkit nem tévesztettek, de a törvényt foganatosítani csak bizonyítékok alapján lehet, és mivel mindössze két tanú volt, a vádlott és annak

segítőtársa, és mivel – más-más okból – mind a ketten kicsinyíteni igyekeztek Wallace bűnét, és nagyítani Priamét, Wallace végül is szárazon megúszta.

Találóan jegyezte meg Keats:

– Hiába, még a tulajdon bűnvádi tárgyalásán is Priamnek kell a főnöknek lennie.

Jelentették, hogy Priam ügyvédje, egy jó nevű nyugati parti jogász az ítélethozatal napján bánatában alaposan leitta magát. Priam ugyanaz nap éjjel mérget szedett be és meghalt. Pedig megtették az öngyilkosság elleni szokásos óvintézkedéseket, és az elítélt őrzésével megbízott személyek egyszerűen nem értették a dolgot. Ott feküdt Roger Priam, égnek meredő szakállal, elnyílt, vigyorgó szájjal, s olyan diadalmasan boldog tekintettel, mint a kalóz, akit a tulajdon tatfedélzetén aprítottak miszlikbe. *Énnekem* aztán nem fogtok dirigálni, ezt mondta az a dermedt vigyor; nem hajtok én fejet még magának Kalifornia államnak sem. Ha már meg kell halnom, a módot és az időt én szabom meg, és senki más.

Még halálában is uralkodónak kellett lennie.

Nagy meglepetésre Alfred Wallace a tárgyalás után azonnal kapott állást. Új munkaadója egy keleti partról való író, bizonyos Queen lett. Wallace és egyetlen bőröndje be, Mrs. Williams és két köténye kiköltözött a hegyoldali kis házból.

Nem mondhatni, hogy Ellery rossz cserét csinált, Wallace sokkal jobban főzött, mint Mrs. Williams. Teljesítménye még Elleryt is váratlanul érte, hiszen csak titkárnak szerződtette. A félbeszakadt regény volt az egyetlen ok, hogy még mindig Dél-Kaliforniában

tartózkodott, és most, hogy a Hill-Priam-ügy lezárult, nagyon is komolyan gondolta az írást.

– Nem félsz, hogy arzént kever a levesedbe? – álmélkodott Keats.

– Miért, kellene? – kérdezett vissza Ellery szórakozottan. – Azért fizetem, hogy a kéziratomat gépelje. Visszatérve a leveshez. Wallace egyszerű leveseket csinál: sopa de almendras, a Mallorquina. Igazán remek. Nem akarod holnap este megkóstolni?

Keats nagyon köszönte, de nem tartozott az ínyencek közé, kedvence a csirkeleves, egyébként is vendégeket várnak és gyorsan letette a kagylót.

Mr. Queen az újságírókkal lehengerlő volt. Soha nem üldözött egyetlen embert sem hajdani vétkeiért. Wallace-nak állásra volt szüksége, neki titkárra, ennyi az egész. Wallace csak mosolygott.

Delia Priam eladta a rezidenciát, és eltűnt a környékről.

Az ilyenkor szokásos találgatások, melyek forrása „a család egy régi barátja, kinek nevét, kérésére, nem közöljük”, vagy még csak ez sem, hanem csak az „úgy hírlik” kezdetű újságcikkek, egymásnak is ellentmondva, hol Las Vegasban tudták Deliát, a játékasztalnál, valamely hírhedett alvilági figura társaságában, hol meg az új-mexikói Taosban, álnéven, ahol az emlékiratait írja egy nagy kiadóvállalat megbízásából; megint más, hasonlóképpen megbízhatatlan források szerint sűrűn lefátyolozva Rómába repült; és voltak, akik tudni vélték, hogy Indiában „vendégeskedik” valamely vad hegyvidéki rádzsánál, aki messze földön híres a nyugati nők iránti vonzódásáról.

Mindenki magától értetődőnek tartotta, hogy e kellemesen csiklandós történetek egyike sem igaz, de

megbízható értesülés nem érkezett Delia Priam sorsáról. Apját nem lehetett elérni: málhazsákba gyömöszölte a személyes cókmókját, és nekivágott Kanadának, hogy, mint mondotta, uránércet keressen. Crowe MacGowan pedig nem állt szóba semmilyen újságírófélével.

Ellerynek azonban négyszemközt megvallotta, hogy az anyja elvonult egy Santa Maria közelében levő kolostorba; Crowe hangjából kitetszett, nem reméli, hogy valaha is látja még.

Az ifjú MacGowan az utolsó előkészületeket tette, hogy a bevonulására minden rendben legyen.

– Már csak tíz napom van, és tenger dolgom – panaszolta Ellerynek. – Többek között meg kell nősülnöm. Szép kis előjáték egy koreai társasutazáshoz, mi? De Laurel megmakacsolta magát, úgyhogy mit lehet tenni?

Laurel olyan volt, mint aki súlyos betegségen esett át. Sápadt volt és sovány, de higgadt és összeszedett. Makacsul kapaszkodott MacGowan izmos karjába. – Nem akarlak elveszíteni, Mac.

– Miért, kitől félsz, csak nem a koreai nőktől? – ugratta Crowe. – Azt mondják, kedvenc illatszerük a fokhagyma.

– Bevonulok én is, fölvétetem magam a lányok közé, ha ígéretet kapok, hogy áthajóznak Ázsiába. Tudom, nem szép, hogy feltételhez kötöm a belépésemet, de ha a férjem Ázsiában van, nekem is ott a helyem…

– Még megérheted, hogy Nyugat-Németországban kötsz ki – dohogott MacGowan. – Maradj inkább idehaza, és írjad nekem a szép, hosszú szerelmesleveleket.

Laurel megpaskolta a karját.

– Miért nem marad *maga* idehaza – kérdezte Ellery Crowe-t – és lakja tovább a kedvenc fáját?

– Na ja – vörösödön el Crowe. – Eladták a fámat.

– Keressen másikat.

– Tudja mit, Ellery – vicsorította ki a fogát Delia fia –, törődjön csak a maga dolgaival. Nézze, nem vagyok hős vagy mi, de ha egyszer háború van… azaz bocsánat, ENSZ rendfenntartó akció, akkor ott a helyem. Nem beszélve arról, hogy amúgy is beszipkázhattak volna.

– Értem én – mondta komolyan Ellery –, csak azt nem, hogy mitől változott ilyen nagyot az utóbbi hetekben, Mac. Mivé lett az atomkori fán lakó? Most, hogy társra talált, már úgy ítéli meg, hogy nem érdemes megőrizni magát az utó-atomkor számára? Ha így van, nem valami hízelgő a dolog Laurelre nézve.

– Hagyjon már békén… – dünnyögte zavartan a nagyra nőtt fiú. – Hagyjál, Laurel!

– Nem hagylak – jelentette ki a lány. – Végtére, tartozol annyival Ellerynek, hogy elmondd. Már ugye, ezt a fánlakósdit…

– Úgy is van – helyeselt Ellery. – Régóta fúrja az oldalam ez a rejtély.

– Nagy nehezen kihúztam belőle – mondta Laurel. – Jaj, Mac, ne feszengj már. Szóval hogy be akart kerülni a filmszakmába. Hallott egy bizonyos producerről, aki egy új Vadember sorozattal versenyre akar kelni a Tarzan-filmekkel, na és akkor támadt Mac-nak az a ragyogó ötlete, hogy valódi vadembert csinál magából, itt, Hollywoodban. Az atomkorszakról szóló blabla csak az újságírók kedvéért született. És be is vált. Annyit cikkeztek Macről, hogy a producer fölfigyelt rá, és már tárgyaltak is a szerződés megkötéséről, amikor Hill apuka meghalt, és én bosszút lihegve nyüzsögni kezdtem. Na, aztán a sok pletyka a gyilkosságról, meg a Mac mostohaapjáról szóló tudósítások (amelyeket, gondolom, maga Roger írt vagy Alfreddel íratott)

elijesztették a producert, és a szerződésből nem lett semmi. Crowe módfölött mérges is lett rám érte, igaz-e, drágám?

– Hát tudom, most azért mérgesebb vagyok. Miért kell, Laur, az egész világ előtt kiszellőztetned a szennyesemet?

– Ó, hiszen én igazán parányi része vagyok csak a világnak – vigyorgott Ellery. – Egyszóval, maga ezért akart megbízni a nyomozással. Arra gondolt, hogy ha sikerül ripsz-ropsz tisztáznom az ügyet, akkor nyélbe ütheti még a filmszerződését.

– Hisz ez az – mondta boldogtalanul az ifjú MacGowan. – A múlt héten újra megjelent az ürge, és faggatni kezdett, hogy nem tudnám-e visszacsinálni a bevonulásomat. Fölajánlottam neki az öregapám szolgálatait, aki mindig is szeretett volna dzsungellakó lenni, de az a hálátlan fickó elküldött a pokolba. Na és nesze, itt állok most, behajózás előtt. Mondja, Queen, csakugyan olyan lepra hely az a Korea?

Laurel és Crowe Santa Monicában házasodott össze; Ellery és Keats hadnagy volt a két tanú; a mennyegzői lakomát egy Oxnard melletti autósvendéglőben ették-itták végig, s utána az új házaspár Laurel kis Austinján nekiindult San Luis Obispo, Paso Robles, Santa Cruz és San Francisco irányába, de titok maradt, hogy pontosan hová igyekeznek. Ellery és Keats, hazafelé gördülőben a parti sztrádán, épp ezt találgatták.

– Szerintem Monterey-be mennek – mondta érzelmesen Keats. – Mi legalábbis ott töltöttük a mézesheteinket.

– Szerintem pedig, ismerve, milyen ez a Mac, San Juan Capistrano vagy La Jolla az úti céljuk, már csak azért, mert ellenkező irányban vannak.

Ködös volt a tekintetük a New York állambeli pezsgőtől, melyet Ellery – eléggé el nem ítélhetően – átcsempészett Kaliforniába. Végül is megálltak egy elhagyatott malibui partszakaszon, és egymás vállát átkarolva, érzelmes és csacska dalokat zengtek az ezüstpermetű Csendes-óceánnak.

Szeptember végén, vacsora után egy este, mikor Alfred Wallace éppen a tüzet élesztgette a nappaliban, beállított Keats hadnagy. Elnézést kért, amiért nem telefonált, de öt perce még maga sem tudta, hogy meg fogja látogatni Elleryt; épp errefelé vezetett az útja, hát gondolt egyet, és benézett.

– Csak tudnám, miért mentegetőzik egy ilyen igaz keresztényi jó cselekedet miatt – sóhajtotta Ellery. – Már több mint egy hete nem láttam emberi arcot, csak a Wallace-ét. Wallace, a hadnagy úr vízzel issza a whiskyt!

– No, csak csínján. Mármint a vízzel – szólt oda Keats. – Megengedi, hogy fölhívjam a feleségemet?

– Pompás, eszerint marad egy ideig – jegyezte meg Ellery, Keats arcát tanulmányozva. A detektív gondterheltnek látszott.

– Hát, csak rövid ideig – mondta, és a telefonhoz ment.

Mire visszajött, a tűz mellett már várta a dohányzóasztalra tett pohara, Ellery és Wallace is ott nyújtóztatta a lábát a karosszékekben. Keats belevetette magát a harmadik fotelba, és lehúzott egy hosszú kortyot. Ellery cigarettával, Wallace tűzzel kínálta. Pár percig némán nézte a tüzet.

– No. Csak nincs baj, Keats? – szólalt meg nagy sokára Ellery.

– Nem is tudom. – Keats kézbe vette a poharát. – Öregasszonyos rigolyáim vannak újabban. Olyan régóta akartam már beszélni egy jót magával. Keményen

ellenálltam a kísértésnek, mert magam is olyan ostobának éreztem a mondanivalómat. Mígnem aztán ma este… – Felemelte a poharát, ivott.

– Mi bántja?

– Háát… ez a Priam-ügy. No persze, vége, le van zárva…

– Halljuk!

Keats grimaszt vágott. Pohara talpa nagyot csattant az asztalon.

– Ide hallgasson, Queen, százszor is átrágtam magam a beszédein – azon, amit nekem tartott a hollywoodi kapitányságon, meg amit a Priam lakosztályában adott elő. Szóval nem tudom, nem lehet ezt megmagyarázni, de…

– Hiba csúszott volna a megoldásba? – érdeklődött Ellery.

– Valahogy, mikor magam gondolom végig, soha nem áll össze olyan szépen, mint amikor magától hallottam… – Keats elhallgatott, és Alfred Wallace-ra emelte a tekintetét. Wallace szép udvariasan visszabámult.

– Nem kell kiküldenünk Wallace-t, Keats – kapcsolt azonnal Ellery. El is mosolyodott. – Mikor azon az éjszakán azt mondtam Priam otthonában, hogy Wallace-t a bizalmamba avattam, akkor azt szó szerint értettem. Wallace a teljes bizalmamat élvezi. Tud mindenről, amiről én; ismeri a választ azokra a kérdésekre is, amelyek, ha érzésem nem csal, magát zaklatják, Keats.

A detektív egy ideig csak a fejét csóválta, majd kiürítette a poharát. Mikor Wallace fölállt, hogy újratöltse, rászólt: – Elég lesz. – Wallace visszaült.

– Nem olyan dolog ez, amit feketén-fehéren meg tudnék határozni – mondta a detektív, szemlátomást feszélyezetten – *Tévedés* nem történt, az bizonyos. Már ugye, olyan tévedés, amit az ember… – Tanácstalanul megszívta

cigarettáját, aztán újból nekiveselkedett: – Például, Queen, jó része nem stimmel annak, amit maga mind Priam leleményének tulajdonít.

– Mi az, hogy nem stimmel? – kérdezte türelmesen Ellery.

– Nem illik Priamhez. Ahhoz a fajta emberhez, amilyen Priam volt. Mert vegyük csak azt a levelet, amit a hibás géppel írt, és a döglött kutya nyakörvére akasztva elküldött Hillnek…

– Baj volna vele? A levéllel?

– Baj, persze, de még mekkora. Priam, tudjuk, tanulatlan ember volt. Én nem hallottam, hogy keresettebb szó valaha is kiröppent a száján. Nyers volt a beszéde. És mégis, mikor a levelet írta… Hogy írhat ilyen levelet egy ilyen Priam-féle? Elkerülni a t betű használatát, körülírni a fogalmakat: ehhez, nemde *érzék* kell? Bizonyos olvasottság, bizonyos fogalmazási készség. No és ott a helyesírás meg a központozás! Tökéletes, a legutolsó vesszőig.

– A következtetés? – kérdezte fapofával Ellery.

Keats csak fintorgott.

– Netán még nem vonta le?

– De… levontam…

– Nem hiszi, hogy Priam gépelte a levelet?

– Gépelni nyilván ő gépelte. Az okfejtése, Queen, e tekintetben kifogástalan… Hanem ide hallgasson – mondta, és cigarettáját a kandallótűzbe pöccintette –, lehet, hogy őrült vagyok, de minél többet töröm a fejem, annál kevésbé vagyok képes bevenni a megoldást. Priam gépelte, rendben, legyen úgy, de valaki *diktálta neki.* Szóról szóra. Vesszőről vesszőre. – Fölpattant, mint aki fölkészült a várható támadásra. Ám Ellery nem szólt semmit, csak elgondolkodva szívta a pipáját; Keats erre visszaült. – Maga,

Queen, könyörületes ember, nem? Könyörüljön rajtam, és mondja meg, mi nem stimmel *énnálam.*

– Nem, nem, folytassuk csak, Keats. Aggasztja-e még más is?

– Hajjaj! Maga sokat beszélt Priam ravasz taktikájáról, eszéről; Napóleonhoz hasonlította. Ravasz lett volna az az alak? Okos? Jó taktikus? Nézetem szerint nem volt ravaszabb, mint egy rinocérosz, és nagyjából olyan okos lehetett, mint hat pár csizma. Egy étlapot nem tudott volna megírni egyedül. Ami meg a taktikát illeti, a furkósbot az egyetlen fegyver, amit ismert. Kieszelt, ugye, maga szerint, egy jelzésrendszert, amelynek az volt a célja, hogy bennünket, nyomozókat egy természettudós felé terelgessen. Evolúció. Törzsfejlődési fokozatok. Csupa tudományos blabla. Egy ilyen vörös nyakú kalóz, egy ilyen bunkó hogyan találhatna ki ilyet? Aki, ugye, azzal büszkélkedett, hogy rövidnadrágos kora óta könyv nem volt a kezében! Már ahhoz is némi tudományos ismeret kell, hogy az ember egyáltalán az evolúcióra *gondolhasson,* mint egy megtévesztő-rávezető rendszer vezérfonalára. Hát még, hogy a helyes sorrendben, lépésről lépésre összeállítsa a menetrendet. Kiválasztani egy poros görög komédiát, amiről csak a bennfentesek hallottak, és azzal utalni a madárra mint a gerincesek törzsének egyik osztályára! Hát nem, uraim, én ezt nem veszem be. Priam aztán végképp nem ez a fajta volt… Hogy bűnös volt, azt egyetlen percig sem vitatom. Megölte az üzlettársát, abban hiba nincs. Hisz beismerő vallomást tett, meg minden. De hogy nem ő találta ki a szisztémát, és nem ő dolgozta ki a részleteit, az holtbiztos. Az valaki másnak a munkája, olyan emberé, aki sokkal-sokkal jobb kobakkal van megáldva, mint Roger Priam.

– Más szóval – dünnyögte Ellery – maga ugyebár azon a véleményen van, hogy Priam nem csupán a lábát vette igénybe valakinek, hanem a szürkeállományát is.

– Pontosan! – kiáltotta a detektív. – Sőt, ennél is tovább megyek: azt állítom, hogy aki Priam rendelkezésére bocsátotta a lábát, az adta kölcsön az eszét is! – Jó szúrósan rámeredt Alfred Wallace-ra, aki karosszékébe süppedve, hasán egyensúlyozva poharát, lustán visszanézett rá. – Magáról beszélek, Wallace! Maga, barátocskám, jól megúszta: Priam tökéletes idiótának állította be, olyannak, aki csak szédeleg összevissza, és teszi, amit megparancsolnak…

– No, én ezt azért nem így látom – szakította félbe Ellery – Ez is benne volt a leosztásban, Keats. Priam *csakugyan* alantas eszköznek látta Wallace-t; hitte, hogy a pompás cselszövés mindenestül az ő lángeszének a terméke: az lévén, aki, mást nem is hihetett – és Wallace, aki közelről ismerte, mindezt előre látta. Diszkréten tette meg javaslatait; Priamet az orránál fogva vezetve, végtelen tapintattal és finom érzékkel elhitette vele, hogy ő a főnök; Priamnek soha eszébe nem jutott, hogy igazából ő az *eszköz,* a szerszám egy nagy tudású mesterember kezében.

Keats újból Wallace-re nézett: a férfi kényelmesen, zavartalanul üldögélt; látszott, hízeleg neki, amit hall.

Keats úgy érezte, szétpattan a feje.

– Akkor hát… azt jelentse ez…

Ellery bólintott.

– Azt. A valódi gyilkos, kedves Keats, nem Priam. Hanem Wallace. Bizony.

Wallace lustán Ellery cigarettásdobozáért nyúlt. Ellery közelebb tolta a gyufát, Wallace biccentett. Rágyújtott,

visszalökte a gyufát, és visszahanyatlott félig heverő helyzetébe.

A detektív meg volt zavarodva. Elleryre nézett, Wallace-re, megint Elleryre. Ellery békésen eregette a pipafüstöt.

– Azt akarják mondani – csattant fel vehemensen Keats –, hogy Hillt mégsem Priam ölte meg?!

– Nézőpont kérdése, Keats. Gengszter Á, aki elég nagy kutya ahhoz, hogy kiadhassa bérbe a piszkos munkát, megbízza Gorilla C-t, hogy tegye el láb alól Gengszter B-t. Gorilla C el is végzi a munkát. Akkor most ki B-nek a gyilkosa? A és C. A nagykutya és a kiskutya. Priam és Alfred egyaránt vétkes.

– Priam fölfogadta Wallace-t, hogy helyette gyilkoljon – mondta báván Keats.

– Nem – Ellery elővett egy pipaszurkálót, és azzal kezdett foglalatoskodni. – Nem, Keats, ez azt jelentené, hogy Priam volt a nagykutya, és Wallace a kicsi. Ennél azért jóval rafináltabb volt a játék. Priam *azt hitte,* ő a nagykutya, és Wallace az eszköze. Tévedett. Éppen hogy fordítva volt. Priam *azt hitte,* Wallace-t használja eszközül Hill meggyilkolására. És amikor Priam, hogy eltakarítsa a nyomokat, meg akarta ölni Wallace-t, és ezt már a saját szakállára tervezte, Wallace ellene fordította a saját tervét, és ez okozta Priam vesztét.

– Kicsikét kíméletesebben, ha szabad kérnem – morogta Keats. – Nehéz hetem volt. Hadd ismétlem el a magam egyszerű szavaival, másként holtbiztos, hogy nem fogom föl. Maga tehát azt állítja, hogy ez az emberszabású itt, akit maga gyilkosnak titulál, és aki a maga pénzén, a maga piáján és cigarettáján él, a maga jóváhagyásával persze, hogy ez a Wallace azt tervelte ki, hogy meg kell ölni előbb Hillt, és aztán Priamet, s ehhez úgy használni fel Priamet,

hogy ne vegye észre a maga eszköz voltát, sőt úgy, hogy azt higgye, ő fújja a passzátszelet. Jó. Csak az nem megy bele ebbe a szegény fejembe, hogy *miért?* Wallace, éppenséggel Wallace miért tört Hill és Priam életére? Ugyan miért haragudott rájuk?

– Maga is tudja, hadnagy úr.

– Hogy én?!

– Mivel is kezdődött ez az egész? Ki akarta megölni Hillt és Priamet?

– Na ki?

– Kinek volt meg ez a kettős indítéka a kezdet kezdetétől?

Keats előredőlt, és jól megmarkolta a karfát. Igen furcsán meredt rá Wallace-ra.

– Na nem! – kiáltotta. – Még ilyen idétlen tréfát!

– Nem tréfa, Keats – hűtötte le Ellery. – A válasz kézenfekvő, igaz? Megölni Hillt és Priam-et másnak, mint Charles Adamnek nem állt érdekében. Vagy Wallace-nek is érdekében állt? Akkor hát miért keressünk két embert? Ha két dolog azonos egy harmadikkal, akkor egymással is azonosnak kell lenniük. Wallace nem más, mint Adam. Töltsünk!

Keats nagyot nyelt.

Wallace fölállt, és előzékenyen, szeretetre méltóan kiszolgálta Keatset, az meg úgy nézte, mint aki arra számít, hogy a hosszú férfi valami fehér port fog titkon a poharába keverni. Ivott, és utána mogorván meredt az aranybarna folyadékra.

– Ne értsen félre, nem vagyok különösebben nehézfejű – szólalt meg végül. – Csak próbálom függetleníteni magam a logikájától, Queen. Tegyük most félre a logikát. Maga szerint a logika bizonyítja, hogy ez a sima mosolyú alak, ez

itt Charles Adam. No és a véletlen? A közül a sok millió munkakerülő közül, aki *lehetne éppenséggel* Priam titkára, pontosan az az egy lesz *csakugyan a* titkára, aki régtől meg akarja ölni? Túl szép ez így, Queen, mondhatni lenyűgöző.

– Csak azt nem tudom, Keats, miért tartja maga ezt véletlennek. Hogy Charles Adam lett Roger Priam szárazdadája, abban nincs semmi véletlenszerű. *Így tervelte el Adam.*

– Huszonöt évig kereste Priamet és Hillt. Egy nap megtalálta. Az eredmény: beállt Priamhez titkár-ápoló-társalkodónak… No persze nem mint Adam, hanem mint egy sajátosan újjászületett alak, akit Alfred Wallace-nek keresztelt el. Gyanítom, abban, hogy elődei olyan sűrűn váltogatták egymást, Adamnek is része volt, de hát ez már csak gyanú marad: Wallace, nagyon is érthetően, nem nyilatkozik. Gyanítom azt is, hogy sokkal régebben él Los Angeles környékén, mint amennyire a Las Vegas-i amnéziás mese következtetni enged. Nyilván évek óta itt él, nem igaz, Wallace?

A kérdezett talányosan fölvonta szemöldökét.

– Akárhogy volt is, végül megszerezte ezt a bizalmi állást, és tökéletesen el tudta bolondítani Priamet. Priam úgy halt meg, hogy fogalma sem volt, kicsoda valójában a titkára. Nem tudta, hogy a valódi Adam, és nem az a hamisítvány, akivel ő a rendőrséget be akarta csapni. Soha, egy percig sem kétellette, hogy Adam csontjai ott fehérlenek egy elhagyatott nyugat-indiai sziget homokján.

Ellery elhallgatott, és tűnődve nézte Wallace-t, aki úgy kortyolgatta whiskyjét, mint egy valódi úriember egy valódi klubban.

– Kíváncsi lennék, milyen is igazából az arca, Adam. Az újságfotók, amiket elő tudtunk keríteni, nem sokat érnek…

No persze, az a negyedszázad, az is megtette a magáét. De azért nyilván nem bízta egyedül az időre a dolgot. Egy kis plasztikai műtét, méghozzá a legjobb munka: semmi nyomát nem látom. Talán a hangszálaival is csináltatott valamit. No és sokat-sokat gyakorolt, hogy megváltozzon a járása, a hanghordozása, a gesztusai, és így tovább. Bizonyára évekkel ezelőtt túl volt már mindezen, úgyhogy bőséggel volt ideje a – bocsánat – régi Adam nyomainak eltüntetésére. Priamnek, Hillnek szikrányi esélye sem volt arra, hogy fölismerjék. Maga viszont rendelkezett azzal a férfiassággal, amit Priam megkövetelt a titkárától. Bizonyára erről is tájékozódott az előzetes földerítés során. Egy pillantás Delia Priamre, és maga is, fogadok el volt bűvölve. Hogy lám, még desszertet is adnak a marhasült mellé.

Wallace elismerően mosolygott.

– Nem tudom, mikor és hogyan bökte ki Priam, hogy jó lenne megszabadulni Leander Hilltől. Talán így, szó szerint nem is mondta soha. Maga, ugye, vele volt éjjel-nappal, és egyfolytában tanulmányozta. Aligha maradt titok maga előtt Priamnek a Hill-lel szembeni gyűlölete. Azt hiszem, Wallace – tette föl Ellery lábát a dohányzóasztalra azt hiszem, maga igen korán léprecsalta Priam barátunkat, és tetszése szerint vezette, amerre csak akarta. Ez a módszer, hogy áldozata vágyait kiismerve, ezek által uralkodjék fölötte, nyilván nagyon is megfelelt magának. Megorrontva, hogy Priam Hill halálát akarja, maga tett róla, hogy e vágy tudatosodjék is benne. Aztán hagyta, hadd rágódjon rajta. Talán hónapokig is. Ideje, az aztán volt, Wallace, és a türelmét már előbb is fényesen bizonyította. Végül Priamnek szenvedélyévé, rögeszméjévé vált a dolog. Csak hát, hogy bármit tegyen is, ahhoz, rögtön az elejétől fogva,

segítségre volt szüksége. Hogy ki legyen az a segítség, afelől kétség nem lehetett. Nem lepne meg, ha kiderülne, hogy maga el is ejtett egy-két megjegyzést, miszerint nem teljesen idegen magától az erőszak… támadtak talán holmi ködös „emlékképei”, amelyek áthatoltak, amikor kellett, az „amnézia” függönyén… Fokozatosan ment ez végbe, lassacskán, de egyszer mégiscsak kiteljesedett. Priam színt vallott. És maga vállalta a „lábmunkát”.

Wallace álmosan hunyorgott a lángokba. Keatsnek, aki őt nézte és Elleryt hallgatta, az a gyermeteg képzete támadt, hogy mindez mással, másutt történik, nem vele, nem itt.

– Priamnek megvoltak a maga elképzelései. Már ugye, olyan priami tervek, nyersek elnagyoltak, gorombák. Mint a Molotov-koktél. Maga persze illendően „csodálta” őket. „De talán ha mégsem ennyire közvetlenül?”, vetette föl tapintattal. A lehetőségek fontolgatása közepette talán firtatni is kezdte, nincsen-e Priam és Hill közös múltjában olyasmi, ami pszichológiailag egészséges rajtot biztosíthatna Priamnek – mindig csak Priamnek, Priam szemszögéből. És így eshetett, hogy végül visszahallotta Adam történetét, a tulajdon történetét. Mert persze mindvégig erre várt.

– A többi aztán már nevetségesen egyszerű volt. Magának csak bele kellett tennie a bogarakat Priam fülébe, s azok mint az ő gondolatai jöttek ki a száján. Idejében körvonalazódott a teljes terv, amely Priamet az ártatlanság kikezdhetetlen páncéljába burkolja, és Priam meg volt győződve, hogy mindent saját maga eszelt ki… holott maga, Wallace, kezdettől fogva éppen így gondolta el. Nagy nap lehetett ez az életében.

Ellery most Keatshez fordult:

– Innen kezdve jószerint mechanikusan ment tovább minden. Wallace kidolgozta Priam pszichológiai bolonddá tevésének és házastársi fölszarvazásának a taktikáját; minden lépésnél vigyázott rá, hogy Priam magáénak tudja a kezdeményezés dicsőségét, és a gyakorlatban mindig éppen azt a parancsot adja ki Wallace-nak, amit az hallani akart. Természetesen ő diktálta, és Priam csak gépelte a Hill-levelet; pontosan úgy, ahogy maga is kisütötte, Keats. Wallace persze óvakodott volna a „diktálás" szótól; ha megkérdik, bizonyára holmi „szerény javaslatokat" említ, ezt is mintegy mellékesen. No és Priam egy olyan gépen kalapált, amelynek nem volt t betűje. Véletlenség? Nem, kérem: Wallace-Adam és a véletlen nem fér meg egy fedél alatt. Valahogy, Priam tudta nélkül, megrongálta a betűkart; aztán meggyőzte Priamet, nem veszélyes ezen a gépen írni, mert hiszen a tervben amúgy is nagy súllyal esett latba, hogy Hill-lel megsemmisíttessék a levelet, amint elolvasta. Persze, Wallace *a mi számunkra* akart megőrizni egy másolatot, és bizonyos lehet benne, Keats, hogy ha Hill le nem másolja titkon, és el nem dugja a matracába, akkor Wallace szerét ejtette volna, hogy valami módon mégis találjunk egy másolatot – maga vagy én, vagy Laurel, szóval olyasvalaki, aki azonnal hozzánk szalad vele.

És Wallace úgy tervezte – persze nem is hiába hogy Priamet végül megfogja buktatni a gép vadonatúj t betűje.

Wallace itt megengedett magának egy halvány mosolyt. Szerényen lesütötte a szemét.

– És amikor rájött, hogy mit tervez ellene Priam, hogy tudniillik őt is meg akarja ölni, Wallace még ebből is hasznot tudott húzni. A támadó saját lendületét használta ki a támadó ellen. Mikor elmondtam Wallace-nak, amit „tudok", a magam javaslata pontosan egybevágott az ő

ötletével. Csupán az volt bökkenő, nem igaz, Adam?, hogy kissé túl sokat tudtam.

Wallace, mintegy tiszteletadásul, fölemelte poharát, de aztán sima mozdulattal az ajkához emelte, úgyhogy nem lehetett tudni, volt-e valami jelentése a gesztusnak.

Keats úgy fészkelődön a kényelmes székben, mintha ugyan kényelmetlennek érezné. Szeme között két szigorú kerékvágás, a homloka csupa redő.

– Ma este nem működöm valami remekül, Queen – dörmögte bosszúsan. – Idáig eléggé papirosízű minden, amit hallottam. Maga azt mondja, ez az ember Charles Adam. Jó, de biztos az? *Előfordulhat,* nemde, hogy anno nem Charles Adamnek hívták. Hanem John Jonesnak vagy Stanley Brownnak, vagy Cyril St. Clairnek, vagy Patrick Silversteinnek. *Előfordulhat,* mondom. Bizonyítsa be, ha mégsem.

Ellery nevetett.

– Nem engedem, hogy becsalogasson abba az utcába, amit, nem is mindig nagyrabecsülésük jeléül, „Queen-módszernek" hívnak az emberek. Szerencsére bizonyítani tudom, Keats, hogy ez az ember nem lehet senki más, csakis Charles Adam. Mit is mondott nekünk, hogyan szedte össze az Alfred Wallace nevet?

– Csak úgy, vaktában választotta az amnéziás rohama után, amikor nem tudta visszaidézni a saját nevét – felelte Keats indulattal. – Ami, ugyebár, szemenszedett hazugság.

– Hát persze, szemenszedett hazugság itt minden – biccentett Ellery –, kivéve a tényt, hogy bármi lett légyen is az igazi neve, bizonyos, hogy *nem* Alfred Wallace volt. Ezt a nevet úgy vette föl.

– No és? Nincs abban a névben semmi különös.

– De van, Keats. Az Alfred Wallace név olyannyira különös, hogy egyszerűen egyedülálló. Alfred Wallace ugyanis – folytatta Ellery teljes nevén Alfred Russel Wallace, kortársa volt Charles Darwinnak. Szinte egyszerre fogalmazta meg Darwinnal az evolúció elméletét, de tőle függetlenül. A világ előtt tanaikat egyszerre, közös értekezésükben olvasták föl a Linné Társaság 1858-as ülésén, és a társaság *Journal*-jában még ugyanazon évben közzé is tették. Darwin a maga elméletének alapjait 1842-ben vetette meg egy kéziratában. Wallace, aki váltólázban sínylődött Dél-Amerikában, azonos következtetésekre jutott, és kutatása eredményeit megküldte Darwinnak. Ez a közös színre lépésük és publikációjuk története. – Ellery kiverte pipáját a hamutálba. – Na és akkor itt ez az ember, nyakig benne a Hill-Priam-ügyben, és a bevallottan fölvett Alfred Wallace nevet viseli. És ebben a bűnügyben egy Charles Adam nevű természettudós az evolúciós elmélettel operál, egy olyan tudományos elmélettel operál, amelynek atyja Darwin és a tizenkilencedik századi Alfred Wallace. Lehet-e véletlen, hogy Adam áldozatainak egyike éppen az evolúció egyik atyjának nevét választotta? A milliárdnyi névkombinációból ezt az egyet? Amiképp Charles Adam a teljes tervét tudományos ismereteibe ágyazta bele, úgy álnevét is egykor művelt tudományából merítette. Odáig nem süllyedhetett, hogy Darwinnak hívassa magát: a direkt célzás sértette volna kényes ízlését. Ám az Alfred Wallace név jószerével ismeretlen a nagyközönség számára. Úgy lehet, öntudatlan volt az egész névválasztó procedúra; ha igen, akkor a sors különös iróniája, hogy ezt az embert, aki az eseményeket irányító istenségnek hiszi magát, éppen a tudatalattija árulta el.

Keats olyan hirtelen pattant föl, hogy még Wallace is összerezzent.

De a nyomozó ügyet sem vetett rá. Sápadt bőrére vöröses foltokat festett a kandallótűz visszfénye, ahogy módfölött szigorúan meredt rá Elleryre; az ülve maradt, és elfogulatlan érdeklődéssel nézte.

– Amikor tehát megfogadta titkárjának ezt az embert, maga tudta, hogy Adamet fogadja meg? Egy sikeres gyilkost?

– Tudtam, Keats.

– S miért tette?

Ellery tett egy meghatározhatatlan mozdulatot pipájával. – Hát nem magától értetődő?

– Éppenséggel nem. És nekem miért nem mondta meg már rég?

– Látom, hogy nem gondolta végig a dolgokat, hadnagyom. – Ellery a tűzbe révedt, ajkát ütögetve a pipa szárával. – Jogi értelemben ebből az egészből egy szót sem lehet bizonyítani. Bizonyítékként, bíróság előtt, semmit föl nem hozhatnánk. És ha valaki mégis bíróság elé vitte volna az ügyet, mivel egyetlen mozzanatot sem lehet bizonyítani, nyilvánvalóan felmentették volna Wallace-t, ám ezzel annyira összekuszálódhatott volna minden, hogy még talán Priamet is fölmentik, vagy megússza valami jóval enyhébb büntetéssel.

– Ha zavart és bonyodalmat támasztunk, Keats, Priam megúszhatta volna, és ezt végképp nem akartam. Úgy döntöttem, kapja meg méltó büntetését most már csak Priam, és ezzel az úriemberrel ráérünk majd később foglalkozni. No és már jó néhány hónapja itt élünk egy fedél alatt, Keats, itt van Adam egyfolytában a szemem előtt, és nem találom a megoldást. Magának nincs egy jó ötlete?

– Rohadt gyilkos – rohant ki Keats… – Hiába, hogy olyan csúnyán kitoltak vele huszonöt évvel ezelőtt: amikor a törvényt a saját kezébe vette, ő is éppolyan gonosz lett, mint akik őt készítették ki. És ha most azt gondolják, hogy erkölcsi prédikációt tartok, hát csak gondolják, a fene egye meg!

– Nem, dehogyis, igaza van, Keats – mondta szomorkásán Ellery. – Kétség nem férhet hozzá, hadnagy úr. Rossz fiú ez itt. Maga is tudja, én is tudom, ő is tudja. De hát nem beszél, és bizonyítani mit tudunk?

– És ha megdolgoznám egy gumibottal…?

– Azzal se sokra menne. Nézze, Keats, ez a Wallace-Adam-ügy módfölött nehéz probléma. Bizonyíthatjuk-e, hogy ő rongálta meg az írógépet? Bizonyíthatjuk-e, hogy ő sugalmazta Priamnek a cselszövést, amely véget vetett Hill életének? Bizonyíthatjuk-e, hogy ő dolgozta ki a Priamnek küldött halálos fenyegetések rendszerét? … Azok után, hogy Priam a tárgyalóteremben is büszkén dicsérte érte saját magát? Tudunk-e bizonyítani *bármit is,* amit ez a pasas javasolt vagy tett?

Wallace tiszteletteljes érdeklődéssel bámult Keats hadnagynak, a Hollywoodi Kapitányság nyomozótisztjének a képébe.

Keats teljes három percig lángot lövellő tekintettel nézett vissza rá.

Aztán a kalapjáért nyúlt, jól behúzta a fejébe, és földúltan távozott.

A bejárati ajtó visszhangosat dördült, mintegy Keats megvetése jeléül.

És a kocsija úgy száguldott le a dombról, mintha maga az ördög kergetné.

Ellery fölsóhajtott. Megtömte a pipáját.

– Fene essen magába, Adam. Most aztán mihez kezdjek magával?

A másik újabb cigarettát vett ki Ellery paklijából.

Elmosolyodott a maga higgadt, talányos, enyhén irritáló módján, és így szólt:

– Szólítson csak Alfrednek.

VÉGE

Kiadja a METRUM Szerkesztőség
Felelős kiadó: *Szűcs Péter igazgató*
Szöveg-előállítás: a Műszaki Könyvkiadó fényszedése
89.2130.66-14-2 Alföldi Nyomda, Debrecen
Felelős vezető: *Benkő István vezérigazgató*
Felelős szerkesztő: *Helvei Judit*
Műszaki vezető: *Kőrizs Károly*
Műszaki szerkesztő: *Bagi Miklós*
A borítót tervezte: *Kováts Tibor*
Azonossági szám: 61604

MŰ: 4359-g-8992